

6
3 1761 00092148

UNIVERSITY OF MYSORE

ORIENTAL LIBRARY PUBLICATIONS
BANSKRIT SERIES No. 56

स्मृतिचन्द्रिका

श्रीयात्रिकदेवणभट्टोपाध्यायार्थगच्छता

आशौचकाण्डः

SMRITICHANDRIKA

ASAUCHA KÁNDA

BY

DEVYANABHATTA

EDITED BY

L. SHARMA SASTRY B.A. M.A.

Published, Oriental Oriental Library, Mysore, Printed and Published by
the Press, Central Library, Collegen University and
R. H. & L. S. Campbell Memorial Library.

BL
1215
R504
1914
v.5

MYSORA

AT THE GOVERNMENT BRANCH PRESS

1914

Price 1-8-0

UNIVERSITY OF MYSORE

ORIENTAL LIBRARY PUBLICATIONS

SANSKRIT SERIES No. 56

स्मृतिचन्द्रिका

श्रीयाज्ञिकदेवणभद्रोपाध्यायविरचिता

आशौचकाण्डः

—:-

SMRITICHANDRIKA

ASAUCHA KÂNDÂ

BY

DEVANABHATTA

EDITED BY

R. SHAMA SAstry, B.A., M.R.A.S.,

Curator, Government Oriental Library, Mysore, Periodical
Lecturer to the Post-graduates Classes of the
Calcutta University, and B. B. R. A. S
Campbell Memorial Medalist.

—:-

MYSORE.

PRINTED AT THE GOVERNMENT BRANCH PRESS

1921

Price 1-8-0

BL
1215
RS D4
1914
V. 5

उ पो द्वा तः

संस्काराहिकव्यवहारश्राद्धाशौचकाण्डेषु विभक्तायाः स्मृतिचन्द्रकाया आशौचकाण्डोऽयमभितमो भागः साधु संकलितो मुद्रितोऽज्ञनि । प्रायश्चित्तकाण्ड इत्यपरः काण्डो देवणभट्टेन प्रायेण व्यरचीति संभाव्यमानोप्यद्यापि नोपालभ्यत ।

स्मृतिचन्द्रिकेयं परस्परघिरुद्धस्मृत्यर्थसमन्वयैकप्रयोजना स्मृतिनिबन्धग्रन्थेष्वन्यतमा जागर्ति । हेमाद्रि-माधव-भट्टनील-कण्ठ-कमलाकरभट्ट-वैदिकसार्वभौम-वैद्यनाथदीक्षितादिभ्यो निबन्धकारेभ्यः स्मृतिचन्द्रिकाप्रणेता याह्निकदेवणभट्टोऽयं प्राचीन इति ज्ञायते । हेमाद्रिणा स्वीये श्राद्धकल्पे स्मृतिचन्द्रिकाकारस्य तात्पर्याण्यनूदितानि कचित्खण्डितानीति देवणभट्टो हेमाद्रेः पूर्वकालिक इति श्राद्धकाण्डोपोद्वाते सूचितम् ।

“अस्ति शस्तगुणस्तोमः सोमवंशविभूपणम् ।
महादेव इति ख्यातो राजराजेव भूतले ॥
तस्यास्ति नाम हेमाद्रिः सर्वश्रीकरणप्रभुः ।
निजोदारतया यश्च सर्वश्रीकरणप्रभुः ॥”

इति स्वीयदानखण्डस्यारम्भे स्वाश्रयराजप्रशस्ति स्वप्रशस्ति च प्रशंसन् हेमाद्रिः 1260 तमात्किस्ताब्दादा च 1271 तमात्किस्ताब्दादेवगिरिमधिष्ठितस्य यादववंशस्य महादेवनृपतेस्समायां धर्माधिकारिपदवीमारुढोऽभूदिति वाढं ज्ञायते ।

“यत्तु चन्द्रिकाकारेणोक्तं सर्वर्णभावे त्वसर्वर्णमपि शूद्रव्यतिरिक्तं निमच्छ्रणाय प्रेषयेदिति तक्षारायणप्रोक्तवचनविरोधा-

दुपेक्षणीयम् ॥ इति थाद्वकल्पे 1139 तमपत्रे हेमाद्रिणा कृता-
त्स्मृतिचन्द्रिकाकारपरामर्शादेवणभट्टोऽयं तस्मात्प्राकालिक इति
को वा संदिश्यात् ।

“ व्याख्यातं व्याख्यातं विज्ञानेश्वरपादैः—

मातरि पूर्वं प्रमोतायां तज्जिमित्ताशौचमध्ये यदि पितुरुपरमस्यात्
तदा न पूर्वेण शुद्धिः, किंतु पितुः प्रयाणनिमित्ताशौचशुद्धिः
कार्या ॥ इति विज्ञानेश्वरं गुरुत्वपुरस्कारातिशययोतकेन विज्ञा-
नेश्वरपादशब्देन निर्दिश्य याज्ञवल्कीयाशौचकाण्डस्य स्विंशति-
तमश्लोकार्धस्य व्याख्या देवणभट्टेनानूदिता दृश्यते । ततश्चायं
ग्रन्थकृत् विज्ञानेश्वरस्य प्रायेण शिष्यः प्रशिष्यो वाऽभूदिति
संभाव्यते ।

“ नासीदस्ति भविष्यति क्षितितले कल्याणकल्पं पुरं
नो दृष्टः श्रुत एव वा क्षितिपतिः श्रीविक्रमार्कोपमः ।
विज्ञानेश्वरपण्डितो न भजते किंचान्यदन्योपम-
श्राकल्पं स्थिरमस्तु कल्पलतिकाकल्पं तदेतत्त्वयम् ॥ ”

इति मिताक्षराख्यव्याख्यासमाप्तौ कल्याणपत्तनस्य तदधि-
ष्टातुर्विक्रमार्कस्य राज्ञस्तदाश्रितस्य स्वस्य चाकल्पस्थायिकीर्ति-
प्रशस्तिमाशंसन् विज्ञानेश्वरः 1076 तमात्क्रिस्ताब्दादा च 1126
तमात्क्रिस्ताब्दात्कृतराज्यस्य चालूक्यवंशस्य कल्याणनिवासिनो
विक्रमार्कस्य राज्ञस्समकालिकोऽभूदिति स्पष्टमाकल्यते । ततश्च
विज्ञानेश्वरस्य शिष्यः प्रशिष्यो वा देवणभट्टस्तकालिकः पञ्चा-
शब्दसैरुत्सरकालिको वेति वक्तुं शक्यते ।

देशमेदादाचारमेदस्तावत्तैत्तिरीयोपनिषदि शिक्षावल्लचा-
मित्थं दर्शितः—“ अथ यदि ते कर्मविचिकित्सा वा वृत्तविचिकित्सा

वा स्यांचे तत्र ग्राह्याणास्समर्शिनः युक्ता आयुक्ताः अलूक्षा धर्म-
कामास्स्युः यथा ते तत्र वर्तेन तथा तत्र वर्तेथाः” इति युगापर-
नामककालभेदाचाचारभेदः स्मृतिषु वहुधा प्रपञ्चितो दृश्यते ।
तथाच देशतः कालतश्चाचारेषु भिद्यमानेषु तादृशाचाराणां विहि-
तत्वाविहितत्वप्रतिपादिकाः स्मृतयश्च वाढं भिद्येयुरेव । ततश्च
स्मृतीनां परस्परविरोधः देशकालमतिभेदात्मंजात इति वकुं
शक्यते । निवन्धकारास्तु देशकालभेदेन स्मृत्यर्थसमन्वयं न
कुर्वन्ति, किंतु -

मुहूर्तं जीवितो वालः पञ्चत्वं यदि गच्छति ।
मातुशुद्धिर्देशाहेन मद्यशशौचास्तु गोविणः ॥

इति वृहत्प्रचेतसो वचनस्य विरुद्धं “जातस्ते सृतजाते
वा सपिण्डानां दशाहम्” इति हारीतवचने “शिशोर्नाभिच्छेदा-
दूर्ध्वं मरणे वेदितव्यं” इति एदाख्याहारणार्थान्तरं प्रकल्प्यार्थ-
समन्वयं स्मृतीनामैककण्ठयं च प्रतिपादयन्ति । एतादृशैककण्ठय-
प्रकल्पनाप्रवृत्तौ निवन्धृणां तत्स्मृतिदेशकालभेदानामेव मूल-
मिति प्रतिभाति । एतादृशार्थसमन्वयकल्पनावशाद्वृत्यनभ्युपग-
मनीयानि तात्पर्याणि दत्तावकाशानि भवन्ति । तथाहि—सर्वा
अपि स्मृतयस्समानदेशकाला इत्येकं, स्मृतीनां प्रामाण्ये न
तारतम्यमित्यपरं, “कलौ पाराशराः स्मृताः” इति वचने
जागरुके सत्यपि प्रामाण्यविषये पाराशरस्मृतेः स्मृत्यन्तरादविशेष
इति तृतीयं, स्मृत्युक्तास्सर्वेऽपि विधिनिषेधाः पुरेवाद्यापि कृता-
नुष्टाना इत्यनभ्युपगमनीयार्थाभ्युपगम इति चतुर्थं पुरातनाना-
माचारणां नैव ह्रासः नापि नवानां प्राप्तिरिति विप्रतिपद्मार्था-
भ्युपगम इति पञ्चममित्यनेकविधानि तात्पर्याणि दत्तावकाशानि
भवन्ति । न चैतादशानि तात्पर्याण्यभ्युपगमन्तुं शक्यन्ते । तथाच

स्मृतिनिष्ठृणां समन्वयार्थयत्नः न साधु समालोचित इति
भाविते ।

तदित्थं निबन्धकाराणां समन्वययत्ने अनभ्युपगमनीयता-
त्पर्यग्रचारकेऽपि स यत्नोऽन्यथा सफल एव—कति स्मृतयः
पुराणसन्, कथं वा तासां पाठकमः प्रचलित इति संदेहः बहुनां
निबन्धकाराणामनुवादपरीक्षया निरस्तो भवतीति ।

आशौचकाण्डस्यास्य शोधने द्वौ मातृकाकोशाबुपयुक्तौ—
No. 4338 तालपत्रात्मकमान्ध्रलिप्या लिखितमेतत्कोशागारस्थ-
मशुद्धमेकं, राजकीयसरस्वतीभाण्डागारस्थं ग्रन्थलिप्या लिखितं
शुद्धमपरम् ॥

R. SHAMA SAstry.

श्रीः

स्मृतिचन्द्रिकायामाशौचकाण्डे

विषयानुक्रमणिका.

विषयः

पुस्तकालयः

प्रसवाशौचप्रकरणम्

आशौचप्रकरणनिर्मितावुदेशकथनम्	...	1
आशौचे दानप्रतिग्रहादीनां निषेधः	...	1
आशौचशब्दार्थः	...	1
अनेकविधमाशौचम्	...	1
वर्णभेदेनाशौचकालनिर्णयः	...	2
शुद्धिशब्दार्थः	...	2
मतभेदेनाशौचशब्दार्थः	...	2
गर्भस्वावाशौचनिर्णयः	...	3
स्नावपातशब्दार्थः	...	4
सप्तममासादिपु प्रसवे स्वजात्युक्तमाशौचम्	...	5
सूतिकाशुद्धिः	...	6
सपिण्डजनने आशौचम्	...	7
प्रसवे मातापित्रोरेवाघसंभवः	...	7
अत्रैव मतान्तरनिरासः	...	7
स्नानादूर्ध्वं पितृसूतिकासंसर्गे	...	8

विषयः	पुस्तकालय.
जन्मदाख्यदेवतायागकालः	10
कुमारप्रसवे नाभिच्छेदात्पूर्व दानप्रतिग्रहादिष्वदोषः	11
समानोदकानां जननाशौचम्	11
सद्यशौचविधानमग्निहोत्रानुष्ठानविषयम्	12
शावाशौचप्रकरणम्	13
अनुपात्तवर्णविशेषमाशौचं चातुर्वर्णसाधारणम्	13
मृतजाते जातमृते वा अशौचम्	14
सूतकमध्यभवशिशुमरणाशौचविषयाणि	15
सूतकोपरिभवशिशुमरणाशौचविषयाणि	17
नामकरणात्पूर्व शिशुमरणे	18
दन्तजननात्प्राच्छरणे	18
उपनषतात्पूर्व मरणे	18
शिशुमरणे शरीरसंस्काराशौचविषयाणि	19
मृतविषयं खननदाहादिनिर्णयः	20
अनतीतद्विवर्पस्य खनने विशेषः	20
अनुगमनम्	21
द्विवर्षमरणे	21
चाण्डालाद्याग्निनिवेदः	22
उदकदानस्याग्निसंस्कारानुविधायित्वम्	23
त्रिवर्षमरणे	24
अकृतचूडस्याप्यग्निसंस्कारे आशौचम्	25
प्रस्तुताग्निहोत्राद्यनुष्ठानविषये सद्यशौचम्	26
अत्र वाक्यान्तरविरोधपरिहारः	27
स्त्रीप्रजामरणाशौचविषयाणि	29
कृतचूडकन्यामरणे आशौचम्	29

विषयः	पृष्ठसङ्ख्या
स्त्रीणामुपरमे पित्रोराशौचनिर्णयः	30
वाग्दत्ताया विवाहसंस्कृताया मरणे	31
हष्टरजस्यपवादः	32
स्वगृहे पुत्रीप्रसवमरणादिनिमित्तशौचम्	33
व्राह्मादिविवाहोढायाः पिण्डोदकदानविषयः	34
अन्यानि शवाशौचविषयाणि	35
उपनयनादूर्ध्वं मरणे वर्णभेदेनाशौचनिर्णयः	35
सपिण्डसमानोदकादीनां भेदनिरूपणम्	36
समानोदकभावनिवृत्तिविचारः	37
आचार्यादीनां लक्षणम्	38
मातामहाचार्यश्रोत्रियादीनां मृतौ	38
दाहत्रादेः पितृमेयकर्तृत्वे आशौचम्	39
शिष्यसतीर्थ्यसव्रह्मचारिमरणे	40
असपिण्डस्य स्ववेशमनि मृतौ	41
आत्म-पितृ-मातृवान्धवाः	42
मातुलादीनां मृतौ	43
मण्डलाधिपतिमृतौ	44
दौहित्र-जामात्र-भगिनी स्यालकादिमृतौ	45
असन्निहितदेशकालभवसपिण्डादिजननमरणाशौचविषयाणि	46
देशान्तरमृतज्ञातिसमानोदकादिश्रवणे	47
निर्गतदशाहज्ञातिमरणश्रवणे	49
आशौचकालादूर्ध्वं संवत्सरादर्वाङ्गरणश्रवणे	50
संवत्सरादूर्ध्वं श्रवणे	50
देशान्तरलक्षणम्	51
पित्रोर्मरणे आशौचनिर्णयः	51

विषयः	पुस्तकालयां
अत्र भाष्यकारोक्तो विशेषः	54
महागुरुशब्दार्थः	55
दशाहादूर्ध्वं पित्रोर्मरणश्रवणे	56
अनेकाशौचसंनिपातविप्रयाणि	57
यौगपद्येनानेकाशौचप्राप्तौ गरीयसेतरस्य शुद्धिः	57
सूतकमृतकयोगौरवलाघवविचारः	58
समानाशौचसंनिपाते	59
अल्पाशौचमध्ये दीर्घाशौचप्राप्तौ	60
पूर्वाशौचमुत्तराशौचकालार्धादधिकं चेतस्यात्	61
अन्रोदाहरणम्	61
प्रथमाशौचान्त्यदिने आशौचान्तरसंनिपाते	62
पित्रोर्मरणाशौचसंनिपाते निर्णयः	64
आशौचापवादः	65
गृहस्थेतराश्रमाणां न सपिण्डाद्याशौचम्	65
नैष्ठिकादिष्वाशौचाभावकथनं सद्यशौचपरम्	66
ऋत्विगादीनामाशौचापवादः	66
ऋत्विगादिनिरूपणम्	67
व्याधिपरिहारार्थदाने सद्यशौचम्	68
विवाहमध्ये आशौचसंभवे	69
आवश्यके कर्मणि राजादीनां सद्यशौचम्	70
थ्राद्धमध्ये कर्तृभोक्त्यतराघसंभवे	72
अघागमात्प्राक् संकलिपतद्रव्याणां दोषाभावः	72
असंकलितानामपि केषांचिद्वोपाभावः	72
सूतकान्नभोजनादिनिषेधः	73
भोजनमध्ये शावाशौचनिमित्ते परिज्ञाते	73

विषयः	पुस्तकाः
आशौचिनियमाः	74
आशौचे स्मार्तकर्मणस्त्यागः	74
आशौचे संध्यानुष्ठानविचारः	74
अग्निहोत्राद्यनुष्ठाने तात्कालिकी शुद्धिः	75
सत्यामपि शुद्धौ तदनुष्ठाने प्रायश्चित्तम्	76
प्रथमाग्निहोत्रारम्भकाले आशौचप्राप्ता	77
नित्यनैमित्तिकाम्यानां केषांचित्प्रतिप्रसवतयाऽऽयनुवानम्	78
ब्रह्मचारिविषये	79
मुमूर्षोः कर्तव्यानि	79
अग्निनिर्णयः	80
उपनयनादूर्ध्वं मरणे अग्निनिर्णयः	80
ब्रह्मचार्यनुपनीतकन्यानां मरणेऽग्निनिर्णयः	80
आहिताग्रेष्मरणे	81
उत्तापनाद्यग्रयः	82
आहिताग्रेष्मशान्तरमरणे	82
प्रेताग्निसन्ध्यानविधिः	83
गुगपज्ञायापत्योर्मरणे	84
सर्वाधाने वहुमार्यस्य पूर्वं ज्येष्ठामरणे	84
अर्धाधाने त्वेकभार्यस्य पूर्वं यजमानस्य मरणे	85
तस्यैवानेकभार्यत्वे	85
संस्कृतनिरूपणम्	86
ज्येष्ठेनैव संस्कारः कर्तव्यः	86
अत्र विषयविचारः	86
अग्निदानाधिकारी रोगादिनाऽशक्तश्चेत्	87
प्रोपितब्रातृविषये	87

विषयः	पुस्तकालयः
पुत्राभावे संस्कृतनिर्णयः	87
द्रव्यनियमः	88
स्वशाखाविधिना संस्काराभावे पुनस्संस्कारः	88
स्वशाखानाम्नाने परकीयमविरोधि	88
प्रधानस्य कर्मणोकरणे	89
अङ्गाकरणे	89
स्त्रीणामग्निप्रवेशकर्म (सहगमनविधिः)	89
अग्निप्रवेशप्रकारः	90
प्रेतदाहादिविषयाणि	92
ऊर्ध्वांच्छिष्टादिप्रायश्चित्तम्	92
कर्तुरधिकारसिद्धचर्ये प्रायश्चित्तम्	92
दाहादिकं स्नानानन्तरमेव कार्यम्	92
प्रेतालङ्करणम्	92
शवनिर्हरणे दिव्यनियमः	93
शवनिर्हरणप्रकारः	93
पथि वलिविधिः	93
दहनदेशनिरूपणम्	93
दहनप्रकारः	94
अनाथत्राह्मणशवनिर्हरणे फलभूयस्त्वम्	94
त्राह्मणस्य शूद्रशवनिर्हरणे आशौचम्	95
अर्थलोभादसर्वणशवनिर्हरणे आशौचम्	96
सपिण्डसमानोदकादिशवनिर्हरणाशौचम्	96
त्राह्मचारिणः पित्राद्यन्यशवनिर्हरणनियेधः	96
त्राह्मणशवनिर्हरणादौ शूद्रं न नियोजयेत्	97
दहनानन्तरकृत्यम्	97

विषयः		पृष्ठसङ्ख्या
सपिण्डसमानोदकादिकर्तृकप्रततर्पणे इयवस्या	97
उदकदानविधिः	98
अकृतनामधेयवालविषये	101
पिण्डदानविधिः	102
पिण्डसंख्यानियमे विशेषः	103
आशौचनिर्हासपक्षे निर्णयः	103
तिलोदकपिण्डदाने विशेषः	103
अत्रापकर्पः	104
शिलादिविषये	104
अन्तर्दशाहे दर्शादिसंभवे	104
आतुराश्वासनविधिः	106
शोकनिरसनोतिहासः	106
रोदने दोषः	107
शवानुगमने दोषः	109
अस्थिसंचयनम्	109
अस्थिसंचयने तिथ्यादिनिर्णयः	111
अस्थिनिक्षेपप्रकारः	112
वपनम्	113
पित्रोर्मरणे पुत्राणां वपनं नियतम्	113
सपिण्डानामैच्छिकम्	113
वपनस्थानम्....	114
गर्भणीपतिविषये वपनविचारः	114
दशमाहकृत्यम्	115
मरणविधिवैशिष्ट्यम्	116
द्वात्रिपुष्करयोगः	117

विषयः	पुस्तकालय
दिनाद्याशौचं प्रति कालनिर्णयः 118
उदकदानाद्यनर्हाः 119
चण्डालादिहतानामग्रिसंस्कारनिषेधः 121
चण्डालादिहताहिताग्रिविषये 121
आत्मब्रातकादिविषये 122
पुनसंस्कारकालनिर्णयः 123
पालाशविधिः 124
आहिताग्रिकुर्मरणादिविषयाणि 127
आहिताग्रेसंस्कारमारभ्याशौचग्रहणम् 128
अनाहिताग्रेमरणप्रभृत्याशौचग्रहणम् 128
मृताद्यपरिज्ञानविषयाणि 131
देशान्तरमृतस्य द्रेविध्यम् 131
प्रत्यक्षशब्दसंस्कारे दिनं न विशोधयेत् 132
पर्युषितादिप्रायश्चित्तम् 132
अशौचान्ते पुण्याह्वाचनम् 133
एकोद्दिष्टविधिः 134
एकोद्दिष्टश्राद्धकालविचारः 135
निर्दिष्टकालातिपत्तौ दोषः 136
विप्राभावेऽग्नौ कार्यम् 137
बृषोत्सर्गविधिः 137
नीलवृष्टलक्षणम् 140
घोडशश्राद्धनिरूपणम् 140
घोडशश्राद्धकालविचारः 141
सपिण्डीकरणाद्गूर्ध्वभाविमासिकानेयमः 143
मासिकापकर्षविचारः 143

विषयः	पुस्तकालय
पोडशैकोहिष्टेषु कालविचारः	146
सपिण्डीकरणश्राद्धकालः	148
सापिण्डयाकरणे मुख्यकर्तुश्शुभेऽनधिकारः	148
सपिण्डीकरणस्याष्टौ कालाः	149
सापिण्डयानन्तरमेवाग्निमता पिण्डपितृवज्ञः कर्तव्यः	150
कर्तुः प्रेतस्य च साग्रेकत्वनिराग्रिकत्वपक्षे सापिण्डयकालः	151
सपिण्डीकरणे प्रशस्तनक्षत्राणि	151
वर्णमेदेन सापिण्डयकालविचारः	152
पुनस्सापिण्डीकरणकालः	153
पुनस्सापिण्डीकरणनिमित्तानि	153
सापिण्डयाधिकारीनिरूपणम्	154
पित्रोर्दशान्तरमृतौ सापिण्डयविचारः	155
ज्येष्ठकानिष्ठयोरसाद्विधाने सापिण्डयविचारः	156
सपिण्डीकरणप्रयोगः	158
सपिण्डीकरणशब्दार्थः	158
अनुगमने सपिण्डीकरणकालः	161
अनुगमने पत्या सह सपिण्डीकरणं कार्यम्	161
अत्र पक्षान्तरम्	161
पित्रोसंसदात्मरणे पिण्डदानादिकं पृथगेव	162
अत्र केषांचित्पक्षः	164
सपिण्डीकरणश्राद्धे विष्णोर्च्चनम्	166
तन्त्रेण मातापित्रोर्सपिण्डीकरणवचनमशक्तविषयम्	167
विवाहमेदेन पुत्रमेदेन च सापिण्डयविचारः	168
सपिण्डीकरणनिपेद्ये कानिचिद्वचनानि	169
पतितैस्सह सापिण्डयनिपेद्यः	169

विषयः	पुस्तकालयः
ब्रह्मचारीविषये सापिण्डचाविचारः	170
यतिविषये	170
नवमिथैकोहिष्टभाष्टम्	174
सपिण्डोकरणार्थकोहिष्टे विशेषः	174
नवश्राद्धानि	175
नग्नप्रच्छादनभाष्टम्	176
नारायणवलिः	178
सर्पहते विशेषः	182
नारायणवल्यपवादः	182
भृगुपतादिना मृतौ	182
दुर्मृतौ प्रायश्चित्तम्	183
रजस्वलामरणे संस्कारः	183
गर्भिणीमृतौ	183
सूतिकामरणे	184
पर्युषितादिदोषे प्रायश्चित्तम्	185
अनुष्टानाद्यशक्तस्य भृगुपतनादौ विधिः	186
यतिसंस्कारविधिः	187
यतिभेदे संस्कारभेदः	187
गङ्गाम्भस्याल्पनिक्षेपप्रकारः	190
गयाश्राद्धाविधिः	194
गयाश्राद्धाधिकारिनिरूपणम्	202

अशुद्धशोधनम्.

पुटे.	पञ्चौ.	अशुद्धम्.	शुद्धम्.
4	12	ज्ञापितुं	ज्ञापयितुं
11	21	समानोदकाना	समानोदकानां
12	11	प्रातृविद्यं	प्रातृविद्यं
13	4	स्वाध्योपेत	स्वाध्यायोपेत
22	13,17	काष्ठवत्	काष्ठवत्
25	11	क्रियमाणांग्रिहसंस्कार	क्रियमाणांग्रिहसंस्कार
26	19	ज्ञाद्विवर्धे	ज्ञनद्विवर्धे
28	8	निखनेन	निखनने
30	16	प्रात्ताप्रत्तासु	प्रत्ताप्रत्तासु
30	17	स्तिरात्रं	स्तिरात्रं
32	3	स्मान्मृतके	स्यान्मृतके
32	12	त्यसंस्कृता	त्यसंस्कृता
33	10	व्यवस्थाया	व्यवस्थया
35	8	यौवेन	यौवने
38	11	प्रमिणा	प्रामिणा
40	16	यस्तास्सा	यस्यास्सा
49	1	शब्दस्स	शब्दस्य
49	7	पुर्वोक्त	पूर्वोक्त
50	7	दर्वाण	दर्वाण
50	9	शुद्धति	शुद्धयति

पुटे.	पञ्चौ.	अशुद्धम्.	शुद्धम्.
50	15	सूत्रागता	सूत्रगता
51	20	त्वाशौचे	त्वाशौचे
55	3	आद्र	आर्द्र
56	10	दूर्ध्वमति	दूर्ध्वमपि
59	7	मारभ्य	मारभ्य
64	2	मरणोशोच	मरणाशौच
81	1	र्यज्ञपाश्वः	यज्ञपाश्वः
87	5	ज्येष्ठे सन्निहिते	ज्येष्ठेऽसन्निहिते
88	1	तदेवा	तदेव
114	8	स्थान	स्थान
136	10	स्ववन्त्रं	स्वतन्त्रं
137	11	समिद्देऽगौ	समिद्देऽग्नौ
137	15	पीतिकरं	प्रीतिकरं
163	12	संवस्तरं	सवत्सरं
166	5	यज्ञज्ञवत्	यज्ञवत्
169	15	क्लीवैश्व	क्लीवैर्न
170	13	हति	इति
199	11	मान्मुयुः	माम्पुयुः

श्रीः.

स्मृतिचन्द्रिकायां आशौचकाण्डः.

अथाशौचकालादौ कर्तव्यैकोद्दिष्टादिश्राद्वस्य निरूपणार्थ-
माशौचप्रकरणमारभ्यते ।

तत्र शङ्कः—

दानं प्रतिग्रहो होमः स्वाध्यायः पितृकर्म च ।

प्रेतपिण्डक्रियावर्जमाशौचे विनिवर्तयेत् ॥

सपिण्डादिजनने मरणे वा यदप्रायत्यं दानादिधर्मेष्वयोग्यत्व-
लक्षणं पापविशेषात्मकं वा भवति तदाशौचशब्देन वोद्भ्यम् ।
अयमेवाशौचशब्दार्थं इत्युपदिष्टः । अदूरे भद्राचार्यग्रन्थसंवादे
हठीकरिष्यामः । एवंविधाशौचे वर्तमाने प्रेतोपकारकपिण्ड-
क्रियाव्यतिरिक्तपितृकर्मदानप्रतिग्रहादिकं च न कुर्यादित्यर्थः ।
प्रेतपिण्डक्रियावर्जमिति पर्युदासेन प्रेतोपकारकं श्राद्धमाशौचे
वर्तमानेऽपि कर्तव्यमिति दर्शितम् । आशौचस्य वर्तमानता न
चिरं काल एवेसाह दक्षः—

सद्यशौचं तथैकाहस्त्रयहश्चतुरहस्तथा ।

षहदशद्रादशाहश पक्षो मासस्तथैव च ॥

मरणान्तं तथा चान्यदश पक्षास्तु मूतके ।

इति । दश पक्षा इति नावधारणार्थं, इतोऽधिकानामपि पक्षाणां
स्मृतिषु दर्शनात् ।

..... अचिरे तृत्तमे त्रयः ।

राजन्ये तु चतुरात्रं वैश्ये पञ्चाहमेव च ॥

अष्टाहेन तु शुद्रस्य शुद्धिरेषा प्रकीर्तिता ।

इति पञ्चाहादिकमपि स्मृतम् । अयमर्थः—

अचिरे गर्भकालस्य निष्पात्कचतुर्थमासादर्वाचीने काले
गर्भस्तुसां यथामासं नाशौचं, किंतु उत्तमे ब्राह्मणवर्णे त्रयो
दिवसाः मातुशुद्धिहेतवः, राजन्ये क्षत्रियवर्णे चतुरात्रं मा-
तुशुद्धिहेतुः, वैश्यवर्णे पञ्चाहं मातुशुद्धिकारणं, शुद्रवर्णस्य
अष्टाहेन स्त्रावे मातुशुद्धिः । (ब्राह्मणास्त्रिरात्रं क्षत्रियायाश्चतु-
रात्रं वैश्यायाः पञ्चरात्रं शूद्राया अष्टरात्रं शुद्धिकारणम्) ।
शुद्धिशब्दार्थस्तु—‘पापक्षयशुद्धिः धर्मयोग्यत्वेव वा’ इति
भट्टाचार्योऽको द्रष्टव्यः । पापक्षयः सपिण्डादौ जनने मरणे
वा तत्सम्बन्ध्यादावुत्पन्नस्य पापविशेषस्य क्षयः । धर्मयोग्यत्वं
दानादिधर्मानुष्टानार्हत्वम् । एवं शुद्धिशब्दार्थो मतभेदेन द्रिधा
विवृतो भट्टाचार्यैः । तद्विपरीतस्य जननमरणनिमित्तकस्य
पापविशेषस्य दानादिधर्मानुष्टानायोग्यत्वस्य च मतभेदेनाशौच-
शब्दाभिधेयत्वं ज्ञापितामिति मन्तव्यम् । अचिरगर्भस्त्रावे मा-
तुरेवाशौच, न पित्रादिसपिण्डानाम् । तथाचानन्तरमुक्तं तेनैव—
स्त्रावे मातुस्त्रिरात्रं स्यात्सपिण्डाशौचवर्जनम् ।

इति । त्रिरात्रमिति ब्राह्मणवर्णभिप्रायं, राजन्यादेश्वरतूरात्रादे-
रुक्तत्वात् । यत्तु सुमन्तुनोक्तं—‘गर्भमासतुल्या दिवसा गर्भे-
संसने सद्यशौचं च’ इति, तच्चतुर्थमासाविषयम् । व्यव-
स्थितविकल्पश्चायम् । एवंचायर्थः—गर्भसंसने चतुर्थे मासि
गर्भस्त्रावे मातुश्वरतूरात्रमाशौचं, सपिष्टपुरुपस्य स्नानात्सद्य-
शौचमिति । तथाच वृद्धवसिष्टः—‘गर्भस्त्रावे मासतुल्या दि-
वसाः स्त्रीणां स्नानयात्रमेव पुरुपस्य ईपत्कठिनगर्भस्त्रावे तु
त्रिरात्रम्’ इति, एतत् चतुर्थमासजातगर्भस्त्रावविषयमिति व्य-
क्तं, मासान्तरे ईपत्कठिनस्त्रावावासंभवात् । अस्य वचनस्यायं
तात्पर्यार्थः—चतुर्थ मासे मृदुतया ईपत्कठिनतया वा गर्भस्त्रावे
मातुस्त्रिरात्रमाशौचं, सपिष्टपुरुपस्य मृदुतया स्त्रावे सद्यशौचं,
कठिनतया स्त्रावे त्रिरात्रमाशौचमिति । पुरुपग्रहणादत्र सपि-
ष्टस्त्रीणां नाशौचं, किन्तु पुरुपस्येत्कवचनात्प्रतिपुस्त्रिरात्रमा-
शौचम् । यत्तु मरीचिना सपिष्टस्त्रीपुंससाधारण्येन त्रिरा-
त्रमुक्तं—

पाते मातुर्यथामासं पित्रादीनां दिनव्रयम् ।

इति, यच्च वसिष्टेन—‘गर्भस्य पतने सपिष्टानां त्रिरात्रम्’
इति, तत् पञ्चमपष्टमासपातविषयं, मासान्तरे गर्भपातासंभ-
वात् । तात्पर्यार्थस्तु—पञ्चमे मासि गर्भपाते मातुः पञ्चरात्र-
माशौचं, पष्टे षड्ग्रांतं, पित्रादीनां सपिष्टानां तु मासद्वयेऽपि
त्रिरात्रमिति । यत्तूक्तं यमेन—

अजातदन्ते तनये शिशौ गर्भच्युते तथा ।

सपिण्डानां तु सर्वेषामहोरात्रमशौचकम् ॥

इति, तत् गुणवत्सपिण्डविषयं असन्निहितविषयं वा । यत्तूकं ब्रह्मपुराणे—

सद्यशशौचं सपिण्डानां गर्भस्य पतने सति ।

इति, तत् चतुर्थमासान्तर्गतमृदुरूपगर्भस्नावविषयं, तत्रैव च सुमन्तुना वृद्धवसिष्ठेन च सपिण्डपुरुषस्य सद्यशशौचविधानात् । एवं स्नावे पातशब्दो मातुर्जटरान्निर्गमनगुणेन स्नावेण गौण्या वर्तत इति वोध्यं, मुख्यार्थपरत्वे पूर्वोक्तवचनविरोधापत्तेः । चतुर्थमासादिषु त्रिषु यच्चतूरात्रादिकमाशौचमुक्तं तत् ब्राह्मणादिवर्णचतुष्कसाधारणं, विशेषास्मरणात् । विशेषस्मरणं च वर्णचतुष्येऽप्याशौचविषयमेव ज्ञापितुं मनुनाऽत्र साधारण-रजस्वलाशुद्देस्साहचर्यं कृतम्—

रात्रिभिर्मासतुल्याभिर्गर्भस्नावे विशुद्धति ।

रजस्युपरते सर्वा स्नानेन स्त्री रजस्वला ॥

इति । सर्वा सर्ववर्णसर्थः ।

सप्तममासादिषु स्मृत्यन्तरोक्तं द्रष्टव्यम्—

आ चतुर्थाद्वेत्स्नावः पातः पञ्चमपृयोः ।

अत ऊर्ध्वं प्रसूतौ तु दशाहं सूतकं भवेत् ॥

इति । आङ्गभिविधौ । दशाहामिति ब्राह्मणीविषयमेव, न जात्यन्तरस्त्रीविषयम् । तथाचादिषुराणे—

षष्ठ्मासाभ्यन्तरं यावद्भैसां भवेद्यदा ।
तदा माससमैस्तासां दिवसैश्चुद्धिरिष्यते ॥
अत ऊर्ध्वं स्वजात्युक्तमाशौचं तासु विद्यते ।

इति । षष्ठ्मासाभ्यन्तरं यावत् चतुर्थमासमारभ्येयर्थः । स्वजा-
त्युक्तमित्यनेनैतदुक्तं—व्राह्मण्या दशाहाशौचं, क्षत्रियायां द्वाद-
शाहाशौचं, वैश्यायाः पञ्चदशाहाशौचं, शूद्रायां मासमिति ।
यत्तु प्रचेतसोक्तं—

सूतिका सर्ववर्णानां दशाहेन विशुद्ध्यति ।
ऋतौ तु न पृथक्स्त्रीणां सर्ववर्णेष्वयं विधिः ॥

स्त्रीणां रजोदर्शने यस्त्रिरात्राशौचविधिः स सर्ववर्णेष्वविशिष्ट
इत्यर्थः । अत्र सर्ववर्णानां सूतिका दशाहेन शुद्ध्यतीत्येतत्
प्रसवसमयामृड्ङ्गिस्सरणनिवन्धनाप्रायत्वलक्षणाशौचाभिप्रायं, ऋ-
तुपत्याशौचसाहचर्यात् ।

अत ऊर्ध्वं स्वजात्युक्तमाशौचं तासु विद्यते ।

इति पूर्वोक्तवचनं, मातापित्रादिसर्वसपिण्डसाधारणासरूपाभि-
प्रायं, स्वजात्युक्तमित्युक्तत्वात् । यत्तु पैठीनसिनोक्तं—
'सूतिकां पुत्रजननीं विंशतिरात्रेण कर्माणि कारयेन्मासेन
स्त्रीजननीम्' इति, तद्वचनं दानादिधर्मेष्वयोग्यत्वलक्षणाशौ-
चाभिप्रायमिति न पूर्वोक्तविरोधः । कर्माण्यत्रादप्तार्थानि याग-
दानादीनि विवक्षितानि । विंशतिरात्रेण गतेनेयर्थः । प्रसव

दिनमारभ्य विशतिदिनेष्वतीतेषु दानादिकर्मणि योग्या भव-
तीत्यर्थः ।

सूतिका सर्ववर्णानां दशाहेन विथुध्यति ।

इत्यत्र सर्वशब्दशूद्रेतरवर्णेषु संकोचनीयः । तथाच पारस्करः—

द्रिजातेस्मूतिका या स्यात्सा दशाहेन शुध्यति ।

त्रयोदशेऽहि संपासे शूद्रा शुध्यसंशयः ॥

इति । एवं सूतिकायामसृङ्गनिसरणनिवन्धनमप्रायत्यं युगत्र-
यमात्रपारिहरणादिहेतुभूतं द्रिजादिषु दशरात्रपर्यन्तं, अघरूपा-
शौचं त्वस्पृश्यत्वादिहेतुभूतं स्वजात्युक्तदशद्वादशपञ्चदशाहपर्य-
न्तं, दानादिधर्मानधिकारलक्षणं तु द्रिजादिषु पुत्रजनन्यां विं-
शतिरात्रपर्यन्तं स्त्रीजनन्यां मासपर्यन्तमित्यवगन्तव्यम् । यत्तु
चतुर्वेशतिषयत उक्तं—

अधस्तान्नवमान्मासाच्छुद्धिस्यात्प्रसवे सदा ।

मृते जीवेऽपि वा तस्मिन्नहोमिर्माससंख्यया ॥

इति, अधस्तान्नवमान्मासात् सम्ममासादारभ्येति शेषः । तदे-
तत् सूतिकाव्यतिरिक्तसपिण्डविषयं, सूतिकादिसर्वसपिण्डवि-
षयत्वे पूर्वोक्तवचनविरोधापत्तेः । एवंच यदुक्तं विष्णुना—
'ब्राह्मणस्य सपिण्डानां जननमरणयोर्दशाहमाशैच द्वादशाहं
राजन्यस्य पञ्चदशाहं वैश्यस्य मासं शूद्रस्य' इति, तदे-
तद्विष्णुवचनं

नवमे दशमे वाऽपि प्रवलैस्मूतिमारुतैः ।

निस्सार्यते वाण इव यन्त्रच्छिद्रेण सज्जरः ॥

इति याङ्गवल्क्योक्तनवमदशमपासप्रसवविषयं वेदितव्यम् । यत्तु पैठनिसिनोक्तं—

जनौ सपिण्डाश्युचयो मातापित्रोस्तु मृतकम् ।

सूतकं मातुरेव स्यादुपस्पृश्य पिता शुचिः ॥

इति, तस्यायमर्थः—सपिण्डस्य जनने पितृमातृव्यतिरिक्ताः सपिण्डाश्युचयः सपिण्डजनननिवन्धनाशौचे धर्मानाधिकारलक्षणे विद्यमानेऽप्यवरूपाभावात्स्पर्शनयोग्याः । तत्सम्भवान्मातापित्रोरस्पृश्यत्वलक्षणं मृतकं भवति । तत्संभवश्च मातापित्रोर्जायमानप्राणिपीडादेतुत्वात् । तद्देतुत्वं नज्जनकतया पितुः कथांचित्परम्परया, मातुः गर्भान्निर्गमनानुकूलप्रेरणतया साक्षात् । ततश्च गुरुतया स्नानमात्रानपनोद्यं मृतकं मातुरेव स्यानन् पितुः । तेन शुद्ध्यर्थं कालप्रतीक्षाऽभावेऽपि स्नानमात्रेण पिता शुचिः अघनाशात्स्पर्शयोग्यो भवतीति । तथाच स्मृत्यन्तरं—‘जननेऽप्येतन्मातापित्रोर्मातुरेवास्पर्शनात्मकं नान्येषां ज्ञातीनाम्’ इति । यथा मरणे तदनन्तरमधर्मयोग्यत्वलक्षणमाशौचं नाभिच्छेदात्प्राणमातापित्रोरेव भवति नान्येषां सपिण्डानां जायमानप्राणिपीडनकर्तृत्वरहितानाम् । मातापित्रोर्मध्येऽपि स्नानमात्रानपनोद्यमस्पर्शनहेतुभूतमाशौचं मातुरेवेत्यर्थः । एतेन यदुक्तं जनने पापोत्पत्तौ निमित्ताभावाद्वर्मानहृत्वलक्षणमेवाशौचं न पुनरवरूपाशौचामिति तन्निरस्तम् । तर्ह-

स्पृश्यत्वधर्मान्वृत्वलक्षणपाशौचं संभवति, अग्निहोत्रादिकर्मान्वर्णाणां विवाहरहितानामस्पृश्यत्वाभावात् । तेन जनननिमित्तं च द्विविधमेव । यदञ्जिरोवचनं—

प्राक् स्नानाज्जननेऽस्पृश्यः कर्महानिरशौचकम् ।

इति, तत् पितृविषयं वेदितव्यम् । स्तानादृर्धं पिता सूतिकां स्पृशति चेत्तस्पृष्टौ स्नानादप्यस्पृश्य एव । तथाच पराशरः—

यदि पव्रयां प्रसूतायां द्विजसंसर्गमिच्छति ।

सूतकं तु भवेत्तस्य यदि विप्रष्टङ्गवित् ॥

इति । संसर्गमिच्छति पव्रया सह संस्पर्शलक्षणं संसर्ग करोति तस्य द्विजस्य सूतिकास्पर्शननिमित्तमस्पृश्यत्वं भवेदित्यर्थः । पतिरिति वक्तव्ये द्विज इत्युक्तिः पतिव्यतिरिक्तस्यापि सूतिकां स्पृशतो द्विजस्य समानमेतदिति ज्ञापनार्थम् । अत एव सुमन्तुः—‘मातुरेव सूतकं तां स्पृशतां च, नेतरेषाम्’ इति । प्रसवसमयासृङ्गनिस्सरणनिबन्धनाप्रायसलक्षणसूतकाभिप्रायमेतत् । तां सूतिकां स्पृशतो जनस्य सूतकमस्पृश्यत्वलणं भवति, नेतरेषां तामस्पृशतां जनानामित्यर्थः । वसिष्ठोऽपि—

नाशौचं सूतके पुंसां संसर्गं चेत्त गच्छति ।

रजस्तत्राशुचि ज्ञेयं तच्च पुंसि न विद्यते ॥

इति । पराशरस्तु सरूपांशौचमाह—

प्रसवे गृहमेधी तु न कुर्यात्सङ्करं यदि ।

दशाहाच्छुद्ध्यते माता त्ववगाद्य पिता थुचिः ॥

इति । अत्रिरपि—

संपर्कज्ञायते दोषः पारक्ये मृतिजन्मनि ।

तद्र्जनात्पितृरपि सद्यशशौचं विधीयते ॥

इति । पारक्ये मृतिजन्मनि परसंवन्धिनि मरणे जनने चे-
त्यर्थः । आदिपुराणेऽपि—

सूतके तु मुखं दृष्टा जातस्य जनकस्ततः ।

कृत्वा सचेलस्तानं तु थुद्धो भवति तत्क्षणात् ॥

इति । संवर्तोपि—

सचेलं तु पितृस्तानं जाते पुत्रे विधीयते ।

माता शुद्धेहशाहेन स्नानात् स्पर्शनं वितुः ॥

न दोषावहमित्यर्थः । माता शुद्धेत् स्पर्शनयोग्या भवती-
त्यर्थः । यत्तु वोधायनेनोक्तं—‘जनने तावन्मातापित्रोदशा-
हमाशौचं मातुरित्येके’ इति, आशौचं असमवायलक्षणम् ।
तत्र मातापित्रोदशाहामित्येतत्पूर्वपक्षत्वेनोक्तमिति तावद्भूहणाद-
वगम्यते । तेन ‘मातुरित्येके’ इत्ययेष व सम्यक्षपक्ष इति न
पूर्वोक्तविरोधः । यदुक्तमङ्गिरसा—

सूतके सूतिकावर्जं संस्पर्शो न ह्यशुद्धिदः ।

इति, तत् अस्तातपितृव्यतिरिक्तविषयम् । यत्तु तेनवोक्तं—

नाशौचं सूतके प्रोक्ते सपिण्डानां क्रियावताम् ।

इति, अस्यार्थः—क्रियावतां जन्मदाख्यदेवताप्रीत्यर्थं यागादिक्रियावतां पित्रादिसपिण्डानां जन्मदाख्यदेवतायागाद्यनुष्टानदिवसेषु नाशौचं कर्मयोग्यत्वलक्षणं तदनुष्टानकाल इति । तथाच व्यासः—

सूतिकावासनिलया जन्मदा नाम देवताः ।

तासां यागनिमित्तं तु शुद्धिर्जन्मानि कीर्तिता ॥

इति । यागग्रहणं पूजाकर्मादेसुपलक्षणार्थम् । अत एवानन्तरमुक्तं तेनैव—

प्रथमे दिवसे पष्टे दशमे चैव सर्वदा ।

त्रिष्वेतेषु न कुर्वीत पुत्रजन्मानि सूतकम् ॥

इति । सूतकं तु धर्मयोग्यत्वलक्षणमित्यभिप्रेतं, यागनिमित्तमित्यभिधानात् । प्रथमे दशमे वा यागनिमित्ताशौचाभावः । यागकालस्तु—

षष्ठेऽह्नि यागं दानं च जन्मदानां तु कारयेत् ।

इति । यागार्थं ततस्तत्र शुद्धिः प्रकीर्तिरेतर्थः । दशमेऽह्न्यपि रात्रावेव यागविधानम् । तथाच मार्कण्डेयः—

रक्षणीया तथा पष्टी निशा तत्र विशेषतः ।

रात्रौ जागरणं कार्यं जन्मदानां तथा वलिम् ॥

पुरुषाशशस्ताश्च नृत्तगीतैश्च योषितः ।

रात्रौ जागरणं कुर्युर्दशभ्यां चैव सूतके ॥

इति । प्रथमे दिवसे कर्मादिनिमित्ते जातकर्माद्यनुष्ठानकाले कृत्स्ने न प्रथमेऽहि । तथा शङ्खलिखितौ—‘कुमारप्रसवे नाभ्यामच्छन्नायां गुडतिलहिरण्यवस्त्रप्रावरणगोधान्यानां प्रतिग्रहेऽप्यदोषः तदहरित्येके’ इति । कुमारप्रसवदिने अच्छन्नायां नाभ्यां दानप्रतिग्रहादिष्वदोष इति । तदहरित्येके मन्यन्ते । अत एव याज्ञवल्क्यः—

तदहर्न प्रदुष्येत पूर्वेषां जन्मकारणात् ।

इति । यस्मिन् दिने कुमारजननं तदहर्न प्रदुष्येत कुमारजन्मनिमित्तदानार्चनानर्हत्वापादकं न भवति यस्मात्स्मिन्नहनि पूर्वेषां पित्रादीनां पुत्ररूपेण जन्मोपपत्तेरित्यर्थः । यतु जैमिनिनोक्तं—

यावन्न छियते नाळं तावन्नाप्नोति सूतकम् ।

छिन्ने नाळे ततः पश्चात्सूतकं तु विधीयते ॥

इति, तस्यायमर्थः—नाभिच्छेदनिमित्तकं सर्वसापिण्डानापवरूपमाशौचं आशौचनिमित्तसंभावनादृध्वमेव भवति न पुनः पूर्वमेव चेति ।

नन्वधरूपाशौचं सपिण्डपितृव्यतिरिक्तानां न भवति, कारणाभावादित्याशङ्क्य कारणमाह हारीतः—‘प्रेताभिभूतत्वाच्छावाशौचं जाते वृद्धियोगेन केनेति भीमांसन्ते नाभ्यच्छन्नकालानामुच्छेदभूयस्त्वाच्च कुलस्याशौचं भवति’ इति । समाजोदकान्^१ तु जनननिमित्ताशौचं त्रिरात्रं वेदितव्यं,

जन्मन्येकोदकानां तु त्रिरात्राच्छुद्धिरिष्यते ।
इति स्मरणात् । जन्मनि पित्रादिसपिण्डानामपि त्रिरात्रमा-
शौचमाह वृहन्मनुः—

जीवन् जातो यदि शिर्षुर्मृतस्मूतक एव वा ।
सूतकं सकलं मातुः पित्रादीनां त्रिरात्रकम् ॥
इति । अयमर्थः—जातशिशुर्यदि नाभिच्छेदात्पूर्वं मृतः तदा
मातुर्दशाहमाशौचं, पित्रादिसर्वसपिण्डानां त्रिरात्रमिति । य-
द्वृहत्प्रचेतसो वचनम्—

मुहूर्ते जीवितो वालः पञ्चत्वं यदि गच्छति ।
मातुश्शुद्धिर्दशाहेन सद्यश्शौचास्तु गोत्रिणः ॥
इति, तत् प्रस्तुताग्रिहोत्रानुष्टातृवियं, ‘अग्रिहोत्रार्थं स्नानोप-
स्पर्शनात्तकालाशौचम्’ इति शङ्खस्मरणात् । यतु हारीतेनो-
क्तं—‘जातमृते मृतजाते वा सपिण्डानां दशाहम्’ इति,
सूतकमिति शेषः । अत्र जातमृते यदशाहमुक्तं तत् जातस्य
शिशोर्नाभिच्छेदादूर्ध्वं मरणे वेदितव्यं, वृहन्मनुवचनसमान-
विषयत्वेऽन्योन्यविरोधापत्तेः । मृतजातविषये पारस्करेणापि द-
शाहं सूतकमुक्तं—

गर्भे यदि विपत्तिस्यादशाहं सूतकं भवेत् ।
इति । सपिण्डानामिति शेषः । उभयत्र दशाहग्रहणं स्वजा-
त्युक्तकालोपलक्षणार्थम् । यतु—

पुत्रो जातो यत्र मृतो मृतो वा सूयते यदि ।

सूतकं मातुरेव स्यात्पित्रादीनां त्रिरात्रकम् ॥

इति, तदेतत् वृत्तस्वाध्यायोपेतपित्रादिविषयम् । एतच्च मृते
जातत्रिरात्रसूतकं वृत्तस्वाध्योपेतपित्रादेरपि कलौ न कार्यम् ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां प्रसवाशौचनिर्णयः ॥

अथ शावाशौचनिर्णयः ॥

तत्रमनुः—

प्रेतशुद्धिं प्रवक्ष्यामि द्रव्यशुद्धिं तथैव च ।

चतुर्णामपि वर्णानां यथावदनुरूपवेशः ॥

इति । ननु वर्णानामिसनेनैव विप्रक्षत्रियविद्वद्वाणामित्ये-
षोऽर्थस्सिद्धः, चतुर्णामित्यनर्थकम् । इति चेदुच्यते—

सब्रह्मचारिण्येकाहमतीते क्षपणं स्मृतम् ।

मातुले पक्षिणी रात्रिः शिष्यात्मिवग्वान्धवेषु च ॥

इत्येवमादिवचनेषु येऽनुपात्तवर्णविशेषा आशौचविधयः ते
सर्वे न प्रथमवर्णमात्रविषयाः किंतु सर्ववर्णविषया इति ज्ञाप
नार्थं चतुर्णामित्युक्तम् । उक्तं चैवमेवैतद्वाध्यार्थसंग्रहकारेण—
असापिण्डेषु वर्णेषु अतीते श्रोत्रिये गुरुः ।
अतीते नृपतौ तद्वत्तुकालेषु योपिताम् ॥

अपजासु तथा स्त्रीषु मातुले वान्धवेषु च ।

एवमादावशौचस्य चतुर्णामपि तुल्यता ॥

वर्णनामियेव सिद्धे चतुर्णामपि कीर्तनात् ॥

इति । प्रतिज्ञातकमेणादौ प्रेतशुद्धिनैर्घ्यते । तत्र पैद्धयः—
'गर्भस्थे प्रेते मातुर्दशाहम्' इति । प्रेताशौचमिति शेषः ।
मातृव्यतिरिक्तानां सपिण्डानामस्मिन् विषये वृद्धिष्ठुनोक्तं—
'मृतजाते कुलस्य सद्यशुद्धिः' इति । जातमृते त्वाह
व्याघ्रः—

जाते मृते सपिण्डानां सद्यशौचं विधीयते ।

दशाहेनैव दम्पत्योस्सोदराणां तथैव च ॥

इति । दशाहेनेति जन्मदिनमृतवालविषयम् । जन्मदिनादूर्ध्वं
मृतवालविषयेऽप्याह स एव—

अन्तर्दशाहे जातस्य शिशोर्निष्क्रमणं यदि ।

सूतकेनैव शुद्धिस्यात्पित्रोशशातातपोऽव्रवीत् ॥

इति । पित्रोरिति सोदरभ्रातृणामुपलक्षणार्थम् । शिशोरन्त-
र्दशाहे द्वितीयादिदिने । निष्क्रमणं मरणम् । सूतकेनैव
जन्माशौचशेषाहोभिरेव पित्रोः सोदरभ्रातृणां च शिशुमर-
णाशौचदपि शुद्धिर्भवतीसर्थः । तथाच अन्तर्दशाहोपरतस्य
यत्पित्रादीनां मरणाशौचं तत्सूतकाहोभिरेव शुद्धयतीत्यर्थः ।
यत्तु पैङ्गिवचनम्—'जातउभयोः कृते नामने सोदरभ्रातृणां च' इति,
तत् कृते नामनीतिनामकरणदिनस्य दशमस्योपलक्षणार्थम् । एवं च—

यमर्थः— जातशिशौ जन्मदिने प्रेते मातापित्रोसोदरभ्रातृणां च दशाहमाशौचं, कृते नामनि नामकरणदिने दशमे गते सति पूर्वोक्तानामेवाहोरात्रमाशौचमिति । तथाच शङ्खः—

दशाहान्तर्गते वाले शुद्धिस्याज्जन्मना सह ।

ऊर्ध्वं दशाहादेकाहं ॥

इति । दशाहान्तः दशाहमध्ये वाले गते प्रेते जन्माशौचशुद्धच्या सह मातापित्रोः सोदरभ्रातृणां च शिशुमरणादपि शुद्धि-स्यात् । ऊर्ध्वं चैतेषामेकाहमिति । यतु यमेनोक्तं—

दशाहाभ्यन्तरे वालः कदाचिन्नियते यादि ।

शावाशौचं न कर्तव्यं सूत्याशौचेन शुद्ध्यते ॥

इति, तस्यायमर्थः— प्रथमप्रवृत्तसूतकमध्ये शिशुमरणाशौचं च सूतकापगमादूर्ध्वं पात्रादिनिर्न कर्तव्यं, यतस्सूत्याशौचेन सू-त्याशौचकालविषयेणैव मातापितरावापि शावाशौचादपि शुद्ध्यतः सोदरभ्रातरश्च शुद्ध्यन्तीति । यदप्यापस्तम्बेनोक्तं—‘सूतके चोत्थानादाशौचं सूतकवन्मृते तस्मिन्ब्रेव वाले सद्यशौचं नात्रोदकम्’ इति, तस्याप्ययमर्थः— यस्मिन् जाते सूतकं प्र-वृत्तं तत्सूतकमध्ये तस्मिन्ब्रेव वाले मृते सूतकवदोत्थानादा-शौचं यथा सूतकमादशम्या विहितं सूतिकोत्थानर्पयन्तं तथा शिशुमरणाशौचमपि मात्रादीनां तत्पर्यन्तमेव, सूताशौचशुद्धेः । तस्मिन् विषये सपिण्डान्तरवत्सद्यशौचं मात्रादीनाम् । नात्र प्रेता-योदकमिति । ओत्थानादाशौचमिति यदन्तस्सूतके दशमदिनेऽ-

पि शिथुपरणे तदिन एवाशौचं न पुनः 'अहशेषे द्वाभ्यां प्रथाते त्रिभिः' इयादिवचनोक्तो विशेषोऽत्रापीति दर्शयति । यदुक्तं पद्मत्रिशन्मते 'न सूतिशशावशोधिनी' इति, तत् द्वचे-कत्रयन्तरसूत्याशौचविषयं, अन्यथा पूर्वोक्ताशौचविषयादेकवचनविरोधापत्तेः । यतु वृहन्मनुनोक्तं—

दशाहाभ्यन्तरे वाले प्रमीते तस्य वान्धवैः ।

शावाशौचं न कर्तव्यं सूत्याशौचं विधीयते ॥

इति तत्त्वायमर्थः—दशाहाभ्यन्तरे वाले मृते वान्धवैः पि-त्रव्यादिभिरपि शावाशौचं मात्रादिवदीर्घकालं न कर्तव्यं, किंतु सद्य एव, सूताशौचं पित्रव्यादिवान्धवानामपि मात्रादिव-त्स्वजात्युक्तं दशाहादिदीर्घकालतया विधीयत इति । यत्तु शाटचायनेनोक्तं—

बालस्त्वन्तर्दशाहे तु प्रेतत्वं यदि गच्छति ।

सद्य एवं विशुद्धिस्त्वान्नाशौचं नैव सूतकम् ॥

इति, तत् मातुलादिविषयम् । ततश्चायमर्थः—मातुलादिव-न्धूनामिह न कालापनोद्यं शावाशौचं सूतकं वा किंतु तदन्न-निमित्तमप्रायत्यं सूतकादि वा स्पर्शननिमित्ताप्रायत्यवत् स्नान-मात्रेण नश्यतीति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां सूतकमध्यभवशिशुपरणाशौचविषयाणि.

अथ सूतकोपरिभवशिशुमरणाशौचविषयाणि.

तत्र शङ्कः—

दशाहान्तर्गते वाले शुद्धिस्याज्जन्मना सह ।

ऊर्ध्वं दशाहादेकाहमधस्ताचौलकर्मणः ॥

तत ऊर्ध्वं त्रिरात्रं स्यादधस्तान्मौजिवन्धनात् ॥

इति । अधस्ताचौलकर्मणः प्रथमाद्विहिताचौलादधस्तात् द-
न्तोद्भादिति यावत् । एवंचायमर्थः—दशाहान्तर्गतसूत-
कानुवृत्तिदशायां वाले मृते जननाशौचेन सह मरणाशौ-
चस्यापि शुद्धिर्भवति, ऊर्ध्वं दशाहात्मूतकापगमादूर्ध्वं दन्त-
जननादधस्ताद्राले मृते एकमहोरात्रमाशौचं, दन्तजननादूर्ध्वं मौ-
जिवन्धनादधस्तात् त्रिरात्रमिति । अत्र ‘शुद्धिस्याज्जन्मना सह’
इत्येतन्मातापितृविषयं,

‘सूतकेनैव शुद्धिस्यात्पित्रोशातातपोऽव्रवीत् ।’

इति पूर्वोक्तस्यापि वचनस्य सामर्थ्यात् । एवंचैतत्साहच-
र्यात् ‘ऊर्ध्वं दशाहादेकाहं’ इत्येतदशम्यां नामकरणे सति
द्रष्टव्यम्; ‘जननादशरात्रे व्युष्टायां* शतरात्रे संवत्सरे वा
नामकरणम्’ इति गृह्यपरिशिष्टोक्तेः दशरात्रादिकाले नाम-
करणं यथा तस्य ।

*वृष्टायां, पा.

‘प्राङ्गामकरणात्सद्य एकाहं दन्तजन्मनः ।
चूडायास्त्रिदिनंप्रोक्तं तथा शुद्धिकमात्रतात् ॥’

इति स्मृत्यन्तरोक्तं सद्यशौचं दशाहादूर्ध्वं नामकरणपर्यन्तं वेदितव्यम् । स्मृत्यन्तरस्यायमर्थः—सूतकापगमादूर्ध्वं नामकरणात्पूर्वं सद्यः, दन्तजननात्प्रागहोरात्रेण, दन्तजननादूर्ध्वं तृतीयवर्षविहितचूडाकरणात्प्राक् त्रिरात्रेण, अत ऊर्ध्वं मौजिवन्धनात्प्राक्तेनैव त्रिरात्रेणाग्निसंस्कारोदकदानसहितेन शुद्धिरिति ।

अत एव संग्रहकारः—

नाम्नो दन्तोद्भवाचौलादुपर्नीतेरथः क्रमात् ।
सद्यशौचमहस्यहो नियताग्नयुदकः परः ॥

यतु शहेनोक्तं—

अजातदन्ते वाले तु सद्यशौचं विधीयते ।
अहोरात्रात्तथा शुद्धिर्वाले त्वकृतचौलके ॥

इति । अकृतचौलके चूडाकालादर्वागित्यर्थः ।

यदपि याङ्गवल्क्येनोक्तं—

आदन्तजन्मनस्सद्य आचौलान्नैशिकी स्मृता ।
त्रिरात्रमात्रतादेशादशरात्रमतः परम् ॥

इति, जननानन्तरं नामकरणमारभ्य दन्तोद्भवात्प्रागतीतस्य संवन्धिनां सद्यशौचम्, दन्तजननादारभ्य चूडाकरणात्पूर्वमहोरात्रम्, चूडाकरणादारभ्य उपनयनपर्यन्तं त्रिरात्रमाशौचमित्यर्थः । तदेतद्वचनद्रयं मातापितृसोदरभ्रातृव्यतिरिक्तविषयम् ।

‘अजातदन्ते वाले तु सद्यश्शौचं विधीयते ।’

इत्यत्र विषयमाहाङ्गिराः—

अनुजातस्य तावत्स्यादाशौचं सांस्थितस्य तु ।

यावत्स्नानं न कुर्वन्ति सचेलं वान्धवा वद्धिः ॥

इति । अनुजातो जातदन्ताद्वालतरः अनुत्पन्नदन्त इत्यर्थः ।

अपराण्यपि वचनान्यस्मिन् प्रकरणे प्रदीशतवचनविरुद्धवच-
नवदवभासमानानि वहूनि विद्यन्ते, तेषां विरोधपरिहारो व-
क्ष्यमाणप्रकरणे वक्ष्यते ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां सूतकोपरिभव-
शिशुमरणाशौचविषयाणि.

अथ शिशुमरणे शरीरसंस्काराशौचविषयाणि.

तत्र आदिपुराणे—

स्त्रीणां तु पतितो गर्भः सद्यो जातो मृतोऽथवा ।

अजातदन्तो मासैर्वा मृतष्पद्मिर्गतैस्तथा ॥

वस्त्राद्यैर्भूपणं कृत्वा न्युमव्यस्स तु काष्ठवत् ।

खनित्वा तु शैनैर्भूमिं सद्यश्शौचं विधीयते ॥

इति । स्त्रीणां तु यो गर्भः पतितः, यः सद्यः जातस्सन्
तत्क्षण एव मृतः, यश्चाजातदन्तस्सन् पण्मासादूर्ध्वमजातदन्तो
मृतः, स वहुभिर्वस्त्रमालयैरलंकृत भूमिं खात्वा गर्ते काष्ठव-
न्निक्षिमव्य इत्यर्थः । सद्यश्शौचं मातापितृसोदरभ्रातृव्यति-

रिक्तानामित्यर्थः । मात्रादीनां तु पूर्वप्रकरणोक्तमाशौचमनुसंधेयम् । जातदन्तविषये त्वादिपुराण एवोक्तं—

जातदन्तं मृतं त्यक्त्वा चरेदेकाहमेव तु ।

इति, दन्तजननादूर्ध्वं परित्यक्तविषयम् । पूर्वोक्तविधिनाऽरण्ये निक्षिप्य एकाहमाशौचमाचरेदित्यर्थः । इदं चैकाहमाशौचं मात्रादिव्यातिरिक्तविषयं, मात्रादिविषये पूर्वप्रकरणोक्तं त्रिरात्राशौचं वोदितव्यम् । यथाऽदिपुराण उक्तं—

अनतीतद्विवर्षं तु मृतं भूमौ निधाय च ।

त्रिरात्रं वान्धवानां तु स्यादाशौचं तु सर्वशः ॥

इति । दन्तजननादूर्ध्वमपूर्णद्विवर्षं मृतं पूर्वोक्तविधिना भूमौ गर्तवत्यां निधाय पूरयेदिति प्रथमवाक्यार्थः । उक्तविषये मात्रादीनां वान्धवानां त्रिरात्रमाशौचं भवेदिति द्वितीयवाक्यार्थः । अनतीतद्विवर्षस्य खनने विशेषमाह यमः—

ऊनद्विवर्षकं प्रेतं घृताक्तं निखनेद्द्रुवि ।

यमगाधा गायमानो यमसूक्तमनुस्मरन् ॥

इति । गाधाः ‘योऽस्य कौष्ठुर्चजगतः’ इत्याद्यास्तिस्त्र कृचः ।

यमसूक्तं ‘परेयुवांसं’ इति पद्मचम् । मनुरपि—

ऊनद्विवार्षिकं प्रेतं निदध्युर्वान्धवा वहिः ।

अलंकृत शुचौ भूमावस्थिसंचयनावते ॥

नास्य कार्योऽग्निसंस्कारो नापि कार्योदकक्रिया ।

अरण्ये काष्ठुवच्यक्त्वा क्षेयुस्त्रयहमेव तु ॥

इति । यत्र भूमौ पुराऽस्थिसंचयनं कृतं तां विहायात्यत्र थृचौ भूमाववटं खात्वा तत्र प्रेतशरीरं वान्धवा निधाय इष्टकालोष्टपापाणादिभिः प्रच्छादयेयुरित्यर्थः । वान्धवा इति वहृवचनं वन्धूनामत्रानुगमनं कृताकृतमिति ज्ञापयितुम् । नियमपरं चेद्वहृवचनम्—

‘ऊनद्विवार्पिकं प्रेतं निखनेन्नोदकं ततः ।’

इति याज्ञवल्क्यवचनविरोधः प्रसङ्गेत । तस्मादेकेन द्राभ्यां त्रिभिर्वा निखननं कार्यमिति तात्पर्यर्थः । ‘न कृयादुदकं’ इति याज्ञवल्क्यवचनेन खननानन्तरं यच्छुद्धयर्थं स्नानं न तन्निष्ठयते, किंतु यत्प्रेतायोदकदानं तन्निष्ठयत इत्युक्तं तद्वाप्ये । द्विवर्पमरणेऽप्युक्तं याज्ञवल्क्येन—

आ स्मशानादनुव्रज्य इतरो ज्ञातिभिर्वृतः ।

यमसूक्तं तथा गाधां जपद्विलौकिकाग्रिना ॥

स दग्धव्यः..... ॥

इति । इतरः पूर्णद्विवर्पो यो मृतः स ज्ञातिभिः आस्मशानादनुव्रज्यः अनुगन्तव्यः, लौकिकाग्रिना तैरेव यमसूक्तं यमगाधां च जपद्विर्दग्धव्यश्चेत्यर्थः । अत्रानुव्रज्य इति नियमविधिवलान्नियमेन ज्ञातिभिरनुगमनं कर्तव्यम् । इतर इत्यभिधानादूनद्विवर्पे नियमाभावोऽवगम्यते । निखननं च द्विवर्पात्पागेवत्वगम्यते । लौकिकाग्रिनियरसंस्कृताग्रिशण्डालाग्रिव्यातिरिक्तोऽग्रिग्रीहः ;

चण्डालाग्निरमेध्याग्निसूतकाग्निश्च कर्हिचित् ।

पतिताग्निश्चिताग्निश्च न शिष्टग्रहणोचितः ॥

इति देवलस्मरणात् । अस्मिन्वचने लौकिकाग्निनेति वदन् जातारणिनिर्मथिताग्निव्यतिरिक्तः जातकर्मादिसंस्कारेषु होमार्थ इति दर्शयति । अत एवोक्तं देवस्वामिना—‘चूडाकरणादिहोमार्थं त्वयेज्ञातारणेषु रुत्पत्तिः न तत्सद्गावेऽपि विद्यमानाग्निपक्षवाधनमयुक्तम्’ इति । ननु संपूर्णद्विवर्षस्य याज्ञवल्कयेन विहितोऽग्निसंस्कारो न नित्यः, ‘ऊनद्विवार्षिकं प्रेतं निदध्युर्वान्धवा वहिः’ इति प्रस्तुतः ‘नास्य कार्योऽग्निसंस्कारः’ इति मनुनाऽभिधानादर्शयति सर्वनाम्ना ऊनद्विवर्षप्रसवमर्शनं तथा व्याख्यानमयुक्तमिति । उच्यते—ऊनद्विवर्षविषये नित्यवन्निख्यननं विधाय वाशब्दादिकं विना तत्रैव काष्ठावत्यागरूपपक्षान्तरविधानस्यानुचितत्वात्, अस्येति सर्वनाम्ना ऊनद्विवर्षप्रत्यासन्नतया सन्निहितसंपूर्णद्विवर्षप्रत्यवमर्शकत्वमेव युक्तमिति नास्थावकाशः । किंच संपूर्णद्विवर्षस्याग्निसंस्कारप्रतिषेधे क्रियमाणे कथं तत्र मृतशरीरस्य संस्कार इयोपक्षायामरण्ये काष्ठावत्यागविधिरपेक्षितो भवति । नैवमूनद्विवर्षे, तत्राग्निसंस्कारप्रतिषेधेऽपि निख्यनरूपसंस्कारस्य प्रागुक्तेरपि विद्यमानत्वात् । तस्मादेवमेव व्याख्येयम् । ‘क्षपेयुख्यहमेव तु’ इति त्रिरात्राशौचविधिर्यत्वपि न विशेषेणाभिहितः, तथाऽपि ‘वालानां कृतचूडानामशुद्धिनैशिकी

स्मृता' इति तेनैव त्रिवर्षपर्यन्तं सपिण्डानामहोरात्राशौच-
स्योक्तत्वात् तदविरोधेन मातापितृसोदरभ्रातृप्वेव त्रिरा-
त्रमाशौचमुपतिष्ठते, दन्तजननादूर्ध्वं त्रिवर्षपर्यन्तं त्रिरात्रा-
शौचस्य मातापितृसोदरभ्रातृविषयत्वेन प्रतिपादितत्वात् ।
'नास्य कार्योऽग्निसंस्कारो नापि कार्योदकक्रिया' इति वद-
मुदकदानक्रियाया अग्निसंस्कारानुविधायित्वं दर्शयते । तेना-
ग्निसंस्कारोदकदानाक्रियोः सह वा प्रवृत्तिस्सह वा निवृत्ति-
रिति वोद्धव्यम् । ततश्च—

'नात्रिवर्षस्य कर्तव्या वान्धवैरुदकक्रिया'

इति मनुवचनान्तरे उदकक्रियानिपेथादग्निसंस्कारस्य प्रतिपेधोऽ-
वगन्तव्यः । अयं चाग्निसंस्कारोदकदानानिपेधो नामकरणात्मा-
गेव, नियेनोर्ध्वं,

'जातदन्तस्य वा कुर्यावान्नि वाऽपि कृते सति ।'

इति तेनैवानन्तरमभिधानात् । नामकरणादन्तजननादूर्ध्वं त्रिव-
र्षपर्यन्तं नाग्निसंस्कारमुदकदानं च वान्धवाः कुर्युरियर्थः ।
एवं च जन्मप्रभृति नामकरणपर्यन्तं नाग्निसंस्कारो नोद-
कदानं च, नामकरणप्रभृति ऊनद्विवर्षपर्यन्तमुदकदानक्रिया-
रहितं निखननं तत्सहिताग्निसंस्कारो वा, संपूर्णवर्षप्रभृत्यून-
द्विवर्षपर्यन्तमुदकदानरहितोऽरण्ये काष्ठवच्यागोऽग्निसंस्कारो वा
तत्सहितोऽत्रेति संकलितोऽर्थः प्रसेतव्यः । नात्रिवर्षस्येति
वदन्नसंपूर्णत्रिवर्षप्रभृत्यामौज्जिवन्धनादग्निसंस्कारोदकदानप्रतिपे-

धो न विद्यत इति दर्शयति । तेन संपूर्णत्रिवर्षस्याकृतचौल-
स्यापि मरणे नियत एवाग्निसंस्कारो नित्या चोदकक्रियेति
मन्तव्यम् । अत एवाङ्गिराः—

यद्यप्यकृतचूडो वै जातदन्तस्तु संस्थितः ।

दाहयित्वा तथा तत्र कन्याशौचं त्यहं चरेत् ॥

इति । जातदन्तो जाताखिलदन्तः संपूर्णत्रिवर्ष इत्यर्थः । कृ-
तचूडं संस्थितं दाहयित्वोदकक्रियां तस्यैव कृत्वा त्यहमा-
शौचं मातापितृव्यतिरिक्तोपि सपिण्डः समाचरेदित्यर्थः ।
यद्यपीति वदवूनत्रिवर्षस्य कृतचूडस्यैव संस्थाने दहनोदक-
दानत्रिरात्राशौचं नियतं न पुनरकृतचूडस्यापीति दर्शयति ।
दर्शितं च लोकाक्षिणा—

तूष्णीमेवोदकं कुर्यात्तुष्णीं संस्कारमेव च ।

सर्वेषां कृतचूडानामन्यत्रापीच्छया द्रव्यम् ॥

इति । संस्कारं अग्निसंस्कारम् । अन्यत्रापि अकृतचूडेऽपि
नामकरणादूर्ध्वं द्विवर्षपर्यन्तं इच्छया प्रेताभ्युदयकामनया
अग्निसंस्कारोदकदानात्मकं द्रव्यं कुर्यादिसर्थः । अग्निसंस्कारे
कृते उदकदाननियमात्रिरात्राशौचनियमनं मात्रादिसपिण्डा-
नाम् । तथा च पराशरः—

दन्तजातेऽनुजाते च कृतचूडे च संस्थिते ।

अग्निसंस्करणं तेषां त्रिरात्रमथुर्चिर्भवेत् ॥

इति । येषमजातदन्तानामग्रिसंस्करणं कृतं तेषां सपिण्डमात्रं मात्रादिव्यतिरिक्तमपि त्रिरात्रमशुचि भवेदित्यर्थः । आदिपुराणं अकृतचूडस्याप्यग्रिसंस्कारे कृते पित्रादिव्यतिरिक्तानामपि त्रिरात्रमाशौचमित्युक्तं—

अनतीतद्विर्पस्तु प्रेतो यत्रोपदद्यते ।

अतिमोहाभिभूतैस्तु देशसाधर्म्यमाचरन् ॥

आशौचं वान्धवानां तु त्रिरात्रं तत्र विद्यते ॥

इति । देशसाधर्म्यमाचरन् स्वदेशाचारमाचराद्विरित्यर्थः । मोहः स्त्रेहः । यत्तु वसिष्ठेनोक्तं—‘उदकक्रियाऽशौचं द्विर्पात्प्रभृति दन्तजननादियेके’ इति । तस्यायर्थः—प्रेताभ्युदयकामनया क्रियमाणाग्रिसंस्कारपूर्वोदकदानक्रिया सर्वसपिण्डानां त्रिरात्रमाशौचं च द्विर्प्रभृति त्रिवर्षपर्यन्तं दन्तजननप्रभृति त्रिवर्षपर्यन्तं वा वेदितव्यमिति । ‘दन्तजननादियेके’ इत्येतन्मतान्तरोपलक्षणार्थं, ‘नास्त्रि वाऽपि कृते सति’ इति मनुना नामकरणप्रभृत्युदकदानादेरभिधानात् । दन्तजननादिमातापितृभ्यामेवाशौचं प्राक्चूडाकरणादिति मातापितृभ्यामेवाशौचं त्रिरात्रं कर्तव्यमिति शेषः ।

प्राङ्मामकरणात्सद्य एकाहं दन्तजन्मनः ।

चूडायास्त्रिदिनं प्रोक्तं..... ॥

इति स्मृत्यन्तरे दन्तजननादूर्ध्वं प्राक्चूडाकरणान्मातापितृविषये त्रिरात्राशौचस्याभिधानात् । मातापितृभ्यामेवेत्येवकारः

सपिण्डान्तराणां त्रिरात्राशौचस्य निवृत्त्यर्थो नाशौचमात्रस्य ।
तथात्वे—

‘आदन्तजन्मनस्सद्य आचौलन्नैशिकी स्मृता’ ।
इत्यादभिश्च सपिण्डाशौचप्रतिपादकवचनैस्सह विरोधोऽपरिहा-
र्यस्यात् । एतेनैव ‘आद्विवर्षे प्रेते मातापित्रोराशौचम्’
इति पारस्करवचनं व्याख्यातम् । अत एवानन्तरमुक्तं तेनै-
व—‘एकरात्रं त्रिरात्रं वा शरीरमदग्ध्वा निखनन्ति’ इति ।
तत्र त्रिरात्रमिति पक्षो मातापितृविषयः । एकरात्रपक्षस्तु
तदितरसपिण्डविषय इति मन्तव्यम् । ‘शरीरमदग्ध्वा निख
नन्ति’ इत्यस्मिन्विषये दाहस्थाने निखननमिति दर्शितम् ।
यतु शङ्खलिखिताभ्यामुक्तं—‘वालेऽतीते सद्यशशौचं य ऊनद्वि-
वर्षस्यादनुत्पन्नदन्तकः’ इति, यो वाल ऊनद्विवर्षः तस्मिन्
व्यतीते सद्यशशौचमित्यन्वयः । तदेतत् प्रस्तुताग्निहोत्राद्यनुष्ठा-
नविषयं, ‘अग्निहोत्रार्थं स्नानोपस्पर्शनात्तकालं शोचम्’
इति शङ्खस्परणात् । तेन शङ्खस्यापि ‘आचौलन्नैशिकी स्मृता’
इत्यादिपूर्वोक्तवचनैस्सह नास्ति विरोधः । यतु काश्यपे-
नोक्तं—‘वालानामजातदन्तानां त्रिरात्रेण शुद्धिः’ इति,
यतु वैवस्वतेनोक्तं—वाले वा जातदन्ते वा त्रिरात्रमाशौ-
चं सद्यशशौचमिति गौतमः’ इति, यदपि वसिष्ठेन—‘ऊ-
द्धिवर्षे प्रेते गर्भप्रपतने वा सपिण्डानां त्रिरात्रमाशौचं सद्यशशौ-
चमिति गौतमः’ इति, तत्र त्रिरात्रमित्याग्निसंस्कारविषयम् ।

सद्यश्शौचमित्यनग्निसंस्कार एव प्रसुताग्निहोवानुष्टानविषयम् ।
यत्तु पैठीनसिनोक्तं—‘अकृतचूडानां त्रिरात्रम्’ इति, तद-
ग्निसंस्कारविषयम् । अनग्निसंस्कारे वा मातापितृविषयम् ।
यत्तु यमेनोक्तं—

ऊनद्विर्वप्के वाले प्रेतत्वमुपगच्छति ।

अजातदन्ते तनये शिशौ गर्भच्युते तथा ॥

निकृतचूडके वाऽपि देशान्तरमयो गते ।

सपिण्डानां तु सर्वेषामहोरात्रमशौचकम् ॥

इति, चत्वार्येतानि वाक्यानि । ‘अहोरात्रमशौचकम्’ इति
त्रिष्वपि वाक्येषु संवध्यते । तत्राद्यवाक्यस्यायमर्थः—दन्त-
जाते ऊनद्विर्वप्के वाले प्रेते निखननमेव । तत्र पित्रादिव्य-
तिरिक्तसपिण्डानामहोरात्रम् । द्वितीयवाक्यस्यायमर्थः—अ-
जातदन्ते तनये नामकरणादूर्ध्वं खनने च कृते मातापि-
त्रोरहोरात्रमाशौचमिति । तनयग्रहणादत्र मातापित्रोरिति
गम्यते । तृतीयवाक्योक्तगर्भच्युतावेकरात्रम् ।

पाते मातुर्यथामासं पित्रादीनां दिनत्रयम् ।

इति परीचिवचनविरोधपरिहाराय गुणवत्पित्रादिसपिण्ड-
विषयमिति मन्तव्यम् । चतुर्थं वाक्यं देशान्तरमृतकृतचूड-
वालविषयमिति तस्मिन्ब्रेव वाक्ये स्पष्टम् । अतो नास्यापि
वचनान्तरविरोधः । यत्तु याज्ञवल्क्येनोक्तं—

त्रिरात्रं दशरात्रं वा शावमाशौचमिष्यते ।

ऊनद्विवर्षे उभयोस्मूतकं मातुरेव हि ॥

इति । उभयोर्मातापित्रोरित्यर्थः । ततश्चोनद्विवर्षे प्रेते माता-पित्रोर्दशरात्रं शावाशौचमित्युच्यते । पूर्वोक्तत्रिरात्राशौचविधायकानेकवचनविरोधप्रसङ्गात्तपरिहाराय त्रिरात्रं शावाशौचमिथ्यनैव संवन्धः, न पुनर्दशरात्रं शावाशौचमिष्यत इत्यनेनापीति नास्य वचनस्य पूर्वोक्तवचनेन सह विरोधः । यत्तु स्मृत्यन्तरवचनं—‘ऊनद्विवर्षे प्रेते मातापित्रोरेव नेतरेपाम्’ इति, तस्यायपर्थः—ऊनद्विवर्षे प्रेते निखनेन कृते मातापित्रोरेव त्रिरात्रमाशौचं नेतरेषां सपिण्डानां, तेषां त्वेकरात्राभिधानादिति सर्वमनवद्यम् ॥

एवं निरूपितवयोऽवस्थाप्रयुक्ताशौचविधिः ब्राह्मणादिचतुर्वर्णसाधारणः, वर्णविशेषानुपादनेन मातापित्रोर्विहितत्वात् । ‘तुल्यं वयसि सर्वेषाम्’ इति व्याघ्रपादवच नाच । वयसि पण्मासादिरूपे यत्सद्यशौचादि विहितं तत्सर्वेषां ब्राह्मणानामविशिष्टमित्यर्थः । यद्यप्यन्यानि क्रश्यगृजवचनानि वयोऽवस्थाप्रयुक्ताशौचविषयाणि क्षत्रियादिपुर्दीर्घकालाशौचप्रतिपादकानि सन्ति, तथाऽपि ‘कर्मभूयस्त्वात्कलभूयस्त्वम्’ इति न्यायेनात्र शुद्धिभूयस्त्वाभावादनुष्टातृणां चानादरत्वे सति तानि न लिखितानि ॥

इति सृतिचन्द्रकायां सृतशिशुशरीरसंस्काराशौचविषयाणि.

उक्तमविशेषेण गर्भस्त्रावादिस्त्रीपुंसप्रजापरणे शावाशौचम्।
इदानीं स्त्रीप्रजामरणाशौचविषयाणि कानिचिद्रचनानि लिख्यन्ते । तत्रापस्तम्बः—

अप्रौढायां तु कन्यायां सवृशशौचं विधीयते ।
इति । दन्तजननादूर्ध्वमणीति शेषः । एवं च—

अजातदन्ते वाले तु सवृशशौचं विधीयते ।

अहोरात्रात्तदा शुद्धिर्वाले त्वकृतचूडके ।
इत्यत्र दन्तजननादूर्ध्वं वालमरणे सत्यहोरात्राशौचविधानं
कन्येतरवालविषयमिति मनव्यम् । मनुना त्वकन्याविषय
एव विहितं—

नृणामकृतचूडानामथुद्धिर्नैशिकी स्मृता ।

इति । नृणां पुंसामित्यर्थः ।

निवृत्तचूडकानां तु त्रिरात्राच्छुद्धिरिष्यते ।

इति । एतदपि मनूक्तमकन्याविषयमेव, नृणामित्यस्यानुपङ्गात्
कथं तर्हाशौचं कृतचूडकन्यामरण इत्यपेक्षिते आपस्तम्बः—
'एकाहाच्छुद्धिमायान्ति कृतचूडिकायाम्' इति । कृतचूडि-
कायां कन्यायां विवाहादर्वाङ्मुतायामहोरात्रमित्यर्थः ।

अप्रत्तायां सृतायां तु कन्यायमिकरात्रकम् ।

आशौचं वान्धवानां तु पित्रादीनां प्रकीर्तितम् ॥

इति मार्कण्डेयस्मरणात् । तत्र पित्रादीनां वान्धवानामिति
नैवमन्यः, पित्रादिसर्ववन्धूनामहोरात्राशौच उच्यमाने स्मृय-

न्तरविरोधापत्तेः । अतस्तपरिहाराय पित्रादीनामस्मिन्वप्ये
स्मृत्यन्तरे प्रकोर्त्तिं त्रिरात्रमाशौचं भवतीत्यध्याहृतेनान्वयो
द्रष्टव्यः । पितृवत्सोदराणामपि प्रत्यासन्त्यतिशयान्व बन्धुवदा-
शौचं, किंतु पितृवदेवेति ज्ञापयितुं वहूवचननिर्देशः पि-
त्रादीनामिति रुतः । यमेनोर्क्त—

पित्रोरुपरमे स्त्रीणामाशौचं तु कथं भवेत् ।

त्रिरात्रेण विशुद्धिस्यादिसाह भगवान् यमः ॥

अत्र स्त्रीणामुपरमे पित्रोः कथमाशौचमित्यन्वयः । अकृतचूड-
स्त्रीणामुपरमे मातापित्रोराशौचं कथं भवेत्? बन्धूनामिवै-
कराधमाशौचं? उत प्रयासन्त्यतिशयान्ततोऽधिकं? इति सं-
शये पित्रोत्तिरात्रेणैव शुद्धिरिति नियमेन निर्णय इत्यर्थः ।
पित्रोरिति पित्रादीनामित्यन्वयोऽवगन्तव्यः । एवं पित्रोरिति
यत्रयत्रोच्यते तत्रतत्र पितृशब्दस्य सोदरभ्रातृणांमुपलक्ष-
णत्वं वेदितव्यम् । कार्णोजिनिरपि पितृव्यादिवन्धूनां पित्रा-
दीनामाशौचे विशेषमाह—

प्रात्तापत्तासु योषित्सु संस्कृतासंस्कृतासु च ।

मातापित्रोस्तिरात्रं स्यादितरेषां यथाविधि ॥

अप्रत्तासु जातदन्तास्विति शेषः । अजातदन्तासु पित्रादी-
नामेकरात्राशौचस्य शङ्केनोक्तत्वात् । जातदन्तासु स्त्रीषु पित्रा-
दीनां पुमपत्यवदेवाशौचं वेदितव्यम् । ‘इतरेषां यथाविधि’
इस्यायर्थः—इतरेषां पितृव्यादीनां कन्यानां प्राक्चूडाक-

रणात्सद्यश्शौचं, प्राग्दानादेकाहं, वाग्दत्तानां प्राक्परिणय-
नात्तच्यूहीमसादीवध्यन्तरानुसारेण शुद्धिरिति । प्रत्ता प्रका-
न्तदाना वाग्दत्तेति यावत् । संस्कृता विवाहसंस्कारेण सं-
स्कृता ।

वारिष्पूर्वं प्रदत्तामु या नैव प्रतिपादिता ।

असंस्कृता तु सा प्रोक्ता त्रिरात्रमुभयोः स्मृतम् ॥
इति मरीचिस्मरणात् । उभयोः भर्तृपितृपक्षयोः । अत एव
मनुः—

स्त्रीणामसंस्कृतानां तु त्र्यहाच्छुद्ध्यन्ति वान्धवाः ।

यथोक्तेनैव कालेन शुद्धचन्त्येव सनाभयः ॥

इति । अयमर्थः—वाग्दत्तानां विवाहसंस्कृतानां स्त्रीणां परणे
वाग्दानसपये कुमारीस्त्रीकर्तृपितृकेन वन्धुभावमुपागता भ-
र्तृपक्षीयास्त्रिरात्रेण शुद्धयन्ति । सनाभयः कन्याप्रत्यासन्नास्त्रि-
पुरुषपर्यन्तास्सपिण्डाः यथाऽत्रैवोक्तेन त्रिरात्रकल्पेन शुद्ध्यन्ति।
'अपत्तानां तु स्त्रीणां त्रिपुरुषसापिण्ड्यम्' इति वचनव-
लादेवं व्याख्यातम् । पद्मपुराणे तु कन्यामरणाशौचं प्रपञ्चे-
नाभिहितम्—

आजन्मनस्तु चौलान्ता कन्या यत्र विपद्यते ।

सद्यश्शौचं भवेत्तत्र सर्ववर्णेषु नियशः ॥

ततो वाग्दानपर्यन्तं यावदेकाहमेव हि ।

ततः परं प्रवृत्तायां त्रिरात्रमिति निश्चयः ॥

वाग्दाने च कृते यत्र तत्रोभयतस्त्वयहम् ।

पितृवरस्य च ततो दत्तानां भर्तुरेव हि ।

स्वजात्युक्तमशौचं स्मान्मृतके जननेऽपिच ॥

इति । ततो वाग्दानपर्यन्तमिसादेरयमर्थः—ततः तस्माच्चौलाद्वाग्दानपर्यन्तं कन्याविपत्तौ यावदेकाहं अहोरात्रं यावत्तावदाशौचं, ततःपरं वाग्दानादूर्ध्वं विवाहोत्कर्पविषये वाग्दानावस्थायमेव प्रवृत्तायामधिकवयस्यापि त्रिरात्रमेवेति निश्चयः। वाग्दाने कृते तत्रोभयतः पक्षे त्रिरात्रं, ततो विवाहादूर्ध्वं दत्तानां सम्यक्प्रतिपादितानां मरणे अपत्यजनने केवलं भर्तुपक्षस्य स्वजात्युक्तं दशाहमाशौचं स्यादिति । प्रवृत्तायां त्रिरात्रमित्यस्य दृष्टरजस्यपवादमाह शङ्खः—

पितृवेशमनि या नारी रजः पश्यत्यस्त्वकृता ।

तस्यां मृतायां नाशौचं कदाचिदपि शास्यति ॥

इति । स्वजात्युक्तदशाहादिकालादर्वाक्षिदाचिदपि न शास्यतीत्येवं कैश्चिद्व्याख्यातम् । विवाहोत्कर्पवच्चूडाकरणवाग्दानयोरुत्कर्षे आचौडात्सव्य आवाग्दानादेकाहमेवेति निश्चयो न्यायसाम्यात्कार्यः । अचूडितायामवाग्दत्तायां वा रजोदर्शने ‘पितृवेशमनि या नारी’ इत्यादिवचनोक्तं द्रष्टव्यम् । परतो मृतायामाशौचं पितृपक्षे निवर्तत इत्याह मार्कण्डेयः—

कन्यायास्तु व्रतस्थाने विवाहः परिकीर्तिः ।

उद्वाहितानामाशौचं पितृपक्षे विधीयते ॥

इति । अस्य क्वचिदपवादमाह विष्णुः—‘विवाहसंस्कारसंस्कृ-
तासु स्त्रीपु नाशौचं पितृपक्षे तत्प्रसवमरणे चेत्पितृगेहे भवेतां
तदैकरात्रं त्रिरात्रं वा’ इति । तत्प्रसवमरणे इत्यादेरयमर्थः—
विवाहसंस्कृतानां स्त्रीणां पितृगेहे प्रसवे गर्भस्थशिशुजनने
तस्या मरणे वा यथाक्रमं प्रसवे एकरात्रं मरणे त्रिरात्रं पितृव्या-
दिवन्धूनामाशौचं भवतीति । तथाच वान्धवा इयनुवृत्तौ शङ्खः—

‘गेहे मृतासु दत्तासु कन्यासु त्रचहं तथा ।’

इति । परिणीतासु स्त्रीपु पितृगेहे मृतासु पितृव्यादिवान्धवा-
स्त्रयहमाशौचं कुर्युरित्यर्थः । अथवा प्रसवे मरणे वान्धवा-
नामेकरात्रं पित्रादेस्त्रयहमिति व्यवस्थाया विष्णुवचनं व्याख्येयं,

दत्ता नारी पितृगेहे सूयेताथ म्रियेत वा ।

तद्वन्धुवर्गस्त्वेकेन शुद्धस्तज्जनकस्मिभिः ॥

इति ब्रह्मपुराणे व्यवस्थयैवाभिधानात् । जनकग्रहणं जनन्या-
स्तोदरभ्रातृणामपि प्रदर्शनार्थम् । एवं पितृगेहे प्रसवे पितृ-
पक्षीयस्यैकरात्रमाशौचं मरणे त्रिरात्रमेकरात्रं वेति । पितृ-
गृहादन्यत्र प्रसवे मरणे वा पितृपक्षस्य नास्त्याशौचं, माता-
पित्रोस्त्वगेहे जनने मरणे वा त्रिरात्रं, गृहान्तरेऽपि मरणे
त्रिरात्रं प्रसवे तूभयोरपि नास्त्याशौचं कारणाभावादित्यव-
गन्तव्यम् । यत्तु शङ्खलिखिताभ्यामुक्तं—‘वाकप्रदाने कृते विवाहे
चाकृते यत्र कन्या विपद्यते तत्रोभयतः उभयस्मिन् भर्तुपितृ-
पक्षे त्रिरात्रमाशौचं ऊढायां गोत्रात्पिण्डाशौचाभ्यां निवृत्तिः’

इति, आशौचशब्देनात्र आशौचदशायां कर्तव्यमुदकदानं निर्दिश्यते । ततश्चायमर्थः—ऊढायां कन्यायां पितृगेहे मृतायां पितृव्यादिवन्धूनमेकाहमाशौचं पितृगोत्रात्पिण्डोदकदानादेनवृत्तिरिति । अतो न पूर्वोक्तविरोधः । पितृगोत्रतः पिण्डाशौचनिवृत्तौ हेतुमाह पैठीनसिः—‘दत्ता कन्या परेव भवति’ इति । ऊढा कन्या भर्तृगोत्रेणव भवतीत्यर्थः ।

‘एकत्वं सा गता भर्तुः पिण्डे गोत्रे च सूतके’ ।

इति स्मरणात् । अतश्च पिण्डोदकदानमूदायै भर्तृगोत्रेण कर्तव्यमित्यर्थः । अत एव मार्कण्डेयः—

ब्राह्मादिपु विवाहेषु या ऊढा कन्यका भवेत् ।

भर्तृगोत्रेण कर्तव्यास्तस्याः पिण्डोदकक्रियाः ॥

आसुरादिविवाहेषु पितृगोत्रेण धर्मतः ॥

इति । पितृगोत्रेण कन्यापितृगोत्रेणत्यर्थः । ऊढायाः पिण्डोदकक्रियाश्च भर्तृकुलयैः कर्तव्याः । तथाच वसिष्ठः—‘दत्तानामितरे कुर्वीरंस्ताश्च स्त्रियस्तेषाम्’ इति । उद्धाहितानां स्त्रीणामौर्ध्वदैहिकं भर्तृकुलयाः कुर्युः, तेषां भर्तृकुलयानां मरणे ता उद्धाहिताः स्त्रियः कुर्युरित्यर्थः । पुत्रादिप्रसासनाधिकार्यभावविषयमेतदिति श्राद्धकाण्डे निरूपितम् ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां स्त्रीप्रजाशौचविषयाणि.

अथान्यान्यपि शावाशौचविषयाणि वचनानि लिख्यन्ते.

त्राङ्गिराः—

अतःपरं तु वर्णानां प्रतिपत्तिर्यथाक्रमम् ।

वक्ष्यामशशावमाशौचं यथादृष्टं मनीषिभिः ॥

इति । अतः परं उपनीतशवनिमित्तमाशौचं वक्ष्याम इत्यर्थः । अ-
नुपनीतशवनिमित्ताशौचस्य प्रागुक्तत्वात् । अत एव—

त्रिरात्रमाव्रतादेशादशरात्रमतः परम् ।

इत्युक्तम् । व्रतादेश उपनयनम् । ततःपरं वाल्ये यौवेन
वार्धके वा मरणे दशरात्रमाशौचं भवतीत्यर्थः । अस्मिन् विषये
मनुरपि—

दशांह शावमाशौचं सपिण्डेषु विधीयते ।

इति । सपिण्डेषु त्राक्षणसपिण्डेष्वित्यर्थः ।

शुद्धयेद्विनो दशाहेन द्वादशाहेन भूमिपः ।

वैश्यः पञ्चदशाहेन शूद्रो मासेन शुद्धयति ॥

इति तेनैवोक्तत्वात् । त्राक्षणक्षत्रियवैश्यशूद्रसपिण्डेषु दशांह
द्वादशांहं पञ्चदशांहं मासं शावाशौचं विधीयत इत्यर्थः ।

यतु याज्ञवल्क्येनोक्तम्—

त्रिरात्रं दशरात्रं वा शावमाशौचमिष्यते ।

इति । तत्र त्रिरात्रपक्षः समानोदकाविषय इत्यविरोधः । एव-
मेव वृहस्पतिः—

दशाहेन सपिण्डास्तु शुद्धयन्ति प्रेतसूतके ।

त्रिरात्रेण सकुल्याश्च स्नात्वा शुद्ध्यन्ति गोत्रजाः ॥

इति । कः पुनस्सपिण्डादीनां भेदः? उच्यते—यतः प्रवृत्त-
संस्तानाविशेषः स कूटस्थ इति व्यवहियते । तत्सन्तानेषु
तमादिं कृत्वा गणिताः पुत्रपौत्रादयः सप्तपुरुषपर्यन्ता न
गोत्रान्तरानुप्रविष्टाः परस्परं सपिण्डा विज्ञयाः । तथाच
शङ्खलिखितौ—

सपिण्डता तु सर्वेषां गोत्रतस्पतपौरुषी ।

इति । कूटस्थपारभ्य सप्तपुरुषपर्यन्तास्सपिण्डाः । सर्वेषां कू-
टस्थसंततिजातानां गोत्रतः एकगोत्रत्वलक्षणोपाधिसद्वावे स-
तीत्यर्थः । एवं कूटस्थस्त्रीपुंससन्ततिजातानां दौहित्रपौत्रा-
णां गोत्रभेदादन्योन्यसपिण्डता नावगन्तव्या । सप्तपौरुषी
चेयं सपिण्डता ब्राह्मणादिसर्ववर्णेषु समानैव,

सपिण्डता तु पुरुषे सप्तमे विनिवर्तते ।

सजातीयेषु वर्णेषु चतुर्थे भिन्नजातिषु ॥

इति पराशरस्मरणात् । कूटस्थसजातीयेषु सपिण्डता स-
प्तमादूर्ध्वं निवर्तत इति असजातीयेषु त्रिपुरुषादूर्ध्वं निवर्त-
त इत्यर्थः । तथाऽऽह शातातपः—

पुत्राणां च सपिण्डानामपत्तानां च योषिताम् ।

सपिण्डता तु निर्दिष्टा पितृपक्षे त्रिपूरुषात् ॥

इति । साप्तपौरुषात् सापिण्ड्यं विनिवर्तते । अत ऊर्ध्वं समा-

नोदकाः । समानोदका एव वृहस्पतिना सकुल्या इत्युक्ताः ।
निवृत्तसमानोदकभावा गोत्रजाः ।

समानोदकभावस्त्वनुवर्तेताच्चतुर्दशात् ।

जन्मनाम्नोः स्मृतेरेके तत्परं गोत्रमुच्यते ॥

इति व्याघ्रस्मरणात् । जन्म च नाम च जन्मनामनी, तयोः स्मरणं यावत्तावत्समानोदकभाव इत्येके मन्यन्ते । अतःपरं समानोदकभावस्त्वेकेषां मते निवर्तत इत्युक्तम् । उक्तं च साक्षान्मनुना—

सपिण्डता तु पुरुषे सप्तमे विनिवर्तते ।

समानोदकभावस्तु जन्मनाम्नोरवेदने ॥

इति । जन्मवेदनं अस्मत्कुलोद्भूतोऽयमिति स्मरणोत्सादनं, नामावेदनं देवदत्तवंश्या इति स्मरणोत्सादनम् । एवं जन्मनाम्नोरन्यतरस्मरणोत्सादनेऽपि समानोदकभावो निवर्तत इत्यर्थः । तथाच स्मृत्यन्तरेऽपि—

समानोदकभावस्य निवृत्तिस्यादवेदने ।

जन्मनाम्नोरन्यतराविज्ञानेऽपि निवर्तते ॥

इति । एवमस्मरणेऽपि न समनोदकभावो निवृत्तो येषां ते गोत्रजाः स्नानाच्छुद्ध्यन्ति । येषां जन्मनाम्नोरस्मरणे सत्यपि चतुर्दशपुरुषातिकमात्सगोत्रत्वं तेषां स्नानमात्राच्छुद्धिः,

‘समानोदकानां ऽयं गोत्रजानामहः स्मृतम्’

इति जावालिवचनस्यैवंविधगोत्रजविपयत्वात् । समानोदकानां

ऋग्यहमिसनेन समानोदकेष्वेव ऋग्यहमिति न नियम्यते, असमानो-
दकेष्वापि स्मरणदर्शनात् । तथाच स्मृतिः—

‘ऋग्यहं मातामहाचार्यश्रोत्रियेष्वशुचिर्भवेत्’ ।

इति । मातामहो मातुः पिता । आचार्यः—

उपनीय तु याश्शश्यं वेदमध्यापयेद्विजः ।

सकलं सरहस्यं च तमाचार्यं प्रचक्षते ॥

इत्युक्तलक्षणवान् । श्रोत्रियः एकशाखाध्यायी । ‘एकां शाखा-
मधीत्य श्रोत्रियो भवति’ इति वोधायनस्मरणात् । वाक्यार्थस्तु—
मातामहाचार्यश्रोत्रियेषु मृतेषु क्रमेण दौ॒हित्रः अश्रोत्रियोऽपि
तच्छिष्यः प्रतिवेश्यद्विजश्च ऋग्यमशुचिर्भवेदिति । श्रोत्रिये ऋग्यम-
शुद्धिः प्रतिवैश्य एव द्विजे, अप्रतिवेश्यानामेकग्रमिणामेकरात्रस्य
वक्ष्यमाणत्वात् । अत एव मनुना श्रोत्रिये विशेष उक्तः—

श्रोत्रिये तूपसंपन्ने त्रिरात्रमशुचिर्भवेत् ।

इति । उपसंपन्नः प्रत्यासन्नः प्रतिवेश्य इति यावत् । आश्वलाय-
नोप्याचार्यलक्षणसंपन्ने गुरौ त्रिरात्रमाह—‘गुरौ चासपिण्डे
त्रिरात्रम्’ इति । सपिण्डो गुरुः पिता । तदितर उक्तलक्षण-
वानाचार्यः । इतरेष्वाचार्येष्वित्यनन्तरं तेनैवाभिधानात् ।
अतोत्राप्यन्योपनीतशिष्यस्यैवासपिण्डगुरुस्मरणे त्रिरात्रं वेदि-
तव्यम् । एतच्च त्रिरात्रं परेण दहनादिके क्रियमाणे द्रष्टव्यम् ।
यदाह मनुः—

गुरोः प्रेतस्य शिष्यस्तु पितृमेधं समाचरन् ।

प्रेताहौरेस्समं तत्र दशरात्रेण शुद्ध्यति ॥

इति । प्रेताहाराः प्रेतद्रव्योपजीविनः, प्रेतकुटुम्बान्तर्गतास्सपिण्डा
इति यावत् । तैस्सह दशरात्रेण पितृमेधकर्ता शिष्यशुद्ध्य-
तीर्थः । एवं च दशरात्राशौचस्य पितृमेधकर्तृत्वप्रयुक्तत्वादै-
हित्रादावपि पितृमेधकर्तृत्वे दशरात्रं वेदितव्यम् । प्रचेता
आपि—

मातृष्वसामातुलयोश्वशूश्वशुरयोर्गुरौ ।

मृते चर्त्त्वाजि याज्ये च त्रिरात्रेण विशुद्ध्यति ॥

इति । मातृष्वस्त्रादिपु वक्ष्यमाणपक्षिण्याशौचविधिविरोध-
परिहाराय किंचिद्विशेषं कल्प्यम् । तत्र पित्रोरसन्निधाना-
सामर्थ्यादौ मतृष्वसामातुलयोः भागिनीमृतसन्निधात्रोः श्वशू-
शुरयोः जामातृपोषकयोः गुरौ उपनयनादिकर्तरे ऋत्वाजि
यजमानकुलक्रमायाते याज्ये च क्षत्रियकुलक्रमायाते मृते भागि-
नेयादिः प्रतिसंवन्धी त्रिरात्रेण शुद्ध्यतीति । वृद्धमनुरापि—

पित्रोरुपरमे स्त्रीणामूढानां तु कथं भवेत् ।

त्रिरात्रेण विशुद्धिस्यादित्याह भगवान् यमः ॥

पित्रोरुपरमे पितुर्वा मातुर्वा मरणे विवाहसंस्कारसंस्कृतानां
दुहितूणां त्रिरात्रेण शुद्धिरित्यर्थः । दौहित्राणां मरणेऽप्याह स
एव—

संस्थिते पक्षिणी कार्या दौहित्रे भागिनीमृते ।

संस्कृते तु त्रिरात्रं स्यादिति धर्मो व्यवस्थितः ॥

इति । दौहित्रे भागीनीसुते उपनयनसंस्कारसंस्कृते माता-
महमातामह्योः मातृष्वसामातुलयोऽस्त्रिरात्रमाशौचं भवति । उप-
नयनासंस्कृते पक्षिणी, आगामिवर्तमानाहर्युक्तां रात्रिं माता-
महादिः क्षपयेदित्यर्थः । अवोपनीतमरणाशौचकथनेऽतिप्रसङ्गा-
दनुपनीतस्यापि कथितमिति मन्तव्यम् । वोधायनोऽपि—
'शिष्यसतीर्थ्यसब्रह्मचारिषु विरावमहोरात्रमेकाहमिति कुर्वीत'
इति । व्रीण्येतानि वाक्यानि । तत्र प्रथमवाक्यस्यायमर्थः—
अन्येनोपनीते शिष्ये मृते विरावमाशौचमाचार्यः कुर्यादिति ।
कृतविद्या एकगुरवशिष्याश्च सतीर्थ्याः; तेषु कस्यचिन्मरणे
तदितरस्सतीर्थ्यः अहोरात्रं कुर्यादिति. द्वितीयवाक्यार्थः । एक-
गुरवस्सहाध्ययिनः शिष्यास्सब्रह्मचारिणः; तेष्वेकस्मिन्मृते तादे-
तरस्सब्रह्मचारी एकाहमाशौचं कुर्यादिति तृतीयवाक्यार्थः ।
हारतीतोपि—

परपूर्वासु भार्यासु पुत्रेषु कृतकेषु च ।

मातामहे त्रिरात्रं स्यादेकाहं तु सापिण्डतः ॥

इति । परः वर्तमानभर्तुरन्यः स्वभर्ता यस्सास्सा परपूर्वा
पुनर्भूरिसर्थः । कृतकः पुत्रः जन्मव्यतिरिक्तैः कारणैर्जातो द-
त्तादिः पुत्रः । वाक्यार्थस्तु—मातामहादौ मृते परपूर्वाया भार्याया
मरणे पूर्वापरयोर्भूत्र्योऽस्त्रिरात्रं, कृतकपुत्रमरणे जन्मव्यतिरिक्तका-
रणेन यस्य पुत्रो जातस्तस्य त्रिरात्रं, पूर्वापरभर्तुः कृतकपुत्रिण-
श्च ये सपिण्डास्तेषामहोरात्रमाशौचमित्यर्थः । अत्र सपिण्डदौ

हित्राशौचकथनप्रसङ्गात्पुनर्भूसपिण्डानामाशौचं कथितामिति म
न्तव्यम् । शङ्खस्तु स्वैरिणीपुनर्भवार्मापि विरावाशौचमाह—
अनौरसेपु पुत्रेषु भार्यास्वन्यगतासु च ।

परपूर्वासु च स्वासु विरावाच्छुद्धिरिष्यते ॥

इति । अनौरसेपु पुत्रेषु क्षेत्रजदत्तकादिषु अन्यगतासु पुन-
विवाहमन्तरेण भर्त्रन्तरं समाश्रितासु स्वैरिणीपु परपूर्वासु स्वासु
वर्णानतिक्रमेण पुनर्भूषु । विष्णुशङ्खोक्तविषये जन्मन्यपि
त्रिरात्रमाह—

अनौरसेपु पुत्रेषु जातेषु च मृतेषु च ।

परपूर्वासु भार्यासु प्रमृतासु मृतासु च ॥

इति । ‘मातामहेऽतीते त्रिरात्रेण’ इति पूर्ववाक्यश्रुतात्रिरात्रेण-
तिपदमिदानुपज्यते । अङ्गिरा अपि—

गृहे यस्य मृतः कथिदसपिण्डः कथंचन ।

तस्याप्यशौचं विज्ञेयं त्रिरात्रं नात्र संशयः ॥

इति । प्रधानगृहमरणविषयमेतत् । अप्रधानगृहमरणे त्वाह
विष्णुः—‘असपिण्डे स्ववेशमनि मृतेऽप्येकरात्रमाशौचम्’ इति ।
असपिण्डयोनिसंवन्धमरणे त्वाह गौतमः—‘पक्षिणीप्रसपिण्ड-
योनिसंवन्धे सहाध्यायिनि च’ इति । पितृव्यादिः योनि-
संवन्धः, तद्व्यावृत्त्यर्थमपिण्डग्रहणम् । ततश्चायमर्थः—अस
पिण्डयोनिसंवन्धाः मातुलमातृष्वस्तभगिनीभागिनेयपितृष्वस्त-
तसुतादयः, तेषां मरणे तत्संवन्धप्रतियोगी भागिनेयादिः

पक्षिणीं क्षपयेदित्यर्थः । योनिसंवन्धेषु त्रिपूरुषपर्यन्तं पक्षिणीं
शिष्ठैराचर्येति धर्मवेदिभिरभिहितम् । सहाध्यायिनीत्यस्यायम-
र्थः—येन शास्त्रेण सहैकस्मिन् गुरुकुले द्रादशाब्दादिवहुका-
लमध्ययनं च कृतं तन्मरणे तदितरस्तसहाध्यायीं पक्षिणीं
क्षपयेदिति । मनुरपि—

मातुले पक्षिणीं रात्रिं शिष्यर्त्तिव्यवान्धवेषु च ।
इति । अल्पोपकारकमातुले, अन्योपनीतसाङ्गवेदाध्यायिनि-
शिष्ये, आधानप्रभृति यावज्जीवमार्त्तिव्यकारिणि ऋत्विजि,
आत्मपितृमातृवान्धवे मृते भागिनेयादिः पक्षिणीं रात्रिमयु-
चिर्भवतीत्यर्थः । वान्धवाः स्मृत्यन्तरे दर्शिताः—

आत्मपितृष्वसुः पुत्रा आत्ममातृष्वसुस्सुताः ।

आत्ममातृलपुत्राश्च विज्ञेया आत्मवान्धवाः ॥

पितुः पितृष्वसुः पुत्राः पितुर्मातृष्वसुस्सुताः ।

पितुर्मातृलपुत्राश्च विज्ञेयाः पितृवान्धवाः ॥

मातुः पितृष्वसुः पुत्रा मातुर्मातृष्वसुस्सुताः ।

मातुर्मातृलपुत्राश्च विज्ञेया मातृवान्धवाः ॥

वृद्धमनुरपि—

श्वशुरयोर्भगिन्यां च मातुलान्यां च मातुले ।

पितुस्स्वसरि मातुश्च पक्षिणीं क्षपयेन्निशाम् ॥

मातुले श्वशेरे मित्रे गुरौ गुरुवङ्गनासु च ।

आशौचं पक्षिणीं रात्रिं मृता मातामही यदि ॥

इति । श्वशुरयोः स्वल्पोपकारिणोः भगिन्यां मातृहितकारिण्यां
मातुलान्यां मातुलपत्रयां अल्पोपकारिणि मातुले च पितृष्व-
सरि मातृष्वसरि चाल्पोपकारिण्यां पक्षिणीं निशां क्षपये-
दिति पूर्वश्लोकार्थः । द्वितीयश्लोके पुनर्मातुलग्रहणं श्वशुर-
विशेषणार्थम् । यो मातुलो भागिनेयाय दुहितरं दत्त्वा श्वशुर-
संजातस्तस्मिन् श्वशुर इसर्थः । मित्रे मित्रविधानेन स्वीकृते ।
गुरौ शास्त्रोपदेशके,

अलपं वा वहु वा यस्य श्रुतस्योपकरोति यः ।

तमपीह गुरुं विद्याच्छ्रूतोपक्रियया तया ॥

इति शास्त्रोपदेशकेऽपि गुरुशब्दस्परणात् । यतु जावालिना
'गोत्रजानामहः स्मृतम्' इत्युक्त्वोक्तं—

मातृवन्धौ गुरौ मित्रे मण्डलाधिपतौ तथा ।

इति, मातृवन्धुः मातुलः । यतु याज्ञवल्क्येन—

अहस्त्वदत्तकन्यासु वाले त्वकृतचूडके ।

इत्युक्त्वोक्तं—

गुर्वन्तेवास्यनूचानमातुलश्रोत्रियेषु च ।

अनौरसेषु पुत्रेषु भार्यास्वन्यगतासु च ॥

इति, यज्ञ विष्णुनोक्तं—'आचार्यपत्रीगुरुपाध्यायमातुलश्वशुरश्व-
श्रूसहाध्यायिशिष्येष्वेकरात्रेण शुद्धिः' इति, तत्र जावालयुक्तगुरु
शब्दस्य याज्ञवल्क्योक्तगुरुशब्दस्य च विष्णुक्तोपाध्यायशब्देन
समानार्थत्वमवगन्तव्यम् । अत एवाश्वलायनेन 'गुरौ चामपिष्ठे
त्रिरात्रम्' इत्युक्त्वोक्तं—'इतरेष्वाचार्येष्वेकाहम्' इति । 'उपनीय

तु यश्चिष्यं वेदमध्यापयेत् ॥ इसादिना निरूपितादाचार्यादित्-
रेष्वाचार्येष्विष्यर्थः । मातुल एकरात्रमनुपकारकमातुलविषयम् ।
पुत्र एकरात्रं यथाकथंचित्स्वीकृतपुत्रविषयम् । शिष्य एक
रात्रमितराचार्यविषयम् । श्रोत्रिय एकरात्रं समानग्रामश्रोत्रि
यविषयं, 'एकाहं सब्रह्मचारिणि समानग्रामिणि च श्रोत्रिये'
इसाश्वलायनस्मरणात् । अनौरसेषु पुत्रेष्वन्यगतासु भार्यास्वे-
करात्रमनौरसादीनामसंनिधानविषयम् । शुश्रयोरेकरात्रविधा-
नं जामात्रनुपकारकशुश्रयविषयम् । सहाध्यायिन्येकरात्रं द्वाद-
शाब्दकालादन्यतरकालसहाध्यायिविषयम् । अन्यथा जावालि-
वचनात्पूर्वोक्तत्रिरात्रविधायकवचनैस्सह विरोधस्स्यात् । यत्तु
मनुनोक्तं—

प्रेते राजनि सज्योतिर्यस्य स्याद्विषये स्थितः ।

इति । ज्योतिषा सह वर्तत इति सज्योतिः । अंहि चेन्मरणं
यावत्सूर्यदर्शनं तावदाशौचं, रात्रौचेत् यावनक्षत्रदर्शनं ताव-
दाशौचमित्यर्थः । तदेतत् स्वल्पदेशाधिष्ठितिविषयं, महामण्ड-
लाधिष्ठितिविषये त्वेकरात्रविधानात् । अत एव स्वल्पदेशा-
धिष्ठौ सज्योतिरनध्यायमाह वृद्धमनुः—

ग्रामेष्वरे कुलपतौ श्रोत्रिये च तपस्त्विनि ।

शिष्ये पञ्चत्वमापन्ने शुचिर्नक्षत्रदर्शनात् ॥

इति । कुलपतिः समूहपतिः । असन्निहितश्रोत्रियादिविषय-
मेनत् । यत्तु मनुनोक्तं—

भगिन्यां संस्थितायां तु भ्रातर्यपिच संस्थिते ।

मित्रे जामातरि प्रेते दौहित्रे भगिनीसुते ॥

स्यालके तत्सुते चैव सद्यस्त्वानेन शुद्ध्यति ॥

इति, भगिन्यां विवाहसंस्कृतायां सृतायां सोदरभ्राता सद्य-
स्त्वानेन शुद्ध्यति न मातापितृवत्तिरात्रेणेत्यर्थः । भ्रातरि
सोदरे च उपनयनसंस्कृते मृते भगिनी सद्यस्त्वानेन शुद्ध्य-
तीति । मित्रे चिरकालानुवन्धशून्ये जामातरि प्रेते श्वशुरौ-
सद्यस्त्वानेन शुद्ध्यतः । स्यालकः पत्रीभ्राता तमिस्तत्सुते
वा मृते सद्यस्त्वानेन शुद्ध्यतीति । दौहित्रे भगिनीसुते च
सद्यशौचमसंनिहितदौहित्रादिविषयम् । अतो न दौहित्रादावु-
क्तविरात्रविरोधः । उक्तं समानोदकाद्याशौचपत्रं त्रिष्वपि
वर्णेषु समानं, सपिण्डाशौचवद्व विशेषोल्लेखनविशेषस्मरणात्
अविशेषज्ञापकस्य वाच्यत्वाच्च । तथा हि आशौचप्रकरणादौ—

आशौचमसपिण्डेषु प्रोपिते थ्रोत्रिये गुरोः ।

अतीते नृपतौ तद्वृत्तुकाले च योपिताम् ॥

अप्रजामु तथा स्त्रीषु मातुरुल वान्धवेषु च ।

एवमादावशोचस्य चतुर्णामपि तुल्यता ॥

वर्णानामित्येव सिद्धे चतुर्णामपि कीर्तनात् ॥

इति । अप्रजामु गर्भस्त्वादिना नप्रप्रजामु ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायामन्यानि शावाशौचविषयाणि.

अथासन्निहितदेशभवकालभवसपिण्डादिजननमरणाशौ—
 चविषयाणि वचनानि लिख्यन्ते । अत्र मनुः—
 सन्निधावेव यः कल्पशशावाशौचस्य कीर्तिः ।
 असन्निधाने स ज्ञेयो विधिसंबन्धिवान्धवैः ॥
 संबन्धिनो व्यवहितसंबन्धिनः समानोदका इति यावत् ।
 वान्धवाः प्रशासनसंबन्धिनः सपिण्डा इति यावत् । कल्पो
 विधिः । वाक्यार्थस्तु—शावाशौचस्य यो विधिः ‘दशाहं
 शावमाशौचं सपिण्डेषु विधीयते, त्रयहात्तूदंकदायिनः’ इत्या-
 दिव्यचैन्सपिण्डसमानोदकानां कीर्तिः, स एव विधिः सन्निहित
 देशभवसपिण्डादिमरणे ज्ञेयः । अयं च वक्ष्यमाणशावाशौ
 चस्य विधिरसंनिहितदेशभवमरणविषये संबन्धिवान्धवैः ज्ञेय
 इति । शावाशौचस्येति जन्माशौचस्यापि प्रदर्शनार्थम् ।
 जननेऽप्येवमेव स्यान्निपुणां शुद्धिमिच्छताम् ।
 जन्मन्येकोदकानां तु त्रिरात्राच्छुद्धिरिष्यते ॥
 इति वचनेन सपिण्डसमानोदकानां कीर्तिं यस्स एष
 जन्माशौचविधिः सन्निहितदेशभवजननविषयो ज्ञेयः । अस-
 न्निहितदेशभवजननविषये वक्ष्यमाणो विधिर्ज्ञेयः । ततस्ताव-
 दसन्निहितदेशभवसपिण्डमरणे विशेषं दर्शयति स एव—
 विगतं तु विदेशस्थं शृणुयाद्यो श्वनिर्देशम् ।
 यच्छेष्यं दशरात्रस्य तावदेवायुचिर्भवेत् ॥
 इति । विगतं मृतम् । विदेशस्थं असन्निहितदेशस्थम् ।

अनिर्दशं अनिर्गतदशाहम् । एतदनिर्गतद्रादशाहादेरुपलक्षणार्थं, वाक्यार्थस्तु—असन्निहितदेशमृतं सपिण्डं यः स्वजात्युक्तकालाशौचमध्ये शृणुयात् सः स्वाशौचकालस्य यच्छेषं यावच्छेषं तावदेव तावत्कालमेव अथुचिर्भवेदिति । असन्निहितदेशप्रसवेऽपि समानमेतत् । तथाच वृद्धस्पतिः—

अन्यदेशमृतं ज्ञातिं श्रुत्वा पुत्रस्य जन्म वा ।

अनिर्गतदशाहं तु शेषाहोभिर्विशुद्ध्यति ॥

इति । अन्यदेशमृतं असन्निहितदेशमृतं ज्ञातिं, पुत्रस्य जन्म ज्ञातेरपत्यस्य वा जन्म । शङ्खोपि—

देशान्तरगतं श्रुत्वा कल्याणं परणं तथा ।

यच्छेषं दशरात्रस्य तावदेवायुचिर्भवेत् ॥

इति । देशान्तरगतं असन्निहितदेशभवं कल्याणं अपत्यजन्मेति यावत् । असन्निहितदेशभवमरणे तु विशेषमाह पारस्करः—‘प्रोपितसंस्थे यावच्छ्रवणप्रभृतिं कृतोदकाः कालशेषमासीरन्’ इति । कृतोदकाः प्रेताय दत्तोदकाः । मरणाशौचदशायामनुष्टेयस्याधशयनादेरुपलक्षणार्थमेतत् । असन्निहितदेशभवसमानोदकमरणे त्वाह मनुः—

बाले देशान्तरस्थे तु पृथक्विपण्डे च संस्थिते ।

सवासा जलमाप्लुत्य सद्य एव विशुद्ध्यति ॥

इति । पृथक्विपण्डे असपिण्डे समानोदक इति यावत् । देशान्तरस्थे असन्निहितदेशस्थे । देशान्तरस्थितत्वेन बालः अ-

सपिण्डो विशेष्यते । वाक्यार्थस्तु—असाच्चिहितदेशस्थे वाले समानोदके वा मृते मरणवार्ताश्रवणानन्तरमेव तत्क्षणे सचेलम्नानेन विशुद्ध्यतीति । एवं समानोदक जन्मन्यपि विशुद्धिः । तथाच वृहस्पतिः—

सन्निधानेऽशौचमिति शावं संपरिकीर्तितम् ।

दूरदेशे मृते जाते सद्यशौचमुदाहृतम् ॥

अत्रापि शावाशौचग्रहणं सूतकस्य प्रदर्शनार्थम् । अत एवा सन्निधाने वक्ष्यमाणाशौचविधिरत्र प्रदार्शितः । एवं मरणे जन्मनि च विहितं समानोदकानां सद्यशौचं संनिधाने विहितत्रिरात्रादिकालावेशोपाभावे द्रष्टव्यम् । तत्सन्दावे तच्छेपथुद्विरप्यवगन्तव्या, ‘यच्छेषं दशरात्रस्य’ इति शङ्खेनोक्तस्य सन्निहितसमानोदकजन्ममरणाशौचकालावेशोपलक्षणार्थत्वात्, ‘प्रोपिते कालशेषपस्यात्’ इति याज्ञवल्क्यस्मरणाच्च । यदा दशाहादूर्ध्वमसन्निहितदेशभवजन्मश्रवणं तदाऽऽह देवलः—

नाशुच्यं स्वल्पमप्यस्ति व्यतीतेषु दिनेष्वापि ।

इति । व्यतीतेषु दिनेषु प्रसवस्याशुच्यं स्वल्पमपि नास्तीत्यर्थः । यत्पुनर्मनुनोक्तं—

निर्दशं ज्ञातिमरणं श्रुत्वा पुत्रस्य जन्म च ।

सवासा जलपाषुय शुद्धो भवति मानवः ॥

इति । पुत्रस्य जन्म चेत्यनेन ज्ञातिपुत्रस्येति न्यायेनावगम्यते,

पुत्रशब्दस्स संवन्धिविशेषपरत्वात् । एवंचायं वाक्यार्थः—
निर्गतदशाहं ज्ञातिमरणं ज्ञातेरपत्यस्य जन्म वा श्रुत्वा थ्रवः
णानन्तरक्षणे सचेलस्नानेनासपिण्डस्य शुद्धिरिति । सन्नि-
हितदेशगुणवतां तु यदाशौचं—

एकाहाच्छुद्धयते विप्रो योऽप्तिवेदसमन्वितः ।

हीने हीनतरे चैव त्रयहथ्यतुरहस्तथा ॥

इसादिवचनैरुक्तं तस्मिन्नाशौचेऽतिक्रान्ते पुर्वोक्तं—‘निर्दशं ज्ञाति-
मरणं’ इसादिवचनोक्तं द्रष्टव्यम् । निर्दशं ज्ञातिमरणमित्यत्र
दशाहशब्दात् यथैकाहश्यहचतुरहादौ जन्ममरणवार्ताथ्रवणे शुद्धिः
तथाऽत्रापि कालविशेषेण शुद्धिः । ‘यच्छेषं दशरात्रस्य’ इति
वचनस्थदशरात्रग्रहणं दशरात्रस्थानापत्रकालान्तरस्याप्युपलक्ष-
णार्थम् । अत एव संग्रहकारेणोक्तं—

यस्य वर्णस्य यः कालो विहितो गुणवत्तया ।

श्रुत्वा तदन्तरे चादौ तच्छेषेण विशुद्धयति ॥

इति । निर्गुणत्राह्मणादीनामुक्तस्य दशरात्रादिशावाशौचस्याति-
क्रमादूर्ध्वं सन्निहितदेशे सपिण्डस्य मरणवार्ताथ्रवणे त्वाह
जावालिः—

अतीते मूतके स्वेस्वे त्रिरात्रं स्यादशौचकम् ।

संवत्सरे व्यतीते तु सद्यश्शौचं विधीयते ॥

इति । यद्यपि मूतकशब्दः प्रसवाशौचे मुख्यः; तथाऽप्यप्राय-

त्यसाम्यादत्र मृतके वर्तते, मृतकेष्वतीताशौचानां सपिष्ठानां
त्रिरात्रविध्यसंभवात् । मनुनाऽप्युक्तं—

अतिक्रान्ते दशाहे तु त्रिरात्रमशुचिर्भवेत् ।

संवत्सरे व्यतीते तु सद्य एव विशुद्ध्यति ॥

इति । तस्माद्वचनात्प्राचीनवचनोक्तं—‘विगतं तु विदेशस्थं
शृणुयात्’ इत्येतावदिहानुवर्तते । ततश्चायमर्थः—स्वजात्युक्त-
कालाशौचादृध्वं प्रथमसंवत्सरादर्वाग्मन्त्रिहितदेशस्थं मृतं
सपिष्ठं यः शृणुयात् असौ त्रिरात्रमशुचिर्भवेत् । अतीते
त्वाशौचे प्रथमसंवत्सरेऽतीते यश्शृणुयात्तदा स्नानेन श्रुध्य-
तीति । तथाच शङ्खः—

अतीते दशरात्रे तु त्रिरात्रमशुचिर्भवेत् ।

तथा संवत्सरेऽतीते स्नानेनैव विशुद्ध्यति ॥

इति । अस्मिन्निष्पये गौतमोप्याह—‘श्रुत्वा चोर्ध्वं दशम्याः’

इति । प्रकृतं त्रिरात्रमत्र श्रुत्वा चेति चशब्देनानुकृष्यते ।
पक्षिणीमुपरितनमूत्रागतामत्र कोचित् योजयन्ति तदयुक्तं, च-
शब्दानर्थक्यप्रसङ्गात् पूर्वोक्तनिकवचनविरोधप्रसङ्गाच्च ।

आशौचे समतीते तु वन्धुश्च श्रूयते मृतः ।

तत्र त्रिरात्रमाशौचं भवैत्संवत्सरादधः ॥

इति देवलवचनविरोधापत्तेश्च । स्वेष्वाशौचाहस्स्वतीतेषु प्रथ-
मसंवत्सरमध्ये यद्यसन्त्रिहितदेशमृतः सपिष्ठः श्रूयते तत्र त्रिरा-

त्रमाशौचं भवेदित्यर्थः । प्रथमसंवत्सरादूर्ध्वं मरणश्रवणेऽप्याह
स एव—

ऊर्ध्वं संवत्सरादावान्मृतश्चच्छूयते स्वकैः ।

भवेदेकाहमेव... ॥

इति । असान्निहितदेशमृतो यदि प्रथमसंवत्सरादूर्ध्वं सपिण्डः
श्रुतः तदा तेषामेकाहमाशौचं पञ्चमात्प्राचीनसपिण्डविपयम् ।

संवत्सरे व्यतीते तु सद्यशशौचं विधीयते ।

इति जावालिनोक्तं सद्यशशौचं पञ्चमादिसपिण्डविपयम् । एवमे
वात्र विपयव्यवस्था न्याय्या । तथा हि—पञ्चमात्प्राचीनेषु पिण्ड-
दाने देवतात्वेन त्रयाणां कर्तृत्वेन चेतरस्य साक्षात्पिण्डदान-
क्रियायोगात्मापिण्डयं, पञ्चमादिषु पिण्डदातुहस्तलब्धले
पदाने देवतात्वेन च पिण्डदानक्रियायोगाच । एवं च यत्र-
यत्र साक्षात्सापिण्डयं तत्रैकरात्रं, यत्र परंपरया तत्र सद्य-
शशौचमिति पूर्वोक्तसद्यशशौचविधायकवचनानां न विरोधः ।
तस्मात्संवत्सरात्प्रागभिहितं त्रिरात्रं अत ऊर्ध्वमभिहितं सद्यशशौ-
चमेकरात्रं च देशान्तरलक्षणरहितसविहितदेशविषये द्रष्टव्यम् ।
देशान्तरलक्षणयुक्तदेशान्तरे मृतविषये आह वसिष्ठः—‘देशा-
न्तरस्ये मृते ऊर्ध्वं दशाहाच्छूत्वैकरात्रमाशौचम्’ इति । प्रथम-
संवत्सरानन्तरमेतत् । अत एव विष्णुवसिष्ठौ—‘व्यतीते
त्वाशोचे संवत्सरान्तस्त्वेकरात्रेण ततः परं स्नानेन’ इति ।
एवं च यत्पैठीनसिनोक्तं—

देशान्तरमृतिं श्रुत्वा क्लीवे वैखानसे यतौ ।
सद्यश्शौचं ॥

इति तत् देशान्तरमृतं प्रथमसंवत्सरात्परतः श्रुत्वेत्यध्याहृतेन संगमयितव्यम् । अतो न पूर्वोक्तवासिष्ठादिवचनविरोधः । किं पुनर्देशान्तरलक्षणमित्यपेक्षिते वृद्धमनुः—

महानद्यन्तरं यत्र गिरिर्वा व्यवधायकः ।
वाचो यत्र विभिन्नते तदेशान्तरमुच्यते ॥

इति । अयमर्थः—महानद्योर्यदन्तरं मध्ये गिरिर्वा देशयोर्व्यवधायको यत्रासीत् अपभ्रंशादिभाषाभेदो वा यत्र विद्यते तदेशान्तरमिति व्यपदिश्यत इति । काः पुर्वमहानद्य इत्यपेक्षिते नरसिंहपुराणं—‘गङ्गा यमुना गोदावरी कृष्णवेणी तुङ्गभद्रा कावरीसेता महानद्यः’ इति । वामनपुराणे—

गोदावरी भीमरथी कृष्णवेणी सरस्वती ।
तुङ्गभद्रा सुप्रयोगा सिंहा कावेरिरेवती ॥
दुग्धोदा नक्तिनी रेवा निशिता कलभस्वना ।
महा अपि महानद्यस्सहमूलाद्विनिर्गतः ॥

‘महा अपि महानद्यः’ इत्ययमर्थः—परिगणिताभ्योऽन्या याः काश्चिद्विस्तारवत्यः ता अपि महानद्य इति । एवं च गङ्गा-

¹ तुङ्गभद्रा प्रयागश्च सिंहा कावेरिरेविका ।
दोग्धा धनतिला रेवा वारिशीता वलस्वना ॥
एता अपि इति पाठान्तरम् ।

यमुनयोर्यदन्तरं गङ्गाया उत्तरदेशपेक्षया यमुनाया दक्षिण-
देशथ देशान्तरं भवतीत्यवगन्तव्यम् । एवं गोदावर्यादि-
महानदीनामन्तराण्यपि वाहिष्ठदेशानपेक्ष्य देशान्तराणीति ज्ञा-
तव्यम् । न च वाच्यं महानद्या दक्षिणकूलमुत्तरकूलं च
परस्परापेक्षया देशान्तरं भवतीति; तयोस्सामीप्यादेवेति ।
यथोक्तं वृहन्मनुता—

देशनामनदीभेदो निकटे यत्र वै भवेत् ।

तेन देशान्तरं प्रोक्तं स्वयमेव स्वयम्भुवा ॥

देशनामानि अङ्गवङ्गकलिङ्गादीनि । नदीभेदो नदीविशेषः म-
हानदीति यावत् । नदीभेदग्रहणं पूर्वोक्तपर्वतादीनामप्य-
पलक्षणम् । वाक्यार्थस्तु—अङ्गवङ्गादिनामान्तरं महानद्यादिकं
च निकटे यत्र भवतः तत्रापि देशान्तरलक्षणेऽपि सामान्य-
त्वादिना स्वयम्भुवा देशान्तरं प्रोक्तमिति । एवमत्यन्तसंनि-
हितस्यापि देशान्तरत्वे 'देशान्तरस्ये प्रेते' इसादिवसिष्ठ
वचनेन नात्रैकरात्रं भवितुमर्हति, असन्निहितेऽपि त्रिरात्रं सन्नि-
हिते त्वेकरात्रमिति विपरीतम् । अतो मरणव्यवधानतारत-
म्यपेक्षया यदेवलेनोक्तं—

आ त्रिपक्षात्त्रिरात्रं स्यात् षष्ठ्यासात्पक्षिणी तथा ।

अहस्तु नवमादर्वागूर्ध्वं स्नानेन शुद्ध्यते ॥

इति, तत् निकटदेशान्तरे द्रष्टव्यम् । अत्र पूर्वपक्षानुसारेण

व्यवस्थाऽवगन्तव्या । आ त्रिपक्षात् दशरात्रादिस्वजात्युक्ता-
शौचकालादूर्ध्वमिति शेषः । व्रहस्पतिस्तु योजनसंख्याविशेषेण
देशान्तरमाह—

देशान्तरं वदन्सेके पष्ठियोजनमायतम् ।

तत्वारिंशद्वदन्त्यन्ये त्रिंशदन्ये तथैव च ॥

इति । अस्मिस्तु पक्षे जावाल्याच्युक्तं सन्निहितदेशाविषयत्रिरात्रा
शौचं त्रिंशद्योजनादर्वाक्तिनाविषये द्रष्टव्यम् । यत्र त्रिंशद्योजना-
दर्वागपि महानद्यादिव्यवधायकसद्वावः तत्र निकटदेशान्त-
रविषये 'आ त्रिपक्षात्रिरात्रं स्यात्' इति वचनोक्तं द्रष्ट-
व्यम् । त्रिंशद्योजनात्परतोमृतविषये महानद्यादिव्यवधायका-
लाभेऽपि 'देशान्तरस्थे प्रेते' इत्यादिवसिप्तोक्तमेवात्र 'आ
संवत्सरात्तत ऊर्ध्वं ततः परं स्नानेन' इति विष्णुनाऽप्युक्तं सव्य-
शौचमेवत्यवगन्तव्यम् । एवमुक्तमतिक्रान्ताशौचं मातापितृव्य-
तिरिक्तसपिण्डाविषयम् । मातापितृविषये तु सन्निहितदेशे
निकटदेशान्तरे च दशरात्रमेव । तथाच पैठीनसिः—

पितरौ चेन्मृतौ स्यातां दूरस्थोऽपि हि पुत्रकः ।

श्रुत्वा तदिनमारभ्य दशाहं सूतकी भवेत् ॥

इति । दूरस्थशब्देनात्र सन्निहितस्वदेशस्थो दूरदेशान्तरस्थ-
श्रोक्तः । अपिशब्देन निकटदेशान्तरस्थ उक्तं इति मन्त-
व्यम् । सूतकी भवेत् मरणाशौची भवेदिसर्थः । अत्र किं-
चिद्द्राष्ट्यकारेणोक्तं—श्रुत्वेत्यत्र तत ऊर्ध्वमिति शेषो द्रष्टव्यः ।

न तश्च दशरात्रमध्ये तु वार्ताश्रवणे पुत्रस्यापि तच्छेषणैव स-
पिण्डान्तरवच्छुद्धिरिति । यत्तु दक्षेणोक्तं—

महागुरुनिपाते तु आद्रवस्त्रोपवासिना ।

अतीतेऽब्देऽपि कर्तव्यं प्रेतकार्यं यथाविधि ॥

इति । आद्रवस्त्रोपवासिना आद्रवस्त्रोपेतेन । अतीतेऽब्देऽपि
अत्यन्तचिरकालादूर्ध्वम् । प्रेतकार्यं आशौचदिनेषुक्तोदकपि-
ण्डलक्षणं विवक्षितम् । तदेव तत्पुनस्संस्कारकर्तुः पुत्रस्य त-
दानीं संस्करणासामध्येऽप्याशौचनियमेषु समर्थतया गृहीता-
शौचस्य द्रष्टव्यम् । यत्तु याङ्गवल्क्येन संवत्सरेऽतीते प्रेत
कार्यरहितमुदकदानसहितं सद्यशौचमुक्तं—‘वत्सरे पूर्णे प्रेतं
दत्त्वोदकं शुचिः’ इति, तत् पुत्रव्यतिरिक्तसपिण्डविषयम् ।
महागुरुनिपात इयत्र महागुरुशब्देन पिता माता चोच्यते,
न पुनः पितैव,

द्वौ गुरु पुरुषस्येह पिता माता च धर्मतः ।

तयोर्गुरुः पिता तावन्माता गुरुतरा स्मृता ॥

इति मातुरपि गौरवातिशयस्मरणात् । अत एव त्रिरात्रवि-
धायकवचनान्तरेण मातृपर्युदासो दक्षेणैव कृतः—

पितृपवच्यामतीतायां मातृवर्जं द्विजोत्तमः ।

संवत्सरेऽप्यतीतेऽपि त्रिरात्रमशुचिर्भवेत् ॥

इति । स्मृत्यन्तं—

अतिक्रान्ते दशाहे तु पश्चाज्जानाति चेद्गृही ।

त्रिरात्रं सूतकं तस्य न तद्रव्यस्य कस्यचित् ॥

इति । अत्र व्याघ्रः—

तुल्यं वयसि सर्वेषामतिक्रान्ते तथैव च ।

उपनीते तु कर्तव्यं तस्मिन्नेवातिकालजम् ॥

वयसि पण्मासादिरूपे यत्सद्यश्शौचादि विहितं तत्सर्वेषां
ब्राह्मणादिवर्णानां तुल्यमविशिष्टम् । उपनीते तु सञ्चिहितदेशे
मृते दश द्वादश पञ्चदश त्रिंशदिनाशौचं ब्राह्मणादिवर्णानां,
तस्मिन्नेव उपनीतोपरम एव अतिक्रान्ताशौचं नानुपनीतोपरम
इति । यत्तु स्मृत्यर्थसारे कचिद्ब्राह्मणादिवर्णानामतुल्यतयोक्तं
मातापितृमरणे दशाहादूर्ध्वं दूरदेशेऽपि संवत्सरादूर्ध्वमति
पुत्रः श्रुत्वा श्रवणदिनमारभ्य दशाहादिकं यथावर्णमाशौचं
कुर्यादिति; तच्चिन्त्य, 'तुल्यं वयसि सर्वेषाम्' इति व्याघ्र-
वचनाविरोधाच्च । यदपि तेनैव मातापितृविधय उक्तः, विशेष-
पस्य विषयान्तरेऽपि समत्वमुक्तं 'स्त्रीपुंसयोः परस्परं चैव
सर्ववर्णोक्तमवर्णसप्तनीषु चैवम्' इति, तदपि चिन्त्यं, स्त्रीपुरु-
षादिविषये विशेषोपदेशकस्य प्रख्यातपुरुषग्रन्थप्रदीपवर्णादिष्व-
दर्शनात् ॥

इति स्मृतिचान्द्रिकायामसञ्चिहितदेशकालभव-
सपिण्डादिजननमरणाशौचविषयाणि ॥

अथानेकाशौचसन्निपातविषयाणि.

तत्र देवलः—

अवानां यौगपद्ये तु शुद्धिर्जेया गरीयसा ।

इति । अवानामिति सामान्यग्रहणे गर्भस्त्रावपातप्रसवेपूक्तानामाशौचानां वयोऽवस्थाप्रयुक्तमरणाशौचानामुग्नयनोर्ध्वं मरणाशौचानां च ग्रहणम् । अवानामाशौचानां मध्ये क्योश्चिद्यौगपद्येन सन्निपाते गरीयसेतरस्य शुद्धिर्जेयेतर्थः । दीर्घकालापनोद्याशौचं गरीयः, अल्पकालापनोद्याशौचमगरीय इति । अनेन हेतुना प्रथमद्वितीयपेक्षया तृतीयं गरीयः चतुर्थादिष्वप्युत्तरोत्तरं पूर्वपूर्वपेक्षया गरीय इत्यवगन्तव्यम् । समानकुलजननमरणाशौचयोर्मध्ये कालधिक्येनाप्युत्तरस्य गरीयस्त्वायोगात्कितयोर्गरीय इत्यपेक्षिते तेनैवोक्तं—

मरणोत्पत्तियोगे तु गरीयो मरणं भवेत् ।

इति । अनेन कालतस्मानयोर्जननमरणयोर्थ मिथो गुरुलवुभावो नास्तसिर्थादुक्तम् । कथं पुनर्जननाशौचान्मरणाशौचस्य गरीयस्त्वम्? अत्रोच्यते—पापविशेषात्मकमाशौचं प्रथमप्रकरणे प्रतिपादितम् । पापविशेषाणां च महत्वाल्पत्ववशाद्वैरवं लाववं च भवतीति दण्डवर्मशास्त्रे प्रतिपादितम् । एवमत्रापि कारणमहत्वान्मरणाशौचस्य स्वरूपतो गुरुत्वं, कारणाल्पत्वात्सूत्याशौचस्य स्वरूपतोऽल्पत्वमवगन्तव्यम् । कथं पुनर्मरणा-

शौचस्य कारणमहत्त्वं, कथं वा जननाशौचस्य कारणाल्पत्व-
मित्यपेक्षिते हारीतः—‘प्रेताभिभूतत्वाच्छावाशौचं जाते शुद्धि-
योगाद्वाक्त्वात्केनोति मीमांसन्ते वालाः कुलानुगतिच्छेदात्क्ले-
शभूयस्त्वाच्च कुलस्याशौचं भवति’ इति । अस्यायमर्थः—
मरणाशौचकारणप्रेतसंपर्कवाहृल्याच्छावाशौचं वाऽधं कुलस्य
वहु भवति, शिशोः क्लेशवाहृल्योपपादकनाभिच्छेदे शिथुसहि-
तार्थमप्रतिषिद्धमनुपतं भवतीति न्यायेन कथंचिदनुपतिद्वारक-
र्त्तत्वमस्तीति जनने कुलस्याशौचं कुलस्याधं भवतीति । य-
तोऽधस्वरूपाशौचं नाभिच्छेदानुपतिनिमित्तं स्वत एव कर्मा-
नधिकारलक्षणाशौचवज्जननानन्तरमेव न भवति, किंतु नाभि-
च्छेदादूर्ध्वमेव । तथा च जैमिनिः—

यावन्न चित्तव्यते नालं तावन्नाप्नोति सूतकम् ।

छिन्ने नाले ततः पश्चात्सूतकं तु विधीयते ॥

इति । गरीयस्त्वात्समकालयोश्शावसूसाशौचयोः सन्निपाते
सूसा कदाचिच्छावस्य शुद्धिः, तस्याः शावापेक्षया दीर्घ-
कालत्वात् । अत एवाङ्गिराः—

सूतके सूतकं वै स्यान्मृतके त्वथ सूतकम् ।

तदाऽधिकृत्य मृतकं शौचं कुर्यान्न सूतकम् ॥

एतदेव पद्मिनिमतेऽप्युक्तं—

शावाशौचे समुत्पन्ने सूतकं तु यदा भवेत् ।

शावेन शुद्ध्यते सूतिर्न सूतिश्शावशौधिनी ॥

इति । मूर्याशौचमध्ये शावाशौचे समुत्पन्नेऽपि न मूर्तिः
शावशोधिनीत्यर्थः । तेन स्वकालेनैवास्मिन्विषये शावाशौचशुद्धिः ।
तदाहाङ्गिराः—

अनिर्देशाहे जनने पश्चात्स्यान्मरणं यादे ।

प्रेतमुद्दिश्य कर्तव्यं तत्राशौचं स्ववन्धुभिः ॥

जननाशौचमध्ये तत्समानकालं यदा मरणाशौचं भवति
तदा मरणदिनमास्भ्य प्रेतसंपर्कनिमित्तमाशौचं स्वकालापगम-
पर्यन्तं वन्धुभिः कर्तव्यमित्यर्थः । यदा तु समानकालयोस्स-
न्निपातः तदा द्रयोस्तुल्यत्वेऽपि गृह्णत्वेन प्राथम्यं ग्राह्यमित्याह
शङ्कः—

समानाशौचसंपाते प्रथमेन समापयेत् ।

इति । जात्या कालतस्समानाशौचयोस्सन्निपाते प्रथमाशौचसमा-
सिकाल एव द्वितीयाशौचमपि समापयेदित्यर्थः । विष्णुरपि—
‘जननाशौचमध्ये यद्यपरं जननं स्यात्तत्र पूर्वाशौचव्यपगमे शुद्धिः ।
मरणाशौचमध्ये ज्ञातिमरणेऽप्येवम्’ इति पूर्वाशौचकालशेष-
स्योपरमे परशावादपि शुद्धिर्भवतीत्यर्थः । यदाह मनुः—

अन्तर्देशाहे स्यातां चेत्पुनर्मरणजन्मनी ।

तावत्स्यादशुचिर्विप्रो यावत्तस्यादनिर्देशम् ॥

इति । अनया वचोभङ्ग्या पूर्वाशौचकालशेषैव परा-
शौचादपि शुद्धिर्भवतीत्युक्तं भवति । याज्ञवल्क्येन सुस्पष्ट-
मुक्तं—

अन्तरा जन्मपरणे शेषाहोभिर्विशुद्धयति ।

इति । पूर्वाशौचस्य पराशौचापेक्षया दीर्घकालस्य समकालस्य वा शेषैरहोभिरन्तरापतितमाशौचं विशुद्धयतीत्यर्थः । यत्पुनर्मध्यपतितमाशौचं पूर्वापेक्षया दीर्घकालं न तत्र पूर्वाशौचशेषाहोभिर्विशुद्धिः, पूर्वाशौचस्य स्वल्पकालतया लघुत्वात् । किं त्वल्पकालेनैव शुद्धिः । तथाच शङ्खः—

असमानं द्वितीयेन धर्मराजवचो यथा ।

इति । द्वितीयमाशौचं प्रथमाशौचकालापेक्षया दीर्घकालत्वेनासमानं द्वितीयेन द्वितीयाशौचकालेन गच्छतीति यावत् । यमोऽपि—

अघटाद्विमदाशौचं पश्चिमेन समापयेत् ।

यथा त्रिरात्रे प्रक्रान्ते दशाहं प्रविशेयादिं ॥

आशौचं पुनरागच्छेत्तसमाप्य विशुद्धयति ॥

इति । द्वितीयमाशौचं प्रथमाशौचानुवृत्तिकालापेक्षया दीर्घकालानुवर्त्तेन वृद्धिमत् पश्चिमेन समापयेदित्यर्थः । अमुमेवार्थमुदाहरणपूर्वकं स्पष्टयति—यथेयादिना । अस्यायमर्थः—त्रिरात्रजननाशौचे मरणाशौचे वा प्रक्रान्ते दशाहं जननाशौचं मरणाशौचं वा यदि प्रविशेत् दशाहाशौचं त्रिरात्रापेक्षया दीर्घकालं जननाशौचं मरणाशौचं वा पुनरागच्छेत् अत्र पश्चिमाशौचसमाप्त्या शुद्धिः । तथाऽन्यत्रापि प्रक्रान्तैकरात्राशौचमध्ये प्रविष्टपघट्टद्विमदाशौचं स्वकालेनैव शुद्धयतीति । तथाचोशनसोक्तं—

अल्पाशौचस्य प्रध्ये तु दीर्घाशौचं भवेयादि ।

न पूर्वेण विशुद्धिस्यात्स्वकालेनैव शुद्ध्यति ॥

इति । देवलेन तु प्रथमाशौचानुवृत्तिकालापेक्षया दीर्घकालानुवर्तनेन वृद्धिमदाशौचं स्वकालेन विशुद्ध्यतीति वचनभङ्गयोक्तम् । तस्य कविदपवादोऽप्युक्तः—

परतः परतोऽशुद्धिरथवद्धौ विधीयते ।

स्याच्चेत्पञ्चतमादहः पूर्णाणापि विशिष्यते ॥

इति । परतः अवृद्धौ परभूतस्य पूर्वसजातीयस्य विजातीयस्य वा दिनाधिक्येन वृद्धौ परतोऽशुद्धिः पराशौचस्य यावान् कालस्तर्य सर्वस्यापगमपर्यन्तमशुद्धिः; तत ऊर्ध्वं शुद्धिरिति पूर्वार्थस्यार्थः । ‘स्याच्चेत्पञ्चतमादहः’ इत्याद्यपवादादेव उत्तरार्थस्यायमर्थः—पूर्वाशौचं पराशौचपेक्षया स्वल्पकालमापि यदि पञ्चतमादहः पञ्चमदिनात्परतोऽपि कतिपयदिनोपेतं स्यात्तदा पूर्वेण पूर्वाशौचकालप्रेपेण पराशौचस्यापि शुद्धिः विशिष्यते विधीयत इति । एवमुक्तं भवति—उत्तराशौचस्य दीर्घकालत्वेऽपि यदि पूर्वाशौचमुत्तराशौचकालार्धादिधिक्कालं स्यात्तदा पूर्वेणोत्तरस्यापि शुद्धिर्भवति । अत्रोदाहरण—

अधस्तान्ववमान्मासाच्छुद्धिस्यात्प्रसवे तदा ।

मृते जीवेऽपि वा तस्मिन्नहोमिर्मासिसंख्यया ॥

इति वचनेन सप्तममासप्रसवे सप्तरात्रं, अष्टममासप्रसवेऽष्टरात्रमुक्तम् । नवममासादिप्रसवे तज्जननमरणयोर्दशाह्माशौचमिति

नवेमेनैव दशरात्रमुक्तम् । तत्र यदा सप्तरात्राशौचमध्ये दश-
रात्राशौचं तदाऽर्धाधिकत्वात्पूर्वाशौचशेषेणोत्तराशौचस्य शुद्धि-
भवति । एवमन्यत्राप्युत्तराशौचकालार्धाधिककाले पूर्वाशौचे
द्वितीयाशौचस्य तच्छेषेणव शुद्धिरवगन्तव्या । एव अशङ्केन
यदुक्तं—

असमानं द्वितीयेन धर्मराजवचो यथा ।

इति, यदपि प्रजापतिना—‘गच्छतो लघुता तथा’ इति, यदपि हारीतेन—‘लघुना नैव तम्’ इति; तत्र शङ्कवचन-स्पार्धः प्रागेव प्रदर्शितः । प्रजापतिहारीतवचनयोरर्यमर्थः—दीर्घकालतया गुर्वाशौचं स्वल्पकालतया लघ्वाशौचेन पूर्वभा-विना न शुद्ध्यतीति । तान्येताऽन्युत्तराशौचकालार्धाधिककालाशौचापनोद्यव्वाशौचेषु द्रष्टव्यानि । यदा तु संपूर्णाशौचयोः प्रथमोत्तरयोरुत्तरस्य प्रथमान्सदिने सन्निपातस्तदा विशेषमा-हतुशशङ्कलिखितौ—‘अथ चेदुत्तरा प्रमीयेत जायेत वा शिष्टैरेव दिवसैश्शुद्ध्येताहशेषे द्वाभ्यां प्रभाते तिस्रभिः’ इति । अहशेषः अहोरात्रशेषः । एतदुक्तं भवति—संपूर्ण-शौचस्यान्त्याहोरात्रमध्ये संपूर्णशौचान्तरस्य यदा सन्निपा-तस्तदा द्वितीयाशौचस्य प्रथमाशौचकालशेषेण न शुद्धिः, किंतु तच्छेषादूर्ध्वं द्वाभ्यां रात्रिभ्यां शुद्धिः । यदा तु पुनर-ष्ट्रे यामे संपूर्णशौचान्तरसन्निपातस्तदाऽष्टमयामादूर्ध्वं तिस्रभी रात्रिभिरिति । शातातपोऽप्याह—

रात्रिशेषे द्रव्यहाच्छुद्धिर्यामशेषे युचिस्त्रव्यहात् ।

इति । रात्रिशेषे द्रव्यहाच्छुद्धिरिति अहशेषे द्रव्यहाच्छुद्धि-रित्यर्थोऽवगन्तव्यः । एवमुक्तो विशेषः संपूर्णाशौचविषये द्रव्यः । यथाऽऽह वोधायनः—अथ यदि दशरात्रसन्निपाते पुनरायं दशरात्रमाशौचमानवमादिवसात्, इति । अस्यार्थे धर्मप्रदीपे वर्णितः । अत्रापि वर्ण्यते—यावन्नवमदिनसमाप्तिः तावत्पूर्ववर्तमानाशौचदिवसकालेनोत्तराशौचसमाप्तिरित्यर्थः । अत्र नवमग्रहणमुपान्त्यादिवसप्रदर्शनार्थम् । ततश्च द्वादशरात्रादिष्व-प्वेतत्सूचितमिति गुरुणा व्याख्यातं—‘ततश्च दशमेऽहनि यदा दिवाऽशौचोत्पत्तिस्तदाऽपि द्राभ्यामिसेतद्रेदितव्यम्’ इत्येतदन्तेन ग्रन्थेन । ‘दशमेऽहनि यदा दिवाऽशौचोत्पत्तिः’ इत्यत्र धर्मदीपग्रन्थे—“दशमेऽहनीत्येतद्वादशाहोदरूपलक्षणार्थम्, ततश्च ब्राह्मणस्य पूर्वाशौचदशमेऽहि संपूर्णाद्वितीयाशौचप्रक्रमः, क्षत्रियस्य पूर्वाशौचद्वादशेऽहि, वैश्यस्य पूर्वाशौचपञ्चदशेऽहि, शूद्रस्य पूर्वाशौचमासान्त्यादिने तदाऽपि द्राभ्यामित्ययं विशेषो वेदितव्यः । अत एव गौतमेन—तच्चेदन्तः पुनरापते-च्छेषेण शुद्धचेरन रात्रिशेषे द्राभ्यां प्रभाते तिसृभिश्चतुर्णामि-सविशेषेण वर्णनाम्” इत्युक्तम् । आशौचसन्निपाते शेषेण शुद्धयेरत्रित्युक्त्वा रात्रिशेषे द्राभ्यां प्रभाते तिसृभिरिति यदुक्तं तच्चतुर्णामिसविशेषेण ज्ञेयमित्यर्थः । एवमसंपूर्णाशौचसन्निपाते संपूर्णाशौचान्त्यादिवसे तस्यासंपूर्णस्य द्वितीयाशौच-

स्यार्थरात्रादेः पूर्वं पूर्वाशौचशेषेणैव शुद्धिर्बोद्धव्या । मातापितृ-
मरणोशोचयोस्त्वन्त्यादिनात्पूर्वमेव मिथससन्निपातेऽपि न प्रथमा-
शौचशेषेण शुद्धिः । यदाह शङ्खः—

मातर्ये प्रमीतायामशुद्धौ म्रियते पिता ।

पितुशेषेण शुद्धिस्यान्मातृः कुर्यात् पक्षिणीम् ॥

इति । यद्यप्यत्र मातुर्मरणाशौचशेषमात्रेण पश्चाद्वाविपि-
त्रमरणाशौचस्य शुद्धिः, पित्रमरणाशौचशेषेण पक्षिण्यधिकेन
पश्चाद्वाविमातुमरणाशौचस्य शुद्धिरिति प्रतिभाति । तथाऽपि
नायं वचनार्थः, पित्रमरणाशौचस्य निमित्ततो मातुमरणापे-
क्षया गरीयसः पूर्वशेषमात्रेण शुद्धिः, मातुमरणाशौचस्य नि-
मित्ततः पित्रमरणापैक्षया लवीयसः पूर्वाशौचशेषेण पक्षि-
ण्यधिकेन शुद्धिरित्यनुचितार्थत्वात् । अतोऽन्यथा व्याख्ये-
यम् । व्याख्यातं चान्यथा विज्ञानेश्वरपादैः—“मातरि पूर्वं
प्रमीतायां तन्निमित्ताशौचमध्ये यदि पितुरुपरमः स्यात्तदा-
न पूर्वशेषेण शुद्धिः, किंतु पितुः प्रयाणनिमित्ताशौचशुद्धिः
कार्या । तत्रापि पितुः प्रयाणशौचमध्ये मातरि स्वर्याता-
यामापि न पूर्वशेषमात्राच्छुद्धिः, किंतु पूर्वाशौचं समाप्योपरि
पक्षिणीं क्षपयेत्” इति । आदिपुराणे तु प्रथमाशौचोत्तरार्ध-
सन्निपातेऽस्य द्वितीयाशौचस्य न पूर्वशेषैव शुद्धिः, किंतु
स्वकालैनैवेति केषां चिन्मतमुपन्यस्य तत्सर्वं धर्मशास्त्रविरुद्धत्वा-
द्विचार्यमित्यभिप्रायेणोक्तं—

आद्ये भाग्वत यावत्स्यात्सूतकस्य तु सूतके ।
 सूतके पतिते चास्मात्सूतकाच्छुद्धिरिष्यते ॥
 अत ऊर्ध्वं द्वितीयात्स्यात्सूतकात् विशोधनम् ।
 एवमेव विचार्य स्यात्सूतके मृतके तथा ॥

इति । अस्यायमर्थः—प्रकान्तसूतकस्य पूर्वार्धमध्ये प्रविष्टस्य द्वितीयस्य सूतकस्य प्रकान्तसूतकशेषेण शुद्धिः, पूर्वार्धादूर्ध्वं प्रविष्टस्य तु स्वकालेनैव, प्रकान्तशाशौचमध्ये प्रविष्टस्य सूतकस्याप्येवमेव शुद्धिरिति यत्केपांचिन्मतं तद्विचार्य, चिन्त्यं च धर्मशास्त्रविरुद्धत्वादिति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायामनेकाशौचसन्निपातविषयाणि.

उक्तमनेकविधमाशौचं—

सद्यशौचं तर्थैकाहस्र्यहश्चतुरहस्तथा ।

पददशद्वादशाहश्च पक्षो मासस्तथैव च ॥

इत्यादिकम् । तस्य सर्वस्याप्यपवादो गृहस्थेतराश्रमस्येति प्रतिपादितं—

नैषिकानां वनस्थानां यतीनां ब्रह्मचारिणाम् ।

नाशौचं सूतके प्रोक्तं शावे वाऽपि तर्थैव च ॥

इति । सपिण्डादिपु यदाशौचमुक्तं तत् गृहस्थेतराश्रमाणां न कदाचिद्द्रवतीत्यर्थः । यद्यप्यत्र नाशौचमिति सामान्यवशात्सद्यशौचस्यापवादः प्रतिभाति; तथाऽपि वक्ष्यमाणवचन-

विरोधात्तद्रुचतिरिक्ताशौचस्यायमपवाद इयवगन्तव्यम् । एवं च
नैषिकादिपु एकाहद्रुचहावनेकविधाशौचस्थानेपु सद्यश्शौचमि-
त्यवगन्तव्यम् । तथा च याज्ञवल्क्यः—

ऋत्विजां दीक्षितानां च यज्ञियं कर्म कुर्वताम् ।

सत्रिवतिव्रह्मचारिदातृब्रह्मविदां तथा ॥

दाने विवाहे यज्ञे च संग्रामे देशविपुवे ॥

आपत्यपि च कष्टायां सद्यश्शौचं विधीयते ॥

इति । तत्र्त्विक्षपदार्थो मनुनोक्तः—

अग्रचाधेयं पाकयज्ञमग्निष्ठोमादिकान् मखान् ।

यः करोति वृतो यस्य स तस्यत्विगिहोच्यते ॥

इति । वृतो वरणेन संस्कृत इत्यर्थः । स च वरणसंस्का-
रोऽग्रचाधेयादौ वरणप्रभृति प्रयोगपरिसमाप्तिपर्यन्तमनुवर्तत
इति तदनुवृत्तिपर्यन्तमृत्विजां दीर्घकालाशौचमध्ये सद्यश्शौचं
विधीयत इति संवन्धः । दीक्षितो दीक्षाख्यसंस्कारवान् ।
स च संस्कारो दीक्षणीयेष्टचादिभिरुत्पद्यते अवभृथस्तानेना-
पैति । तथाच पद्मपुराणम्—

तावद्वृहीतदीक्षस्य त्रैविद्यस्य महामखे ।

स्नानं त्ववभृथे यावत्तावत्तस्य न सूतकम् ॥

एतदुक्तं भवति—दीक्षणीयादिभिरुत्पद्यो दीक्षाख्यसंस्कारो
यावद्यजमाने पत्रचां चानुवर्तते तावत्तयोः दीर्घकालाशौच

मध्येऽपि तदाशौचं न विद्यते, सद्यशौचविधानादिति । सत्रि-
व्रतिदातृशब्दानामर्थास्संग्रहकारेण दर्शिताः—

सत्री गृहीतनियमो यज्ञे दाने च दीक्षितः ।

चान्द्रायणाद्यनुष्टुता व्रती तु ब्रह्मचार्यपि ॥

श्राद्धे गृहीतसंकल्पो व्रती भोक्ता च कीर्तिः ।

दाता नित्यमनादाता वानप्रस्थः प्रकीर्तिः ॥

इति । यज्ञे सोमयागादौ दाने सततान्नदाने गृहीतनियमः
कृतसंकल्पः सत्रीत्यनेनोक्तः । यज्ञे गृहीतनियमो दीक्षितोपि
भवति, तथाऽपि पुरस्तादुक्तदीक्षितसंकीर्तनाद्वोवलीवर्दन्याये-
नात्र सत्रिशब्दो दीक्षितावस्थेतरयजमाने वर्तत इति दर्श-
यितुं ‘यज्ञे दाने च दीक्षितः’ इत्युक्तम् । व्रतीत्यनेन चा-
न्द्रायणाद्यनुष्टुता चान्द्रायणादौ कृतसंकल्पः, श्राद्धे गृहीत-
संकल्पः पुत्रादिः, भोक्ता श्राद्धकर्माणि भोजनार्थं निम-
न्त्रितविप्रोऽपि कीर्तिः । तयोरपि व्रतयोगवच्चेन व्रतिशब्द-
प्रवृत्तिनिमित्तसद्भावात् । यद्यप्युपनीतब्रह्मचारिण्यपि प्रवृत्ति-
निमित्तसद्भावेन व्रतिनि व्रतशब्दो वर्तते, तथाऽपि ब्रह्म-
चारीति ब्रह्मचारिसन्निधानाद्वोवलीवर्दन्यायेन व्रतिशब्दो ब्र
ह्मचारिव्यतिरिक्तेषु व्रतिपु वर्तत इति दर्शयितुं ब्रह्मचारी-
त्युक्तम् । दातृशब्देनात्र वानप्रस्था व्यपदिशन्ते, ‘असाधारण्ये-
न व्यपदेशा भवन्ति’ इति न्यायात् । तदभिसंधायोक्तं—‘दाता

नित्यमनादाता वानप्रस्थः प्रकीर्तिः' इति । अनादाता न प्रतिग्रहीता । ब्रह्मवित् परिवाजकः, तस्मिन् प्रायेण ब्रह्म-ज्ञानसद्गावात् । अत्र व्रतिषु व्रतनिवृत्तिपर्यन्तं प्राप्तदीर्घाशौचापवादेन सद्यशौचं विधीयते । ब्रह्मचार्यादिषु तत्तदाश्रेयावत् स्थितः तावत्सद्यशौचं प्राप्तदीर्घकालाशौचवावेन विधीयते इत्यवगन्तव्यम् । ननु सत्रिशब्देनैव दाने यज्ञे च सद्यशौचं सिद्धं, तेन 'दाने विवाहे यज्ञे च' इति दानयज्ञयोः पुनरभिधानं व्यर्थम् । उच्यते—दाने तावदन्नदानादन्यत्रापि दानविशेषे क्वचित्सद्यशौचविधानार्थं पुनर्दानवचनं, असंकलिपतयज्ञेऽपि क्वचित्सद्यशौचविधानार्थं पुनर्यज्ञवचनमिति न वैयर्थ्यम् । तथा च संग्रहकारः—

दाने विशिष्ट आर्तस्य व्याधिना शुद्धतोच्यते ।

¹ अनित्यतोपि यो वस्तु ² दातुं होमादि वाञ्छति ॥

यज्ञे संभृतसंभारे..... ॥

इत्यादि । व्याधिना आर्तस्य विशिष्टे दाने व्याधिपरिहारार्थं महिष्यादिदाने, धर्मोपचयार्थदाने च शुद्धतोच्यते सद्यशौचमुच्यते इतर्थः । 'यज्ञे संभृतसंभारे' इत्येतत्तूपरिष्टात्प्रपञ्चते । विवाहे सद्यशौचं कस्येसपेक्षिते ब्रह्मपुराण—

..... कन्यादाने च नो भवेत् ।

विवाहे कन्यकायाश्च लाजहोमादिकर्मणि ॥

¹ अनिच्छतोऽपि.

² दातुहोमादि.

इति । कन्यादाने विवाहकर्मणि कन्याया दातुस्तत्परिग्रही-
तुश्च कन्यावरणप्रभृति विवाहनिवृत्तिर्पर्यन्तं दीर्घप्राप्ताशौच-
मापि तदाशौचं नो भवेत् न विद्यते, विवाहविषयेऽपि सद्य-
शौचविधानादिस्यर्थः । संग्रामे युद्धे । ‘संवाधे राजानं संना-
हयेत्’ इत्याश्वलायनोक्तसंनाहनादिविधौ प्रास्थानिकशान्ति-
होमे वाऽऽशौचे सद्यशुद्धिः । देशस्य विस्फोटादिभिरुप
द्रवे राजभयाद्वा विष्णवे तदुपशमनार्थं शान्तिकर्मणि सद्यशुद्धिः ।
तथा कष्टायामप्यापदि संकुचितवृत्तेः क्षुत्परिश्रान्तमातापित्रा-
दिवहुकुटुम्बस्य तद्रक्षोपयोगिनि प्रतिग्रहे सद्यशुद्धिरिस्यर्थः ।
स्मृत्यन्तरेऽपि—

नरेन्द्रसत्रिवतिनां विवाहोपपुवादिषु ।

सद्यशौचं समाख्यातं कान्तारापदि संयाति ॥

इति । नरेन्द्रस्य कस्मिन् कर्मणि सद्यशौचमित्यपेक्षिते ब्रह्म-
पुराणं—

राज्यनाशस्तु येन स्यादिना राज्ञः स्वमण्डले ।

प्रयास्यतश्च संग्रामे होमे प्रास्थानिके सति ॥

मन्त्रादितर्पणे वाऽपि प्रजानां शान्तिकर्मणि ।

गोमङ्गलादौ वैश्यानां कृषिकालायस्ये सति ॥

आशौचं न भवेष्टोके सर्वत्रान्यत्र विद्यते ॥

इति । अस्यार्थः—राज्ञः राष्ट्रे येन कर्मणा विना यत्कर्मा-
करणे प्रजापालनादिराज्यनाशः तस्मिन् कर्मणि प्रकान्ते,

तथा संग्रामे प्रयास्यतः प्रास्थानिके प्रस्थाननिमित्ते होमे प्रस्तुते सति, तथा मन्त्रादिभिः मन्त्रपूर्वकपूजोपहारैर्दृष्ट्यह- तर्पणे प्रस्तुते, तथा सांसार्गिकेऽपि प्रजानां शान्तिकर्मणि प्रस्तुते, तथा वैश्यानां लोकाचारसिद्धगोमङ्गलादिकर्मणि प्रस्तुते, तथा कृष्णादिकर्मर्थं विनायकपूजादिकर्मणि प्रस्तुते, राजां वैश्यानां चाशौचं दीर्घकालतया न विद्यते, सद्यशौच- विधानात् । अन्यत्र पूर्वोक्तकर्मविषयेभ्योऽन्यत्र वैश्वदेवादि- कर्मसु सर्वत्राशौचं विद्यते, तत्र सद्यशौचविधानाभावादि- ति । यत्त्वं ज्ञिरोवचनं—

जनने मरणे चैव त्रिष्वाशौचं न विद्यते ।

यज्ञे विवाहकाले च देवयागे तथैव च ॥

इति । यज्ञः सोमयागादिवैदिकः । देवयागः मातृकादिदेवताको लौकिको गणयागः । यदपि पैठीनसिवचनं—

विवाहयज्ञदुर्गेषु यात्रायां तीर्थकर्मणि ।

न तत्र सूतकं तद्वक्तर्म यज्ञादि कारयेत् ॥

इति । यदपि ब्रह्मपुराणवचनं—

इष्टे देवप्रतिष्ठायां गणयागादिकर्मणि ।

श्राद्धादौ पितृयज्ञे च कन्यादाने च नो भवेत् ॥

इति । एतान्युपक्रान्तयज्ञादिकर्मविषयाणि वचोभङ्ग्या सद्य- शौचविधायकानीति मन्तव्यम् । अत एव ब्रह्मपुराणे कवच- दस्यापवाद उक्तः—

यज्ञार्थं वहुसम्भारसम्भृतस्यापि कुत्रचित् ।

आशौचं न भवेत् ॥

इति । ततश्चायमर्थः—यज्ञार्थं संभृतसंभारस्य कल्पितसमस्त-यज्ञसाधनपदार्थस्याप्यकृतसंकल्पस्याशौचापगमादूर्ध्वं वसन्ता-न्तर्गतकर्मकालासंभवेन तस्मिन्वत्सरे करिष्यमाणयज्ञातिक्रमविषये यज्ञसंकल्पात्पूर्वक्षणे शुद्धिभवतीति । यज्ञग्रहणं प्रतिपृष्ठादेश्वलक्षणार्थम् । अत एव विष्णुः—‘न देवप्रतिपृष्ठाविवाहयोः पुनस्संभृतयोः’ इति । देवप्रतिपृष्ठाविवाहयोः संभृतवहुसंभारयोरुपक्रमात्प्रागपि न तत्कर्तुराशौचं भवतीत्यर्थः । एतदुक्तं-भवति—यावति काले संभृतवहुसंभारधारणं कर्तुं शक्यते तावत्कालमध्ये प्रतिपृष्ठायज्ञभूतं कालान्तरं यत्र न लभ्यते तद्विषय एव संकल्पात्प्रागाशौचाभाव इति । स्मृत्यन्तरेऽपि—

यज्ञे संभृतसंभारे विवाहे श्राद्धकर्मणि ।

इति । संभृतसंभार इति सर्वत्र संवध्यते । अत्रापि वैष्णववचनसमानविषयत्वमेव मन्तव्यम् । श्राद्धे संभृतसंभारत्वं पक्वद्रव्याभिप्रायं, आपद्रव्यभिप्राये वक्ष्यमाणस्मृत्यन्तरवचनविरोधापत्तेः । तथाहि—

श्राद्धविन्ने समुत्पन्ने त्वन्तरा मृतसूतके ।

अमावास्यां प्रकुर्वीत शुद्धावेके मनीषिणः ॥

इति । अयमर्थः—आपद्रव्योपकल्पनसंकल्पयोर्मध्ये दैवान्मानुषादा समुत्पन्ने श्राद्धविन्ने मृतके सूतके वाऽमावास्यायामा-

शौचापगमादनन्तरं वा श्राद्धं कुर्वति। पक्वद्रव्योपकल्पनसंकल्प-
योर्मध्ये मृतके मृतके वा समुत्पन्ने पूर्वोक्तसद्यश्शौचविधि-
बलात् तस्मिन्नेव काले श्राद्धं कर्तव्यमित्यवगन्तव्यम् । विप्रनि-
मन्त्रणात्प्राग्विप्रस्याशौचे प्राप्ते विप्रान्तरमामन्त्र्य श्राद्धं
कर्तव्यम् । निमन्त्रणादूर्ध्वं विप्रस्याशौचे प्राप्ते तस्य शुद्धि-
व्रह्मपुराणे दर्शिता—

निमन्त्रितस्य विप्रस्य स्वाध्यायानिरतस्य च ।

देहे पितृपु तिपृत्सु नाशौचं विद्यते क्वचित् ॥

इति । यत्तु स्मृत्यन्तरेऽभिहितं—

द्रव्याणि स्वामिसंवन्धात्तदघे त्वशुचीनि च ।

स्वामिशुद्ध्यैव शुद्ध्यन्ति वारिणा प्रोक्षितान्यपि ॥

इति । तदाशौचोत्पत्तेः पूर्वं यज्ञार्थमसंकल्पितद्रव्यविषयं,

पूर्वसंकल्पितं द्रव्यं दीयमानं न दुष्यति ।

इति क्रतुस्मरणात् । आशौचोत्पत्तेः पूर्वं संकल्पितं द्रव्यं देव-
तायै दीयमानं ब्राह्मणेभ्यो वा दीयमानं न दुष्यतीर्थ्यः ।
कानिचिद्वचनानि द्रव्याणि पूर्वसंकल्पितान्यपि न दुष्यन्ती-
त्याहुः—

लवणे मधुमांसे च पुष्पमूलफलेषु च ।

शाककापृत्रणेष्वप्सु दधिसर्पिःपयस्मु च ॥

तिलौपधारिने चैव पकापकस्ययंग्रहे ।

पण्येषु चैव सर्वेषु नाशौचं मृतसूतके ॥

इति । पक्षशब्देनान्नादिव्यतिरिक्तं भक्ष्यादिकमभिप्रेतं, पक्षान्ने
दोषश्रवणात् । तथाऽऽहाङ्कारः—

अन्नसत्रप्रवृत्तानामाममन्नपगाहेतम् ।

भुक्ता पक्षान्नमेतेषां त्रिरात्रं तु पयः पिवेत् ॥

इति । एतेषां आशौचनिमित्तपरणादिज्ञातृणामिति शेषः ।
तथाच पद्मिन्शन्मते —

उभाभ्यामपरिज्ञातमाशौचं नैव दोषकृत् ।

एकेनापि परिज्ञाते भोक्तुर्दोषमुपावहेत् ॥

इति । पक्षभक्ष्यादिकमपि स्वाभ्याशौचे स्वेष्टं भोक्तुर्दोषमावहति ।
अत एव मरीचिवचेन स्वयंग्रह इत्युक्तम् । स्वाभ्यनुज्ञया
भोक्ता स्वयमेव गृहीयादिति तस्यार्थः । अन्नसत्रप्रवृत्तानमिति
यज्ञविवाहप्रवृत्तानामुपलक्षणार्थं, तस्याशौचसंपर्कस्य निषि-
द्धत्वात् ।

तथाच स्मृत्यन्तरं—

विवाहोत्सवयज्ञादावन्तरा मृतसूतके ।

शेषमन्नं परेदेयं दातृन् भोक्तृश्च न स्पृशेत् ॥

इति । भोजनमध्ये शावाशौचनिमित्ते परिज्ञाते भोक्तृणां कथं
शुद्धिर्भवेदित्यपेक्षिते पद्मिन्शन्मते स्मृतं—

भुज्ञानेषु च विप्रेषु त्वन्तरा मृतसूतके ।

अन्यगेहोदकाचान्तास्सर्वे ते शुचयः स्मृताः ॥ इति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायामाशौचापवादः ॥

अथाशौचिनियमाः.

तत्र जावालिः—

सन्ध्यां पञ्च महायज्ञान् नैत्यकं स्मृतिकर्म च ।

तन्मध्ये हापयेदेव दशाहान्ते पुनःक्रिया ॥

इति । पञ्चमहायज्ञानां साहचर्यवैत्यकशब्देनात्र नित्यश्राद्मुच्यते । स्मृतिकर्म स्मृत्युक्तं कर्म देवतार्चनादिकम् । तन्मध्ये-आशौचमध्ये । हापयेत् त्यजेत् । तेषां सन्ध्याधीनां दशाहान्ते आशौचान्ते पुनःक्रिया पुनरनुष्टानम् । सन्ध्यां त्यजेदिसेतन्मन्त्रोच्चारणसन्ध्याभिप्रायेणोक्तं न तु सन्ध्यामात्राभिप्रायेण । यदाह पुलस्त्यः—

सन्ध्यामिष्टि चरुं होमं यावज्जीवं समाचरेत् ।

न त्यजेत्सूतके वाऽपि त्यजन् गच्छेदधो द्विजः ॥

सूतके मृतके चैव सन्ध्याकर्म समाचरेत् ।

मनसोच्चारयेन्मन्त्रान् प्राणायाममृते द्विजः ॥

इति । अस्यायमर्थः—प्राणायामव्यतिरिक्तमन्त्रान् मनसोच्चारयेत् । प्राणायाममन्त्रांस्तु मनसाऽपि नोच्चारयेत् । अमन्त्रकमेव प्राणायामं कुर्यादिति यावत् । मनसोच्चारयेदित्येतदज्ञालिप्रसेपव्यतिरिक्तविषयम् । अत एव पैठीनसिः—‘सूतके सावित्रयाऽज्ञलिं प्रक्षिप्य प्रदक्षिणीकृत्य मूर्यं ध्यायन्नमस्कुर्यात्’

इति । सन्ध्याविधावुक्तसावित्रीमन्त्रस्यैव पुनर्वचनं मनसोच्चारणनिवृत्यर्थम् । तेन सावित्रीमन्त्रस्योच्चारणं वाचा कर्तव्यम् । विष्णुरपि त्यज्यकर्मण्याह—‘आशौचे होमदानप्रतिग्रहस्वाध्याया निवर्तन्ते नाशौचे कस्यचिदन्नमश्चीयात्’ इति । होमोऽत्र वैश्वदेवोऽभिप्रेतः,

विप्रो दशाहमासीत वैश्वदेवविवर्जितः ।

इति संवर्तेन विशेषतोऽभिधानात् । वैश्वदेवाभिप्रायेण शङ्कोपि—

दानं प्रतिग्रहो होमः स्वाध्यायः पितृकर्म च ।

प्रेतपिण्डक्रियावर्जमाशौचे विनिवर्तयेत् ॥

पितृकर्म अमावास्याश्राद्धादिकम् । न च होम इति सामान्योक्तिवलादग्निहोत्रौपासनादिकमपि निवर्तनीयमिति शङ्कनीयम् । यत आह याज्ञवल्क्यः—

वैतानौपासनाः कार्याः क्रियाश्च श्रुतिचोदिताः ।

इति । वैतानाः गार्हपत्यादिवह्निसाध्याः ‘यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति, यावज्जीवं दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत्’ इत्यादिश्रुतिचोदिताः । तथा गृह्यैचकाग्निसाध्याः औपासनाः औपासनहोमपार्वणस्थालीपाकाद्याश्च कार्या इत्यर्थः । स्मृत्यन्तरं च—

कुर्यादैतानिकं कर्म स्नात्वोपस्पर्शनात्स्वयम् ।

इति । आशौचप्राप्त्यनन्तरं स्नात्वाऽचम्य वैतानिकं कर्म अग्निहोत्रादिकं तत्काले स्वयं कुर्यादित्यर्थः । न चात्र धर्मा-

योग्यत्वलक्षण आशौचे स्थिते कथं वैतानिके कर्मणि विधि-
र्घटत इति वाच्यं, यतो विधिवलादेव धर्मयोग्यत्वमवगम्यते ।
उक्तं च गोभिलेन—

अग्निहोत्रे तु होमार्थं शुद्धिस्तात्कालिकी स्मृता ।
पञ्चयज्ञान्नं कुर्वीत अशुद्धः पुनरेव सः ॥

इति । अग्निहोत्रादिके कर्मणि यत्राशौचमध्ये विधिरास्ति तत्र
तात्कालिकी शुद्धिः । कर्मसंकल्पात्पूर्वक्षणमारभ्य वैतानिका
नुष्टानपर्यन्तं धर्मयोग्यत्वलक्षणशुद्धिर्वेदितव्या । तत्र पुनः पञ्च
महायज्ञाः तदाशौचे कर्तव्या इति विधिर्नास्ति, तत्र शुद्धि-
ज्ञापकविध्यभावात् कर्मयोग्यत्वमेवेयर्थः । एवं विधिज्ञापिते
कर्मयोग्यत्वे सत्यपि यो नरो न जुहोति तस्य प्रायाश्चित्तं
कर्तव्यम् । अतएव मनुः—

दर्शं च पूर्णमासं च कर्म वैतानिकं च यत् ।
सूतकेऽपि त्यजेन्मोहात्प्रायश्चित्तीयते हि सः ॥

इति । वैतानिकग्रहणं स्मार्तस्याप्याशौचविहितकर्मण उपलक्ष-
णार्थम् । अत एव जातूकर्ण्यः—

सूतके तु समुत्पन्ने स्मार्तं कर्म कथं भवेत् ।
पिण्डयज्ञं चरुं होममसगोत्रेण कारयेत् ॥

पिण्डयज्ञः पिण्डपितृयज्ञः । चरुः पार्वणस्थालीपाकः । होमः
प्रतिदिनौपासनहोमः । कारयोदिति विधिवलात् स्मार्ते कर्मणे

त्वेकत्यागात्मककर्मण्येव धर्मायोग्यत्वलक्षणाशुद्धिः नान्य-
त्रेति गम्यते । अत एव वृहस्पतिः—

सूतके सूतके चैव त्वशक्तौ श्राद्धभोजने ।

प्रवासादिनिमित्तेषु हावयेन्न तु हापयेत् ॥

न हापयेत् न त्यजेदिसर्थः । तथाच जावालिः—

जन्महान्योर्वितानस्य कर्मत्यागो न विद्यते ।

शालाम्रौ केवलो होमः कार्य एवान्यगोत्रजैः ॥

शालाम्रौ होम औपासनाख्यः, सोऽन्यगोत्रजैः कार्य इति
नियमात् वैतानिकाम्रौ क्रियमाणाग्निहोत्रादिहोमोऽन्यगोत्रजैः-
कार्य इत्यनियमात्स्वयं कुर्यादित्यवगम्यते ।

वर्जयेत्सूतके कर्म नित्यनैमित्तिकादिकम् ।

आहिताग्रेस्तदा शुद्धिस्तद्य एव विधीयते ॥

इति । तत्र पूर्वार्थमाशौचे कर्तव्यानेत्यनैमित्तिकादिविषयं, उत्त-
रार्थे त्वाहिताग्निविषयमित्यवगन्तव्यम् । एवमेव ‘नियानि
निवर्त्तेन् वैतानवर्जम्’ इति पैठीनसिवचनस्यापि विषयो वोद्ध-
व्यः, श्रौतस्मार्तानां त्याग एवेति प्रतिप्रसवे विध्यभावात् ।
श्रौतानामप्यग्निहोत्रादीनां प्रथमारम्भकाले आशौचे त्याग एव,
प्रतिप्रसवविधीनां प्रथमारम्भोत्तरकालानुषेयाग्निहोत्रादिविषय-
त्वात् । नियं नैमित्तिकमित्यनुवृत्तौ काम्ये प्रतिप्रसवार्थमाह
पुलस्यः—

सन्निहत्यामुपस्पृश्य राहुग्रस्ते दिवाकरे ।
सत्रधर्मप्रविष्टस्य दानकर्मफलैषिणः ॥

अयमर्थः—दानकर्मफलकामिनोपि सन्निहत्यामुपस्पृश्य तीर्थ-
विशेष स्त्रात्वा दाने प्रवृत्तस्य सद्यशौचं, अन्नसत्रधर्मे प्रवृत्तस्य
तदानफलार्थिनोऽपि संद्यशौचमिति । नैमित्तिकेऽपि काचित्प्र-
तिप्रसवार्थमाह वृद्धवृद्धस्पतिः—

कन्याविवाहे संक्रान्ते मूतकं न कदाचन ।

इति । नित्यनैमित्तिककाम्येष्वपि प्रतिप्रसवार्थमाह जामदग्नयः—

मूतके मूतके वाऽपि जाह्नव्याससलिलाप्लुतः ।

नाभिमात्रे जले स्थित्वा कुर्यादानजपादिकम् ।

नियं नैमित्तिकं चापि काम्यं वाऽपि विशेषतः ॥

इति । यत्तु मार्कण्डेयपुराणं—

नित्यस्य कर्मणो हानिं न कुर्वीत कदाचन ।

तस्य त्वकरणे वन्धः केवलं मृतजन्म च ॥

इति, तत् सूत्याद्याशौचेऽपि विहिताग्निहोत्ररूपकर्मद्वानिविषयम् ।
न तत् तथाविधिरहिततर्पणादिनियकर्मविषयम्, पूर्वोक्तवचन-
विरोधापत्तेः । यदपि तेनैवोक्तं—

दशाहं ब्राह्मणस्तप्तेदानहोमादिवर्जितः ।

क्षत्रियो द्वादशाहं च वैश्यो मासार्धमेवे च ।

शूद्रश्च मासमासीत नित्यकर्मविवर्जितः ॥

इति । तत् वयोऽवस्थाप्रयुक्तसंपूर्णशौचकालानामप्युपलक्षणार्थम् । यतु हारीतेनोक्तं—

ततस्त्वेकादशदिने यज्ञः स्वाध्याय एव च ।

प्रवर्तन्ते क्रियाश्चैव इत्येतन्मनुरव्रवीत् ॥

इति । 'ततस्त्वेकादशदिने' इत्येतदाशौचान्त्यदिनानन्तरादेनोपलक्षणार्थम् । ब्रह्मचारिणं प्रत्याह कात्यायनः—

न त्यजेत्सूतके कर्म न त्यजेतु काचिद्भूती ।

इति । गृहस्यवदस्य सूतकाभावः प्रायाश्रितं नियम इति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकाकायामाशौचिनियमाः

अथ मुमूर्षोः कर्तव्यानि । व्यासः—

म्रियमाणं नरं दृष्ट्वा कर्ता भूम्यां शुचिस्थले ।

देवालये नदीतीरे गङ्गाम्भसि वनस्पतेः ॥

उत्तानं दक्षिणाग्रीवं तमुदिश्य च गां सजेत् ।

हिरण्यं भूमिदानं च तिलान् शक्तया च दापयेत् ॥

कुटुम्बिने दारिद्राय श्रोत्रियाय तपस्विने ।

यद्वानं दयिते तस्मै तद्वानं स्वर्गसाधनम् ॥

आतुरो वाऽथ पुत्रो वा दद्युरासन्नवान्धवाः ।

कर्णे जपेदीशवाक्यं शास्त्रादिभिरुदीरितम् ॥

शातातपश्च—

आतुरस्य भिषड्मित्रं दानं मित्रं मारिष्यतः ।

अन्नपानाश्वगोवस्त्रभूशय्याद्यासनानि च ॥

प्रेतलोके प्रशस्तानि दानान्यष्टौ विशेषतः ।
तस्मादानं तु कर्तव्यं मृतिकाले कथंचन ॥ इति ॥
इति स्मृतिचन्द्रिकायां मुमूर्षोः कर्तव्यानि.

अथाग्रिनिर्णयः

उपनयनादूर्ध्वं मरणेऽग्न्युदकदानाविधिमाह याज्ञवल्क्यः—
स दग्धव्य उपेतश्चेदाहिताग्न्यावृत्ताऽर्थवत् ।

इति । उपनीतश्चेन्मृतः अहिताग्न्यावृत्ता अहिताग्निसंस्कारप-
कारेण अर्थवत् प्रयोजनव्यथा भवति तथा दग्धव्यः । अय-
मभिप्रायः—येषां भूशोधनदर्भस्तरणप्रोक्षणादीनामाहिताग्नि-
विहितसंस्काराणां द्वारकार्यरूपं प्रयोजनमस्ति तान्यनुष्टेयानि ।
लुप्तार्थानि पात्रसंयोजनादीनि त्वननुष्टेयानि, यथा—कृष्णले-
ष्वातिदेशप्राप्तेषु अवघातप्रोक्षणादिषु द्वारलोपादवयातादीनाम-
ननुष्टानं प्रोक्षणादीनां त्वनुष्टानमिति । सान्ततिके चैव, मै-
त्रावरुणविधानात् । सान्ततिकमिति जातकर्मप्रभृति योऽ-
ग्निर्धार्यते तस्मिन्ब्रेव सर्वाणि कर्माणि क्रियन्ते कुमारस्य चैल-
प्रभृत्यरण्योस्समारोपणमा विवाहात् । ब्रह्मचार्यनुपनीतकन्यानां
लौकिकेन कापालने वा दहनम् । तस्योत्पत्तिरण्योरुत्पत्ति-
वत् । लौकिकाग्रिग्रहणं जातारण्योरभावेन । तत्सद्गावे तु
तत्र पथित्वाऽग्निग्राह्य इति ।

तेथाच यज्ञपाशः—

वालस्य दहनं कार्यं कपालेनैव वह्निना ।

लौकिकेनापरे प्राहुः जातारण्योस्तथा परे ॥

इति । कालायनोऽपि—

दहनं ब्रह्मचारिणां मृतानां त्यक्तवह्निनाम् ।

विधुराणां यतीनां च पतितानां च योषिताम् ॥

कपालवह्निना दाहस्वशाखोक्तविधानतः ।

गृहस्थं प्रदहेदेवं विवाहोत्पन्नवह्निना ॥

त्रेताग्निभिश्चाहिताग्निमिति याज्ञिकसंमतम् ॥

इति । वसिष्ठः—‘कपालमग्निवर्णं तमूऽन्तरे करीपादि निस्तिष्य तत्र जातो योऽग्निस्स कपालाग्निः’ इति । गृह्यकारिका—

विहीनभार्यस्य मृतस्य वह्निः

उत्तापनस्यादथ लौकिको वा ।

अभर्तृकायाश्च तथा त्रियश्च

पाणिग्रहात्पूर्वमृतौ शिशोश्च ॥

इति । वृद्धयाज्ञवल्क्यः—

आहिताग्निर्यथान्यायं दग्धव्याख्यभिरग्निभिः ।

अनाहिताग्निरेकेन लौकिकेनापरे जनाः ॥

वृद्धवसिष्ठोऽपि—

तुषाग्निना दहेत्कन्यां व्रीहिभिर्वा यवेन वा ।

अथवोक्तपनीयेन कापालेनानलेन वा ॥

यतिं च ब्रह्मचारिणं दहेत्कापालवहिना ।
 अथवोत्तपनीयेन तुपेणैवापरे विदुः ॥
 दर्भेष्वग्निं समारोप्य पुनर्दर्भेषु संस्थितः ।
 पुनर्दर्भतृतीयेषु वहिस्त्वापनस्मृतः ॥
 कपालमग्नौ निक्षिप्य तसे चेव तुषं क्षिपेत् ।
 करीषं वा समुत्पन्नस्तुपे तु तुपपावकः ॥
 यावत्तपकपालेन केवलेनाग्निसंभवः ।
 तावत्कपालसंभूतः पावकः परिकीर्तितः ॥
 यस्मिन् देशे स्थितो वहिस्ततोऽन्यत्र मृतो यदि ।
 चरुः पाथिकृतः कार्यः पूर्णाद्वितिरथापि वा ॥

औपासनाग्निसमीपस्थानं नीत्वा तस्मिन्नग्नौ पाथिकृतेष्टि पूर्णा-
 द्वृतिं वा द्रुत्वा प्रेतसंस्कारं कुर्यात् सर्वथाऽन्यदेशे विधिना
 दहेत् । तद्विषये प्रेताधानं कार्यम् । तावन्तं कालमग्नेः
 का गतिः ? उच्यते—

अन्यदीयेन वत्सेन या गोः स्नुतपयोधरा ।
 आ शरीराद्वृतेस्तस्याः पयसा होम इष्यते ॥
 अन्यस्या अपि होतव्यं पयसा तदभावतः ।
 यस्त्वनौपासनादग्धस्तं विध्युक्ताग्निना दहेत् ॥

इति । स्वशाखाव्यतिरिक्तविधिना दग्धमापि पुनस्स्वशाखो-
 कविधिना दहेत् । तथा—

संस्कुर्यात् पुनर्दग्धमनौपास्येन वाहिना ।
अनात्मीयेन शास्त्रेण यो दग्धस्तं च शास्त्रतः ॥

इति । यत् वचनम् ।

देशान्तरस्थिते वह्नौ दूरदेशस्थितो मृतः ।

अग्निमुत्पाद्य कर्तव्यं प्रेतक्रुयं द्विजोत्तमैः ॥

इति, तच्छिष्टैरादत्म । प्रेतो विच्छिन्नाग्निवेदिधिना संधाय द्रादशगृहीतं जुहुयात् । तदुक्तमापस्तम्बेन—“यद्याहिताग्निर्विच्छिन्नाग्निर्विधुराग्निरुत्सृष्टिग्निर्वा ग्नियेत न तमन्येन त्रेताग्निभ्यो दहन्तीति तस्य प्राचीनावीशग्रन्थायतनान्युद्धयात्रोक्ष्य यजमानायतने प्रेतं निधायापरेण गार्हपत्यपरणी सप्तिधाय मन्थति ‘येऽस्याग्नयो जुहतो माञ्सकामासमंकल्पयन्ते यजमानमाञ्सं । जानन्तु तेऽस्मै हविषे सादिताय स्वर्गं लोकमिमं प्रेतं नयन्तु’ इति तृष्णीं विहृत्य द्रादशगृहीतेन स्तुतं पूरयित्वा तृष्णीं हुत्वा प्रेतेऽमासा इत्येतदादि कर्म प्रतिपद्यते” इति । आत्मादिसमारूढेष्वग्निषु यजमानपरणे तेनैवोक्तं—“यद्यात्मन्यरण्योर्वा समारूढेष्वग्निषु यजमानो ग्नियेत पूर्ववदग्रन्थायतनान्युद्धयात्रोक्ष्य यजमानायतने प्रेतं निधाय गार्हपत्यायतनेऽग्निमुपसमाधाय प्रेतस्य दक्षिणं पाणिमभिसंगृह्णतत्पुत्रो भ्राताऽन्यो वा प्रत्यासन्नवन्युः उपावहेति जपस्यरण्योर्वोपावरोह्ण मन्थेद्यवरण्योस्समारूढस्त्याग्निर्वर्तमाने प्रेतमन्वारम्भयित्वेमं मन्त्रं जपेत्” इति । तथाच स्मृत्यन्तरं—

यद्यात्मनि समारूढो मृतोऽयं श्रुतिरुच्यते ।
 मृतस्य दक्षिणं पाणिमन्वारभ्य जपेदिमम् ॥
 उपावरोह जातवेदो यद्यरण्योस्तथा जपेत् ।
 मथित्वाऽग्निं समाधाय वह्र्ददक्षिणतः परे ॥

इति । यदा युगपज्जायापत्योर्मरणं तदा सहैव पितृमेधः ।
 तदुक्तमापस्तम्बेन—‘सहैव प्रेते सहैव पितृमेधः’ इति । अत्र
 विभज्याग्निप्रदानं केचिदिच्छन्ति तदसदिति भाष्यकारेणो-
 क्तम् । सर्वाधाने वहुभार्यस्य पूर्वं ज्येष्ठामरणे तत्राग्नीनुत्सृज्य
 द्वितीयया सहाधानादि । पुनस्तन्मरणे तत्राग्नीनुत्सृज्य प-
 व्रयन्तरेण सहाधानम् । पव्रयन्तराभावे पुनः परिणीय तया
 सहाधानादि । परिणयनासामर्थ्ये आत्मार्थमग्रव्याधानम् ।
 तथाऽह शौनकः—

पत्रयोरेका यदि मृता दग्धवा तेनैव तां पुनः ।
 आदधीतान्यया सार्धमाधानविधिना गृही ॥

इति । आपस्तम्बकल्पभाष्यार्थकारोऽपि—
 भार्याद्रयत्वेऽपि मृते कलत्रे
 प्रेतां दहेयुस्साहिताग्निनैव ।
 अतः परस्तादनयोस्सहैव
 संधानमग्रेविधिना पुनश्च ॥

इति । स्मृत्यन्तरेऽपि—
 वहुपत्नकिपक्षे तु ज्येष्ठा चेत्पूर्वमारिणी ।

तां दहेदग्निहोत्रेण पुनराधानमन्यया ॥

कनिष्ठां तु मृतां पूर्वं दहेन्निर्मन्थ्यवद्विना ।

निर्मन्थ्य एव सर्वासामाहरेयुर्ने केवले ॥

तत्रैव पूर्वं यजमानमरणे तस्याग्निहोत्रत्रेतायां पितृमेधः । पत्नीनां तु प्रेताधानमेव पूर्ववत् । अर्धाधने त्वेकभार्यस्य पूर्वं यजमानस्य मरणे तस्याग्नित्रेतायां पितृमेधः । पत्न्या औपासनेन, 'तयोर्यः पूर्वं ग्रियेत' तस्याग्नित्रेतायां पितृमेधसंपद्यते यः पश्चात्स्यौपासनेन' इत्यापस्तम्बस्मरणात् । अत्रैव पूर्वं पत्नीमरणे तत्राग्निहोत्रमौपासनं वोत्सृज्य पुनः परणीय तया सहाधानम् । 'अर्थेनमुपोषति' इत्यारभ्य 'पुरस्तात्सभ्यावसध्याभ्यामौपासनेन च' इत्योपासनस्यापि प्रतिपत्तिविधानात् । पुनस्तन्मरणे तत्राप्ययमेव न्यायः । पुनर्ग्रहणासामर्थ्ये अत्मार्थमन्याधानादीति । अर्धाधने त्वनेकभार्यस्य पूर्वं यजमानस्य मरणे तस्याग्नित्रेतायां पितृमेधः । पत्नीनां तु स्वैस्स्वैरपासनांशैः । तथाच त्रिकाण्डः—

आहिताग्निर्यथान्यायं दग्धव्यस्त्रिभिरग्निभिः ।

अनाहिताग्निरेकेन यः पूर्वं पतिभार्ययोः ॥

स्याद्वार्ययोरन्यतरा मृता वा

दग्धवाऽस्त्रिलौपासनवाहिनैव ।

.....ग्रन्थिवत्प्रदानं

कृत्वाऽन्यमौपासनमाददीत ॥

लौक्यानले वा यदिच द्विभार्य-
 संगृह्यवह्नेस्तु विभज्य दद्यात् ।
 भागान्तरं वह्निमथाददीत-
 नष्टे तु पूर्वाभिमवाप्य पश्चात् ॥ इति ॥
 इति स्मृतिचान्द्रिकायामग्निर्णयः.

अथ संस्कर्तृनिरूपणम्.

तत्र पुत्रवहुत्वेऽग्निप्रदानं सर्वैर्न कर्तव्यं, अपितु ज्येष्ठेनैव कर्त-
 व्यम् । तथाच मरीचिः—
 सर्वैरनुमतिं कृत्वा ज्येष्ठेनैव तु यत्कृतम् ।
 द्रव्येण चाविभक्तेन तत्सर्वैस्तु कृतं भवेत् ॥

इति । मत्स्यपुराणेऽपि—

प्रेतस्य पुत्रो दाहादि कुर्यादेवौरसस्मुतः ।
 वहुत्वे तु गुणी दद्यात्समत्वे ज्येष्ठु एव तु ॥

इति । ऋश्यशृङ्गोऽपि—

पुत्राणां मध्यमो वाऽपि कनिष्ठो ज्येष्ठु एव वा ।
 पितृर्यश्च प्रियतमस्सर्वं तेनैव कारयेत् ॥
 पुत्रास्सर्वे पितृद्विष्टाः पत्नी भ्राता सखाऽपि वा ।
 अग्निदाहदिकर्माणि कुर्युः पुत्रादयः पितुः ॥

इति । अग्निदानाधिकारी रोगादिनाऽशक्तश्चेदाह जमदाग्निः—
ज्येष्ठपुत्रेण कर्तव्यः पिण्डानोदकक्रियाः ।
अशक्तोऽप्यग्निदः पुत्रशेषपमन्येन कारयेत् ॥

वसिष्ठोऽपि—

ज्येष्ठे सन्निहिते चार्ते वर्तमाने क्रियान्तरे ।
पित्रोः पुत्रेण कर्तव्यं द्वितीयेनानुजेन वा ॥
पित्रोस्सपिण्डीकरणं ज्येष्ठेनाकरणं यादि ।
पुनर्ज्येष्ठेन कर्तव्यं पिण्डनिर्वापणे कृते ॥
दम्पत्योर्मरणे प्राप्ते दशाहाभ्यन्तरे यादि ।
ज्येष्ठेनैव तु कर्तव्यं मातापित्रोस्तु तत्क्रियाः ॥

तथा पुत्राभावे सपिण्डादिना कर्तव्यम् । तथाऽह पारस्करः—
पुत्रो भ्राताऽथ दौहित्रो ज्ञातिर्जमातृकोऽपि वा ।
प्रथमेऽहनि यो दद्यात्स दशाहं समापयेत् ॥

पुत्राभावे पितृसपिण्डाशिश्याश्च । तद्भावे क्रत्विगाचार्यादिः ।
भृगुरपि—

असगोत्रस्सगोत्रो वा यदि स्त्री यदि वा पुमान् ।
प्रथमेऽहनि यो दद्यात्स दशाहं समापयेत् ॥
अस्थिसंचयनादवर्गागतो यदि पुत्रकः ।
तदादि कर्म कुर्वीत दाहको विस्तुजेच्च तत् ॥
अस्थिसंचयनादधर्वमागतो यदि पुत्रकः ।
प्रथमेऽहनि यो दद्यात्स दशाहं समापयेत् ॥

इति । तथा प्रथमेऽहनि यद्भव्यं पिण्डार्थं दशाहान्तं तदेवा-
द्रव्यम् । तदुक्तं शुनःपुच्छेन —

शालिना सङ्कुभिर्वाऽपि शाकेनाप्यथ निर्वपेत् ।

प्रथमेऽहनि यद्भव्यं दशाहान्तं च तद्भवेत् ॥

यज्ञपाश्वर्वः—

अपुत्रस्य तदासन्नो दद्यात्पिण्डोदकादिकम् ।

आ समाप्तेः प्रतिदिनं त्वन्यथा किलिवषी भवेत् ॥

पित्रोसंसंस्कारे ज्येष्ठ एव कर्ता, तदभावेऽसन्निधौ चानुजः ।

पुत्राभावे प्रत्यासन्नसपिण्डादिः । तदसन्निधानेऽनन्तरसं-

स्करोति तथा, यथा दशाहमध्ये प्रसासनसान्निध्येऽपि स

दशाहं समापयेत्, नोर्ध्वम् । यदि रोगादिना पुत्रादिरसमर्थों

भवति तदा दशाहान्तमन्येन कारयेत, आर्ते प्रतिनिधिदर्शना

त्पायश्चित्तादर्शनाच्च । यदा तु 'असगोत्रसगोत्रः' इयादिना

शाखान्तरकर्ता तदा स्वशाखया पितृमेधः । अन्यथा चेत्पुनसं-

स्करणं कर्तव्यम् । तदाह कात्यायनः—

प्रक्रिया त्रिविधा प्रोक्ता विद्वद्दिः कार्यकारिभिः ।

अक्रिया च परोक्ता च तृतीया चायथाक्रिया ॥

स्वशाखाविधिमुत्सृज्य परशाखाश्रयं तु तत् ।

कर्तुर्मर्हति दुर्मेधा मोघं तस्य च तत्फलम् ॥

यन्नाम्नातं स्वशाखायां पारक्यमविरोधि यत् ।

विद्वद्विस्तदनुष्टुप्यमग्निहोत्रादिकर्मवत् ॥

यत्कर्मणि द्रव्यविधिर्यथोक्तस्तथैव कर्ता यादि चान्यथा स्यात् ।
तत्कर्म कुर्वीत पुनर्यथोक्तं तन्त्रस्य लोपे न पुनः क्रिया स्यात् ॥

प्रधानस्याकियायां तु साङ्गं तत्क्रियते पुनः ।

तदङ्गाकरणे कुर्यात्प्रायश्चित्तं न कर्म तत् ॥

इति । अत्र प्रधानस्य कर्मणोऽकरणे तत्साङ्गमेव पुनः कर्तव्यम् । तदङ्गाकरणे तस्याङ्गस्य नावृत्तिः । नापि तावन्मात्रस्याङ्गस्य करणं, किंतु प्रायश्चित्तमेव कार्यम् ॥

अथ खीणामग्निप्रवेशकर्मोच्यते.

* प्रवेशश्वानुगमनं खीणमेव विधीयते ।

अमन्त्रकं तु शूद्राणां प्रवेशविधिरुच्यते ॥

यस्यकस्यचिद्वाह्यणस्य मरणकाले संप्राप्ते तत्पत्री मङ्गलस्तानं
कृत्वा धौतवस्त्रं परिधायाचम्य गन्धपुष्पादीनि धृत्वा भर्तु-
स्समीपं गत्वा वाह्यणानाहृय ‘पूर्वोक्तेवंगुणविशेषणविशिष्टायां
पुण्यतिथौ विष्णुरूपेण भर्ता सह ब्रह्मलोके निवाससिध्यर्थं
भर्ता सहानुगमनं करिष्ये’ इति संकल्प्य दर्भाक्षतसहितं जलं
धृत्वा पतिव्रता पूर्वाभिमुखी समाप्तीना—

सर्वकामप्रदायास्मै पतिरूपाय विष्णवे ।

मम देहं प्रदास्यामि स्थातुं वै स्वर्गमन्दिरे ॥

भूमिर्वियज्जलं तेजो वायुश्च जगदीश्वराः ।

सप्तर्षयश्च कालश्च साक्षिणस्सर्वदेवताः !!

* कोशद्वयमध्ये एकस्मिन्नेवकोश सहगमनप्रयोगोऽयमुपलभ्यते.

मत्कृतं पातकं यच्च मनोवाक्यायसंभवम् ।
तत्सर्वं नाशमाप्नोतु वह्नौ देहं विसर्जये ॥

अस्मै भर्ते श्रीमहाविष्णुस्वरूपाय मदीयब्रह्मलोकनिवासासि-
द्धि कामयमानाऽपुकुर्गोत्राय तुभ्यमहं संप्रददे न ममेति
प्राणदानं कुर्यात् । कर्ता आसन्त्वां दक्षिणाग्रान् दर्भाना-
स्तीर्य तत्र शवं निधाय शवस्य वामभागे तत्पर्वीं निधाय
'संगच्छध्वम्' इति दर्भरज्जुना प्रेतपर्वीं चावध्य वाहकैर्णी-
यमानं प्रेतमनुगत्वा चितर्दक्षिणभागे अग्निं प्रतिष्ठाप्य आ-
ज्यभागान्ते चितिमध्ये दक्षिणशिरसं शवं निधाय पर्वीं तस्य
वामभागे निक्षिप्य तयोर्भुजयोर्मध्ये 'मैनमग्ने' इत्यग्निं दत्त्वा
ततः कर्ता प्राचीनावीति दर्भपाणिरञ्जलिं वध्वा 'सूर्यं ते
चक्षुशशरीरैरग्ने.....' इत्यनुमन्त्रय लुवेणाज्यं गृहीत्वा
'य एतयोः पथो गोप्तारस्वाहा' इति हुत्वा दहेत् ॥
इत्यनुगमनविधिः ॥

अथाग्निप्रवेशप्रकार उच्यते.

यदा भर्तरि मृते सति पर्वीं अनुगमनं कर्तुमसमर्था सती
अग्निप्रवेशेन देहत्यागं कर्तुं वाञ्छति तदा पुत्रादिः कर्ता
तां पतिव्रतामग्निं प्रवेशयेत् । मृते भर्तरि सति तत्पूर्वं पति-
व्रता स्नात्वाऽचम्य भर्तुः प्राणदानं कृत्वा वाहकैर्णीयमानं
प्रेतमनुमन्त्रय स्मशानदेशं गत्वा भर्तुसंस्कारान्ते तटाके वा

नद्यां वा स्नात्वा हरिद्रानुलेपनं गन्धपुष्पभूषणानि धृत्वा हरिद्रावस्त्रं च परिधायाचम्य भर्तुस्समीपं गच्छेत् । ततः पुत्रादिः कर्ता चितेरुत्तरभागे दक्षिणाग्रान् दर्भानास्तीर्य तत्र तामुपवेश्य दक्षिणाभिमुखं कृत्वा 'आप्यायस्त्र' इति तां पञ्चगच्छ्य मार्जयित्वा 'आपोहिष्टा मयो भुवः' इति, हिरण्यवर्णाः' इति च मार्जयित्वा ततः प्रेतपत्रां प्रेतसमीपे निधाय प्रेतभुजाग्रौ 'य एतस्य' इत्यादिनाऽऽज्याहृतीः पूर्णाहृतिं च हृत्वा आज्यस्थालीं सुवर्मण्डि प्रेतपत्रां चिते-पश्चात् प्राङ्मुखमुपवेश्य पुनराज्यमानीय तस्याशिशरासि दर्भाग्रेण धाराकारेण 'भूस्स्वाहा भुवस्स्वाहा सुवस्स्वाहा भूर्भुवस्सुव-स्स्वाहा' इयाज्यहोमं कुर्यात् । ततः प्रेतपत्री चितेरुत्तरभागे दक्षिणाभिमुखी स्थित्वा साक्षतोदकमञ्जालिं गृहीत्वा—

त्रयीमय त्रिमूर्यात्मन् त्रैलोक्यैकप्रदीपक ।

ग्रहनायक सप्ताश्व गृहाणाद्यं नमोस्तु ते ॥

इति सूर्यायाद्यं दत्त्वा—

मनोवाक्यायजं भर्तुर्वाञ्छिलङ्घनजं च यत् ।

तत्पापं नाशयाशु त्वं सप्तजिह्न नमोऽस्तु ते ॥

इत्यग्नौ फलमेकं दत्त्वा दक्षिणपादपूर्वकमाग्निप्रवेशं कुर्यात् । एवं प्रेतं दहित्वाऽनन्तरा ज्ञातयस्सर्वान् केशान् वापयेयुः । अन्यकर्तुर्विषये यथाकृतकर्त्तुविशेषवचनानि श्राद्धप्रकरणगतानि ॥

इति स्मृतिचान्द्रिकायां संस्कर्तृनिरूपणम्.

अथ प्रेतदाहादिविषयाणि.

तत्र त्रिकाण्डीमण्डनः—

प्रसक्षे चाप्रतिहतौ संस्कारेण च शोथनम् ।
 कुर्यात्त्राधरोच्छ्रेष्ठे प्राजापत्यत्रयं चरेत् ॥
 ऊर्ध्वोच्छ्रेष्ठपिच तथा प्राजापसान् पदाचरेत् ।
 पराशरस्तु त्रीन् प्राह भृगुः पञ्च पड़िङ्ग्राः ॥
 अस्पृश्यस्पृष्टमरणे कृच्छ्रान् पद्मौत्तमोऽब्रवीत् ।
 प्रायथित्तं तु सर्वस्य शक्तो द्वादशवार्षिकम् ॥
 विप्रवाक्यानुसारेण प्रसाचार्यविधिर्था ।
 कृत्वा तु दहनं कुर्यादन्यथा किलिवषी भवेत् ॥
 कर्त्ताऽधिकारसिद्धयर्थं त्रीन् कृच्छ्रान् पञ्च सप्त वा ।
 चरेद्यदा तु दानार्थैः पैतृमेधिकमाचरेत् ॥

इति । दाहादिकं स्नपनानन्तरमेव कार्यम् । तदाह कात्यायनः—
 दुर्वलं स्नापयित्वा तु शुद्धचेलाभिसंवृतम् ।
 दक्षिणाशिरसं भूमौ वर्द्धिष्मत्यां निवेशयेत् ॥
 घृणाभ्यक्तमाप्लाव्य सवस्त्रमुपवीतिनम् ।
 चन्दनोक्षितसर्वाङ्गं सुमनोभिर्विभूषितम् ॥
 तथा नव्ययीं मालागावध्य च विभूषितम् ।
 हिरण्यशक्लान्यस्य क्षिप्त्वा छिद्रेषु सप्तसु ॥

मुखे वक्षं पिधायैनं निर्हरेयुस्सुतादयः ।
प्राचीनावीतिनो भूत्वा गच्छेयुमैनमाश्रिताः ॥

इति । अत्र ब्राह्मणादिशब्दनिर्हरणे दिइनियमो मनुना दर्शितः—
दक्षिणेन मृतं शूद्रं पूर्वद्वारेण निर्हरेत् ।
पश्चिमोत्तरपूर्वेषु यथायोगं द्विजन्मनः ॥

इति । वसिष्ठः—

औदुम्बर्यामिथासन्द्यां वहेदृर्धमुखं शवम् ।
न ग्रामाभिमुखं नाधो नयेयुर्याम्यशीर्षकम् ॥
वृद्धाः प्रेतस्य पुरतः स्त्रियो वालाश्च पृष्ठतः ।
अधःकृतोत्तरीयास्स्युः प्रविमुक्तशिरोरुद्धाः ॥
गच्छेयुर्वर्णन्धवाः पश्चान्नायेः प्रेतस्य चान्तरे ॥

इति । कात्यायनः—

आमपात्रेऽन्नमादाय प्रेतमग्निपुरस्सरम् ।
एकोऽनुगच्छेत्तस्यार्थमर्थं पथयुत्सुजेद्गुवि ॥
अर्थमादहनं प्राप्त आसीनो दक्षिणामुखः ।
सवयं जान्वाच्य शनकैस्तिलं पिण्डानवत् ॥

इति । पिण्डानविधिना आदहनात् स्मशानपर्यन्तमासीनो
भुवि निक्षिपेदित्यर्थः । गौतमः—

आग्रेय्यां वाऽथ नैऋत्यां दाहदेशं प्रकल्पयेत् ।
उद्वाख्य कण्टकान् वृक्षान् वानस्पत्यौपधीरपि ॥

ऊर्ध्ववाहुमितं याम्यं खातं प्रागदक्षिणायतम् ।
 पञ्चारनिमितं कुर्युरथस्ताद्वादशाङ्गुलम् ॥
 दक्षिणाग्रान् कुशान् स्तीर्य तिलान् क्षिमाऽथ यावकान् ।
 काष्ठैरुर्ध्वमुखं दद्यात्र नमं तु यथा हविः ॥

इति । व्याघ्रोऽपि—

नाधोमुखं न नमं च दहेयुर्मलदूषितम् ।
 अयज्ञियसमिद्विश्वं चण्डालपतिताहृतैः ॥
 क्रिमिकीटादिदुष्टैश्वं न दहेतु चिरन्तनैः ।
 वत्त्वं परित्यजेदर्थमर्थं तु परिधापयेत् ॥

प्रचेताश्व—

स्नानं प्रेतस्य पुत्राद्यैर्विधेयं पूजनं ततः ।
 न नमं तु दहेद्वत्त्वं किंचिद्देयं परिसजेत् ॥

अर्धं स्मशानवासिने देयमित्यर्थः । वृद्धपंराशरः—

प्रेतस्पर्शनसंस्कारे ब्राह्मणो नैव दुष्यति ।
 वोढा चैवाग्निदाता च सद्यस्सनात्वा विथुध्यति ॥

एतदनाथब्राह्मणविषयं,

अनाथं ब्राह्मणं प्रेतं ये वहन्ति द्विजातयः ।
 पदे पदे यज्ञफलमातुपूर्व्याल्लभन्ति ते ॥
 न तेषामयुभं किंचित्पापं वा शुभकर्मणाम् ।
 जलावगाहनोत्तष्ठं सद्यशौचं विधीयते ॥

इत्युक्तत्वात् । यत्तु देवलेनोक्तं—

अहि चेद्दहनं कुर्यादूर्ध्वमस्तमयाद्रवेः ।

स्नात्वा गृहं विशेष्दिपो रात्रौ चेदुदयाद्रवेः ॥

इति, यदपि हारीतेनोक्तं—‘प्रेतस्पर्शे न ग्रामं प्रविशेयुरा
नक्षत्रदर्शनाद्रात्रौ चेदादित्यस्य’ इति, तन्मोहादिनाऽकरणीये
वेदितव्यम् । यत्त्वद्विरसा—

यःकश्चिन्निर्हरेत्प्रेतमसपिण्डः कथंचन ।

स्नात्वा सचेलं स्पृष्टाऽग्निं तस्मिन्नेवाहि वै शुचिः ॥

इति, तद्वनलोभादिना श्रोत्रियवाह्मणनिर्हरणं कुर्वतोऽसपि-
ण्डस्याशौचमस्तीत्येवंपरम् । तथाच मनुः—

असपिण्डं द्विजं प्रेतं विप्रो निर्हृत्य वन्धुवत् ।

विधुद्धयति त्रिरात्रेण मातुरासांश्च बान्धवान् ॥

यद्यन्नमत्ति तेषां हि स दशादेन थृध्यति ।

अनदन्नमहैव न चेत्तस्मिन् गृहे वसेत् ॥

इति । यस्तु प्रेतनिर्हरणं कृत्वा तस्मिन्नेव गृहे वसति न च
तत्रान्नमनाति तत्र त्रिरात्रमाशौचं कार्यम् । गौतमः—
‘अवरश्चेद्र्वणः पूर्ववर्णमुपस्पृशेत्पूर्वो वाऽवरं तत्र शत्रोक्तमाशौ-
चम्’ इति । उपस्पर्शनं निर्हरणम् । ब्राह्मणस्य शूद्रशवनिर्ह-
रणे दशरात्रमाशौचं भवतीत्यर्थः । यस्त्वर्थलोभादसवर्णशव-
निर्हरणं करोति तस्य द्विगुणमाशौचं व्याप्र आह—

अवरश्चेत्परं वर्णं परो वाऽप्यवरं यदि ।
 वहेच्छवदाशौचं दृष्टार्थं द्विगुणं भवेत् ॥
 इति । असवर्णे तु निर्हरणे यदुक्तमाशौचं तदृष्टार्थं द्विगुणमा-
 शौचं भवतीत्यर्थः । यच्चादिपुराणं—
 असवर्णं तु मूल्येन नीत्वा चैव दहेन्नरः ।
 आशौचं तु भवेत्तस्य प्रेतजातिसमं सदा ॥
 इति, तदापद्रिपयम् । यस्तु सपिण्डमेव प्रेतं निर्हरति न
 तस्याशौचाधिक्यं, प्रेतनिर्हरणस्य विहितत्वात् । तथाऽऽह
 देवलः—

विहितं तु सपिण्डानां प्रेतनिर्हरणादिकम् ।
 तेषां करोति यःकश्चित्स्याधिक्यं न विद्यते ॥
 आधिक्यं आशौचाधिक्यमित्यर्थः । समानोदकनिर्हरणे दशाहम् ।
 तदाह स एव—

यस्समानोदकं प्रेतं वहेद्राऽथ दहेत वा ।
 तस्याशौचं दशाहं स्यादन्येषां तु त्रयहं विदुः ॥
 इति । ब्रह्मचारिणः प्रेतनिर्हरणे व्रतलोपोऽस्त्येव । तथाऽऽह
 देवलः—

ब्रह्मचारी न कुर्वीत शवदाहादिकाः क्रियाः ।
 यदि कुर्याच्चरेत्कुच्छ्रं पुनस्संस्कारमेव च ॥
 इति । पित्रादिशवदहने तु न दोषः । तदाहतुर्मनुदेवलौ—

आचार्यं स्वपुपाध्यायं पितरं मातरं गुरुम् ।

निर्हृत्य तु ब्रह्मचारी न व्रतेन वियुज्यते ॥

इति । ब्राह्मणशववहनादौ शूद्रं न नियोजयेत् । तदाह
मनुः—

न विष्णं स्वेषु तिष्ठत्सु मृतं शूद्रेण वाहयेत् ।

अस्वर्ग्या शाद्वितिस्सा स्याच्छूद्रसंस्पर्शदूषिता ॥

अत्र स्वेषु तिष्ठतिस्वति वचनं न विवाक्षितं, अस्वर्ग्यत्वदोपथ्रवणात् ।

मृतं द्विजं न शूद्रो निर्हरेच्छूद्रमपि न द्विज इति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां प्रेतदाहादिविषयाणि.

अथ दहनानन्तरकर्तव्यमाह याज्ञवल्क्यः—

सप्तमाद्विशमाद्राऽपि ज्ञातयोऽभ्युपयन्त्यपः ।

अपनश्शोशुचदयमनेन पिरुदिङ्मुखाः ॥

इति । सप्तमाद्विशमादर्वांदशमदिवसाद्वा ज्ञातयः समानगोत्रा-
स्सपिष्ठास्समानोदकाश्च ‘अपनश्शोशुचदयं’ इत्यनेन मन्त्रेण
दक्षिणामुखा अपः अभ्युपयन्तत्यर्थः । एतच्चायुग्मासु तिथिषु
कार्यं ‘प्रथमतृतीयपञ्चमसप्तमनवमेषुदक्रिया’ इति गौतम-
स्मरणात् । प्रचेतास्तु यावदाशौचं तावदिसाह—

दिनेदिनेऽज्ञलीन् पूर्णान् प्रदद्युः प्रेतकारणात् ।

तावद्वृद्धिः प्रकर्तव्या यावत्पिष्ठस्समाप्यते ॥

तावदञ्जलिवृद्धिः कार्येत्यर्थः । अत्र प्रेतोपकारविशेषापेक्षया
यावन्याशौचदिनानि तावदुदकदानावृत्तिः कार्या । ज्ञातिव्यति-
रिक्तानामप्युदकदानं कर्तव्यमित्याह याज्ञवल्क्यः—

एवं मातामहाचार्यप्रेतानामुदकक्रिया ।

कामोदकं सस्विप्रत्तास्वस्त्रीयश्चशुर्त्वजाम् ॥

इति । प्रत्ता परिणीता दुहिता भगिनी च । स्वस्त्रीयो भागे-
नेयः । अत्र प्रेतानां मातामहादीनामसपिण्डानामुदकदानं
नित्यं कार्यं, अकरणे प्रत्यवायश्रवणात् । सरुयादीनां तु
कामतः, करणेऽभ्युदयः, अकरणे न प्रत्यवायः ॥

अत्र उद्कदानविधिः

सकृत्प्रासिश्चन्त्युदकं नामगेत्रेण वाग्यताः ।

सपिण्डास्समानोदका वान्धवाश्च वृद्धपूर्वा अमुकनामा प्रे-
तोऽमुकगोत्रस्तृप्यत्विति सकृदवोदकं सिश्चेयुः प्रत्यहम् ।
ब्रह्मपुराणेऽपि—

शवं दग्धवा यथान्यायं दृष्ट्वा ज्योतीषि वान्धवाः ।

तिलाङ्गारान्* पुरस्कृत्य गच्छेयुः पुत्रसंयुताः ॥

शुद्धमस्फुटिं शूक्ष्मं श्यामं लोहितमेव वा ।

पाषाणं तत आदाय गत्वा तत्र महाजलम् ॥

सचेलं दण्डवत्स्त्रात्वा मलं प्रक्षाक्य वर्ष्मजम् ।

महाजलं संप्रविश्य वस्त्रं संशोध्य वारिणा ॥

* बालान् दारान् पा.

पुनस्सचेलं स्नात्वाऽथ वाग्यतास्सुसमाहिताः ।
 वृद्धपूर्वास्सगोत्राश्च वान्धवाश्च समोदकाः ॥
 सपिण्डाश्च क्रमात्पुत्राः प्राचीनावीतिनस्तथा ।
 दक्षिणाभिमुखास्सर्वे दक्षिणाग्रकुशेषु हि ॥
 पापाणं तत्र निक्षिप्य कृत्वा तु पुरतोऽवटम् ।
 नामगोत्रे समुच्चार्यं प्रेतस्तृप्यत्विति द्वुवन् ॥
 गर्वे सकृत्प्रसिङ्गेयुस्तिंलपूर्णं जलाञ्जलिम् ।
 पित्रोस्तु यावदाशौचं तावत्कुर्याज्जलाञ्जलीन् ॥
 यद्वा शताञ्जलीन् दद्यात्पथमेऽहयेकपञ्जलिम् ।
 द्वितीये त्रीनञ्जलीश्च तृतीये पञ्च सप्त च ॥
 चतुर्थे पञ्चमेऽहयेव नव दद्याज्जलाञ्जलीन् ।
 एकादशाञ्जलीन् षष्ठे सप्तमे तु त्रयोदश ॥
 पञ्चदशाष्टमे चैव तत्सप्तदशाञ्जलीन् ।
 एकोनविंशतिं दद्युर्दशमे तु शताञ्जलीन् ॥
 सप्तत्यञ्जलयः केचित्त्रीणि सप्त च पञ्च वा ।
 सप्ताष्टनवसंख्यास्युद्धिदिने तु दशैव तु ॥
 त्रिरात्राशौचिनः कुरुः प्रथमे त्रिंशदञ्जलीन् ।
 चत्वारिंशाद्वितीयेऽहि त्रिंशदद्यादतश्थुचिः ॥
 सप्तश्चलिपक्षे तु प्रथमेऽहि द्वितीयके ।
 एकैकविंशतिं दद्यात्तृतीये शेषतश्थुचिः ॥

इति । प्रचेता अपि—

दिनेदिनेऽअलीन् पूर्णान् प्रदद्यात्प्रेतकारणात् ।

तावद्वृद्धिः प्रकर्तव्या यावात्पितृप्रसमाप्ते ॥

तावदञ्जालिवृद्धिः कार्येत्यर्थः । पैठीनसिः—‘स्नात्वा शुचिः प्रेतं मनसा ध्यायन् दक्षिणाभिमुखस्त्रीनुदकाजलीनिनयेच्छवदाहप्रभृत्येकादशेऽद्वि विरमेत्’ इति । वसिष्ठः—‘शरीरम-ग्रिना संस्कृत्यानवेक्षमाणा अपोऽभ्यवयन्ति सव्येतराभ्यां पाणिभ्यामुदकक्रियां कुर्वीरन्नयुग्मासु ‘दक्षिणामुखाः’ इति । हारीतः—‘निर्ष्वर्त्य संस्कर्ताऽपो गत्वाऽप्नाव्य असौ तृप्यता-मित्युदकाजलिं निनयति’ इति । शङ्खलिखितौ—‘अथोदक-क्रिया प्रेतस्य वान्धवा यथावृद्धमुदकमवतीर्य नोत्कर्षेयुरपः* प्रसिद्धेरन् सकृदक्षिणामुखाः ब्राह्मणस्य उद्दमखाः प्राङ्मु-खाश्च राजन्यवैश्ययोरपसव्यवासोयज्ञोपवीतिन एतत्ते तत्’ इति । कात्यायनः—

तथाऽनवेक्षमेत्यापसर्वं एव शवस्पृशः ।

स्नात्वा सचेलमाचम्य दद्युरस्योदकं स्थले ॥

गोत्रनामानुवादान्ते तर्पयामीत्यनन्तरम् ।

दक्षिणाग्रान् कुशान् कृत्वा सतिलं च पृथक्पृथक् ॥

दिनेदिनेऽअलिं पूर्णं प्रदद्यात्प्रेतकारणात् ।

तावद्वृद्धिश्च कर्तव्या यावात्पितृप्रसमाप्ते ॥

* नोद्वर्षेयुरपः.

इति । प्रचेताः—

नदीकूलं तथा गत्वा शौचं कृत्वा यथार्थवत् ।
 वस्त्रं संशोधयेदादौ ततः स्नानं समाचरेत् ॥
 सचेलस्तु पुनस्त्वात्वा थुचिः प्रयतमानसः ।
 पाषाणं तत आदाय विप्रो दद्यादिशाङ्गलीन् ॥
 द्वादश क्षत्रियो दद्याद्वैश्ये पञ्चदश स्मृताः ।
 त्रिंशच्छूद्रस्य दातव्यास्ततस्यं प्रविशेद्वहम् ॥
 ततस्त्वानं पुनः कार्यं गृहशौचं च कारयेत् ।

इति । वालानामकृतनामधेयानां न किंचित्कर्तव्यमित्याहमनुः—

अजातदन्ता ये वाला ये च गर्भाद्विनिस्मृताः ।
 न तेषामग्रिसंस्कारो न विधिर्नोदककिया ॥

इति । आपस्तम्बः—“मातुश्च योनिसंवन्धिभ्यः पितुश्चासप्तमात्पुरुषाद्यावतां संवन्धो ज्ञायते तेषां प्रयंतपूदकोपस्पर्शनं गर्भं परिहाष्योपरिसंवत्सरान्मातापितरवेव कर्तारश्च भार्यायां परमगुरुसंस्थायां वाऽऽकालमभोजनमातुरव्यञ्जनानि कुर्वीरन् केशान् प्रकीर्यं पांसूनोप्यैकवाससो दक्षिणामुखाससकृदुपम उज्ज्योत्तीर्य वासः पीडियित्वोपविशन्त्येवं त्रिस्तत्प्रत्ययं तिलमिश्रमुदकं सगोत्रं नामधेयमुच्चार्योत्तिसच्याप्रतीक्षास्तूणीं ग्राममेश यत्क्षिय आहुस्तत्कुर्वन्तीतरेषु “चैतदेके” इति । अमुकगोत्रायामुकशर्मणे एतच्चिलोदकं ददामौति प्रयोगः । एव-

मुदकं दत्त्वा पृष्ठोऽनवेक्षमाणा ग्राममध्येय गृहं प्रविश्य यत्क्षिय
आहुस्तत्कुर्वन्ति । इतरेषु भार्यादिभ्योऽन्येष्वापि मृतेष्वाकालम-
भोजनं कर्तव्यमित्येके आचार्या अतिदिशन्ति, स्वपतं
तु मातापितृगुरुष्वेव । एवमुक्तविधानेनोदकदानानन्तरं पिण्ड-
दानं कर्तव्यम् । तदुक्तं व्रह्मपुराणे—

ग्रामाद्विश्वशुचौ देशे गोमयेनोपलोपिते ।

लौकिकार्थं प्रतिष्ठाप्य स्नात्वा पात्रेण तेजसा ॥

मृन्मयेनापि कर्तव्यं श्रपणं पितृयज्ञवत् ।

अभिवार्यं तमुदात्य पुनरप्यभिवार्यं च ॥

पापाणं पुरतस्थाप्य वाग्यतो दक्षिणामुखः ।

दक्षिणाग्रान् कुशान् स्तीर्यं दद्यात्तेषूदकं सकृत् ॥

नामगोत्रे समुच्चार्यं पिण्डं दद्यात्समन्त्रकम् ।

पुनस्तिलोदकं दद्यादेवं दशादिनेषु तु ॥

अशक्तौ प्रथमेऽहि स्यात्पञ्चमे दशमेऽपि वा ।

त्रिरात्राशौचं उत्पन्ने त्रयः पिण्डा दशैव वा ॥

उदकं पिण्डदानं च पुनरप्युदकं नयेत् ।

वायसेभ्यो वल्लि दद्याद्वैवस्वतवरं स्मरन् ॥

अग्नौ जले वा निक्षिप्य स्नात्वा शश्वद्गृहं व्रजेत् ।

ब्राह्मणे दश पिण्डास्युः क्षत्रिये द्वादश स्मृताः ॥

वैश्ये पञ्चदश प्रोक्ताः शुद्रे त्रिंशत्पक्तीर्त्ताः ॥

इति । शातातपोऽपि—

आशौचस्य तु निर्हासे पिण्डान् दद्युर्देशैव तु ।

इति । दशपिण्डनियमनं ब्राह्मणावैषयम् । अत्र पिण्डसंह्यानियमविशेषो यमेन दर्शितः—

दश पिण्डा ब्राह्मणस्य द्रादश क्षत्रियस्य तु ।

दश पञ्च च वैश्यस्य शूद्रस्य त्रिशदेव तु ॥

इति । स्मृत्यन्तरेऽपि—

नवभिर्दिवसैर्दद्यान्नव पिण्डान् समाहितः ।

दशमं पिण्डमुत्सुज्य रात्रिशेषे शुचिर्भवेत् ॥

इति । यत्तु स्मृत्यन्तरं—

मायं प्रातर्द्विनाग्रचाणां पिण्डमध्युदकं ततः ।

विंशतिं पिण्डमुत्सुज्य ब्राह्मणश्शुचितामियात् ॥

इति, तत् येषां शाखिनां गृहे सायं प्रातरित्युक्तं तच्छाखिनामेव, नान्येषाम् । आशौचनिर्हासपक्षे पारस्करः—

प्रथमे दिवसे दद्यात्त्रीन् पिण्डान् सुसमाहितः ।

द्वितीये चतुरो दद्यादस्थिसंचयनं ततः ॥

त्रींस्तु दद्यात्तृतीयेऽह्नि वस्त्रादीन् क्षाळयेत्ततः ।

इति । विष्णुः—‘प्रेतस्योदकनिर्वापणं कृत्वैकपिण्डं कुशेषु दद्युः’ इति । प्रत्येकमिति शेषः । दद्युरित्युदकदानपेलक्षणं पिण्डदानम् । तिलोदकपिण्डदाने विशेषमाह विष्णुः—

तिलोदकं तथा पिण्डं नवश्राद्धं तथैव च ।

रात्रौ न कुर्यात्सन्ध्यायां यदि कुर्यान्नर्थकम् ॥

इति । अत्रापकर्षमाह पारस्करः—

गृहीत्वा प्रेतपापाणं गच्छेदेशविपर्यये ।

अपकृप्यापि कुर्वीत न त्वेतदवशेषयेत् ॥

उदकं पिण्डदानं च दशाहाभ्यन्तरं तु यत् ।

कार्यमेतद्वाहे तत्सर्वं पूर्ववदाचरेत् ॥

इति । शिलादिविपर्यये स्मृत्यन्तरं—

आशौचमध्ये पापाणो यदि नश्येच्छिलान्तरे ।

पूर्वदत्ताज्जलीन् दद्यात्पिण्डदानं समापयेत् ॥

प्रथमेऽहानि यः कर्ता नारी वा पुरुषोऽथवा ।

आ दशाहं प्रकुर्वीत पिण्डदानोदकंक्रियाः ॥

यदि भ्रष्टो मृतो वाऽपि कर्ता अन्यस्समापयेत् ।

तेनैव कारयोत्पिण्डानुदकं तु सपिण्डकैः ॥

इति । अन्तर्दशाहे दर्शादिसंभवे कुश्यशृङ्खः—

आशौचमन्तरा दर्शो यदि स्यात्सर्ववर्णिनः ।

समाप्तं प्रेततन्त्रस्य कुर्युरित्याह गौतमः ॥

इति । भविष्यत्पुराणे—

प्रवृत्ताशौचतन्त्रस्तु यदि दर्शं प्रपद्यते ।

समाप्तं चोदकं पिण्डं स्नानमात्रं समाचरेत् ॥

इति । पैठीनसिः—

आद्यैन्दवे तु कर्तव्याः पिण्डदानोदकक्रियाः ।
द्विरैन्दवे तु कुर्वाणः पुनश्शार्वं समक्षुते ॥
त्रयोदश्यां कलामात्रतिथौ यस्य मृतिर्भवेत् ।
नातिक्रम्य सिनीवालीं कुर्यात्तस्योदकक्रियाः ॥

अक्षिराः—

चतुर्दशीक्षणमृतस्ततः प्राप्नोत्यमातिथिः ।
पिण्डोदकं दशाहान्तं तस्मिन्नेवाहनि क्षिपेत् ।
एकादशोऽहनि श्राद्धं कुर्यादित्यङ्गिरोऽब्रवीत् ॥

इति । एतत्सर्वं मातापितृव्यतिरिक्तविषयम् । तिथिद्वये विशेषमाह गालवः—

पित्रोराशौचमध्ये तु यदि दर्शस्समापतेत् ।
तावदेवोत्तरं तन्त्रं पर्यवस्थेत्यहात्परम् ॥

इति । स्मृत्यन्तरेऽपि—

पित्रोराशौचमध्ये तु दर्शश्चेत्रिदिनात्परम् ।
तावदेवोत्तरं तन्त्रं समाप्यमिति निश्चयः ॥
दशाहमध्ये दर्शश्चेत्पिण्डदानं तिलोदकम् ।
पितृभ्यां तु विनाऽन्येषां दर्शेनैव समापयेत् ॥

इति । वसिष्ठः—

अन्तर्दशाहे दर्शश्चेत्तन्त्रं सर्वं समापयेत् ।
पित्रोस्तु यावदाशौचं तावत्कुर्यादतन्द्रितः ॥

दर्शसंकरणं वाऽपि दशाहान्तर्यदा भवेत् ।
 अन्येषां प्रेतकार्याणि समाप्यानीति चापरे ।
 सा तिथिर्यदतिक्रान्ता प्रेतत्वं न च मोचयेत् ॥

इति । गालवः—

अशौचमन्तरा दर्शो यदि स्यात्सर्वार्णिनः ।
 पिण्डानोदकं सर्वमपकृप्य समापयेत् ॥
 द्व्यादप्सपिण्डानां समानोदकिनां तथा ।
 द्विचन्द्रदर्शनात्सद्यः सकलं कर्म नश्यति ॥ इति ॥
 इति स्मृतिचन्द्रिकायां दहनान्तरकर्तव्यनिरूपणम् ॥

एवमुदकदानानन्तरं बान्धवैराश्वासनं कार्यमिसाह याज्ञवल्क्यः—

कृतोदकान् समुच्चीर्णान् मृदुशाद्वलसंस्थितान् ।
 स्नातानपवदेयुस्तानितिहासैः पुरातनैः ॥

इति । कात्यायनोपि—

एवं कृतोदकान् सम्यक् सर्वान् शाद्वलसंस्थितान् ।
 आपुत्र्य पुनराचान्तान् वदेयुस्तेऽनुयायिनः ॥
 मा शोकं कुरुतानित्ये सर्वस्मिन् प्राणिधर्मिणि ।
 धर्मं कुरुत यत्रेन यो वस्सह गमिष्यति ॥
 मानुष्ये कदलीस्तम्भनिस्सारे सारमार्गणम् ।
 यः करोति स सम्मृढो जलवुद्धुदसंनिभे ॥
 पञ्चधा संभृतः कायो यदि पञ्चत्वमागतः ।
 कर्मभिस्वशरीरोत्थैः का तत्र परिवेदना ॥

अयमर्थः—जन्मान्तरात्मीयशरीरजनितैः कर्मभिः स्वैः स्वफलोपभोगार्थं पृथिव्यदिपञ्चमहाभूतात्मतया पञ्चप्रकारसंभूतो निर्मितः कायः यदि फलभोगनिवृत्तौ पञ्चत्वमापन्नः पृथिव्यादिरूपतां प्राप्तः तत्र भवतां किमर्थं परिवेदना, निष्प्रयोजनत्वान्न कार्या । किंच—

गन्त्री वसुमती नाशमुदयिदेवतानि च ।

फेनप्रख्यः कथं नाशं पर्यलोको न यास्यति ॥

उचितपेव शरीराणां मरणमतश्शोको निष्प्रयोजन इत्यर्थः । रोदने दोषमाह स एव—

इलेष्याश्रु वान्धवैर्मुक्तं प्रेतो भुद्भ्के यतोऽवशः ।

अतो न रोदितव्यं हि क्रियाः कार्याः प्रयत्नतः ॥

इति । वान्धवादीनामन्येषां रोदने दोषमाह पारस्करः—

अस्थिसंचयनादर्वाग्निदित्वा स्नानमाचरेत् ।

अन्तर्दशाहे विप्रस्य ऊर्ध्वमाचमनं स्मृतम् ॥

विप्रस्य मृतस्य दशाहाभ्यन्तरेऽस्थिसंचयनादर्वाग्निदित्वा यादी रुदित्वा स्नानमाचरेत् ।

मृतस्य यावदस्थीनि ब्राह्मणस्य हृतानि तु ।

तावद्यो वान्धवस्तत्र रौति तद्वान्धवैस्सह ॥

तस्य स्नानाद्वेच्छुद्धिः ततस्त्वाचमनं स्मृतम् ।

सचेलस्नानमन्येषामकृते त्वस्थिसंचये ॥

कृते तु केवलं स्नानं क्षत्रविद्युद्रजन्मनाम् ॥

ब्राह्मणस्य क्षत्रियैश्यशूद्रमरणविषये रोदने अस्थिसंचयनादर्वागेकाहमाशौचं सचेलम्भात्तं च । अत ऊर्ध्वं स्नानमात्रम् । तथाऽह पारस्करः—

अस्थिसंचयने विप्रो रौति क्षत्रियैश्ययोः ।
तदा स्नातससचेलस्तु द्वितीयैऽहनि शुद्धयति ॥
कृते तु संचये विप्रः स्नानेनैव शुचिर्भवेत् ॥

ब्राह्मणुराणेऽपि—

अस्थिसंचयनादर्वाग्यदि विप्रोऽश्रु पातयेत् ।
मृते शूद्रे गृहं गत्वा त्रिरात्रमशुचिर्भवेत् ॥
अस्थिसंचयनादूर्ध्वं मासि यावद्विजातयः ।
अहोरात्रेण शुद्धयन्ति वासःप्रक्षालनेन च ॥
अप्नाते दिवसेनैव द्रयहात् क्षत्रियैश्ययोः ।
सपृशन् विनाऽनुगमनं शूद्रो नक्तेन शुद्धयति ॥
एतत्सर्वं सपिण्डानां विहितत्वाद्यथाविधि ।
विहितं तु सपिण्डस्य प्रेतनिर्हरणादिकम् ॥
दोषस्त्वादसपिण्डस्य तत्रानाथक्रियां विना ।
सपिण्डानामदोषस्त्वादा स्मशानात्तु रोदने ॥
ऊर्ध्वं प्रेतस्य दोषोऽस्ति त्रिरात्रैव बान्धवाः ।

इति । शवानुगमने दोषमाह याज्ञवल्कयः—

ब्राह्मणेनानुगन्तव्यो न शूद्रो न क्वचिद्विजः ।
अनुगम्याम्भसि स्नात्वा सपृश्नाऽग्निं धृतभुक्तुचिः ॥

इति । तदा घृतप्राशनस्य भोजनकार्यविधानेन प्रमाणाभावात् भोजनप्रतिषेधः । उक्तं ब्रह्मपुराणे—

सर्वर्णमुक्तमं वाऽपि प्रेतस्नेहादिना यादि ।

कृतेऽनुगमने स्नात्वा स्पृष्टाऽपि घृतभुक्त्वाच्चिः ॥

विप्रस्तु क्षत्रियं प्रेतमनुगम्य तु वन्धुवत् ।

ततस्नात्वाऽनलं स्पृष्टा घृतं प्राश्य दिनं क्षपेत् ॥

वैश्यानुगमनं कृत्वा पक्षिण्याशौचमाचरेत् ।

शूद्रानुगमनं कृत्वा त्रिरात्रेण विशुद्ध्यति ॥

इति । विप्रशूद्रानुगमने त्रिरात्रमाशौचं कृत्वा समुद्रगायां नषां स्नात्वा प्राणायामशतं कृत्वा घृतं प्राश्य शुद्ध्येत् । क्षत्रियवैश्यानुगमने त्वेकाहमाशौचं, क्षत्रियस्य शूद्रानुगमने पक्षिणी, वैश्यस्य शूद्रानुगमने त्वेकाहं रोदने चैवमिति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायामातुराश्वासनादिनिरूपणम्.

अथास्थिसंचयनम्.

तत्र संवर्तः—

प्रथमेऽहि तृतीये वा सप्तमे नवमेऽपि वा ।

अस्थिसंचयनं कार्यं दिवा तद्वोत्तरैसह ॥

इति । पारस्करोपि—

प्रथमैऽहि तृतीये वा पञ्चमे सप्तमे तथा ।

अस्थिसंचयनं कार्यं ज्ञातिभिस्सह वान्धवैः ॥

इति । विष्णुः—‘चतुर्थे ह्यस्थिसंचयनं कुर्यात्तेषां गङ्गाम्भसि प्रक्षेपः’ इति । कात्यायनः—

अपरेद्युस्तृतीये या पञ्चमे सप्तमेऽपि वा ।

नवमे दशमे वाऽपि ह्यस्थिसंचयनं भवेत् ॥

यस्तत्र विधिरादिष्टः क्रषिभिस्सोऽधुनोच्यते ।

स्नानान्तं पूर्ववत्कृत्वा गव्येन पयसा ततः ।

सिंश्चेदस्थीनि सर्वाणि प्राचीनावीशभाषयन् ॥

शमीपलाशशाखाभ्यामुद्दत्यास्थीनि भस्मतः ।

आज्येनाभ्यज्य गव्येन सेचयेद्दन्धवारिणा ॥

मृत्पात्रसंपुटे कृत्वा सूत्रेण परिवेष्य च ।

श्वर्णं स्वात्वा शुचौ भूमौ निखनेदक्षिणामुखः ॥

पूरयित्वाऽवर्तं पङ्कपिण्डशैवालसंयुतम् ।

दत्त्वोपरि समं शेषं कुर्यात्पूर्वाल्कर्मणा ॥

एष एव गृहीताप्नेः प्रेतस्य विधिरुच्यते ।

अस्थिसंचयनं यागो देवतानां प्रकीर्तिः ॥

प्रेतीभूतं तथोद्दिश्य यश्शुचिं करोति चेत् ।

देवतानां तु यजनं तं शपन्त्यथ देवताः ॥

पूर्वं दग्धास्समशानेषु देवताः परिकीर्तिः ।

तूष्णीं प्रसेकं पुष्पं च धूपं दीपं तथैव च ॥

अङ्गनाभ्यञ्जने चैव पानीयमनुलेपनम् ॥

इति । अस्थिसंचयने वारनक्षत्रतिथिविशेषो यमेनोक्तः—

भौमार्कमन्दवारेषु तिथियुग्मेषु चैव हि ।

वर्जयेदेकपादक्षें त्रिपादक्षेऽस्थिसंचयम् ॥

प्रदातुजन्मनक्षत्रे त्रिपादक्षें विशेषतः ॥

इति । ब्रह्मपुराणे—

अनाहिताग्रेर्मरणादाहिताग्रेस्तु दाहतः ।

अस्थिसंचयनं कार्यं स्वशाखोक्तविधानतः ॥

विभज्य च त्रिधाऽशौचं पूर्वभागे तु कारयेत् ।

मध्यमो मध्यभागस्यान्तीयस्त्वधमस्मृतः ।

अपराह्णं च रात्रिं च वर्जयेत्सर्वधा द्रिजः ॥

चन्द्रज्ञवारां शुभदौ मध्यमौ शुक्रसूर्यजौ ।

शेषास्त्वशुभदा वारा द्रिपदानि तु मध्यमाः ॥

त्रिपदक्षणिं वर्ज्यानि भद्रयोगा तिथिस्तथा ।

गच्छेद्वृद्धं पुरस्कृत्य स्मशाने दक्षिणामुखः ॥

क्षीरमिश्रोदकैः प्रोक्ष्य शाखया हि शर्मीजया ।

अङ्गुष्ठोपकनिष्ठाभ्यां पादानां मस्तकावधि ॥

अस्थीन्यादाय कुम्भे वा स्थाप्य गर्ते विनिक्षिपेत् ।

अस्थनां कृत्वा तु संशुद्धिं केशवाद्यैश्च नामाभिः ॥

प्रक्षाल्य पञ्चगव्येन पुष्पाद्यैसंप्रपूजयेत् ॥

द्विजानुज्ञामवाप्यैव गङ्गायां सुसमाहितः ।
 उच्चरेद्दोत्रनामानि संकल्पं च यथाविधि ॥
 अघमर्षणमूक्तेन धर्मायैव नमोऽस्त्वति ।
 विसर्जयेज्जलेऽस्थीनि यावदस्थीनि तज्जपेत् ॥
 यावदस्थि मनुष्याणां गङ्गातोयेषु तिष्ठति ।
 तावद्वर्षसहस्राणि स्वर्गलोके महीयते ॥
 अजिनाविकसूत्रैश्च क्षौमकौशेयपट्टकैः ।
 कुशरज्ज्वा दद्धं वद्धा पूर्वोक्तविधिना क्षिपेत् ॥

इति । मत्स्यपुराणे—

साङ्गसंस्कारमारभ्य दाहादृद्यान्तरस्य तु ।
 प्रथमेऽहि द्वितीये वा तृतीये वा चतुर्थके ॥
 पञ्चमे सप्तमे वाऽपि नवमे वा शुभे दिने ।
 ज्योतिर्विदोक्तसमये स्वशाखोक्तविधानतः ॥
 अस्थिसंचयनं कृत्वा तथा तद्रस्मवेदिकाम् ।
 यवगोधूमपिष्टैर्वा शालिपिष्टैर्मृदाऽपि वा ॥
 चित्रवर्णैस्तु कुर्वन्ति पूजयेतु शिलात्रयम् ।
 तत्सरिवभ्योऽपरः पितॄक्रमादप्युदकाजलीन् ॥
 दत्त्वाऽस्थीनि च गङ्गायां प्रक्षिपेत् भुवि वा क्षिपेत् ।
 तीर्थान्तरे शुद्धदेशे कुरुक्षेत्रे विसर्जयेत् ॥ इति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायामस्थिसंचयनम्.

अथ वपनम् । तच्च दशमेऽहनि कार्यम् । तदाह देवलः—

दशमेऽहनि संप्राप्ते स्नानं ग्रामाद्विर्भवेत् ।

तत्र त्याज्यानि वासांसि केशश्मश्रुनखानि च ॥

इति । पारस्करोऽपि—

द्वितीयेऽहनि कर्तव्यं क्षौरकर्म प्रयत्नतः ।

तृतीये पञ्चमे वाऽपि सप्तमे वाऽप्रदानतः ॥

इति । प्रदानमेकादशाहादिकं श्राद्धम् । प्रदानवचनानियमोऽवगम्यते । वोधायनः—

अनुस्पकेशो यः पूर्वं श्रुत्वा केशान् प्रवापयेत् ।

प्रथमेऽहि तृतीये वा पञ्चमे सप्तमेऽपि वा ॥

यावच्छाद्यं प्रदीयेत तावदित्यपरं मतम् ॥

इति । अत्र पुत्राणां वपनं नियतम्,

गङ्गायां भास्करक्षेत्रे मातापित्रोर्गुरोर्मृतौ ।

आधानकाले सोमे च वपनं सप्तसु स्मृतम् ॥

इति वचनात् । तत्र च—

पुत्राभावे तु पौत्रो वा तत्पुत्रः पुत्रिकामुतः ।

केशानां वपनं कृत्वा पैतृमेधिकमाचरेत् ॥

अत्र सपिण्डानां वपनमैच्छिकम् । आपस्तम्बः—‘अनुभाविनां च परिवापनम्’ इति । अनु पश्चाद्वन्ति जायन्त इत्यनुभाविनो भ्रातरः । तेषां श्राद्धदिनादर्वाक्षिपरिवापनं कर्तव्यम् । उक्तं स्यादृश्कारेण—

केशान् प्रकीर्य वा पांसूनावपेयुस्सनाभयः ।

शिरसो वपनं कर्तुरुरुद्धर्वं तेषां यथेच्छया ॥

इति । तेषां सपिण्डानाम् । गृह्णपरिशिष्टे—

प्रकीर्य केशानिसाहुराचार्यस्तैत्तिरीयकाः ।

तत्क्रिया सामगैर्नोक्ता वहृचानां यथा श्रुतिः ॥

वहृचानां सपिण्डानामिच्छया केशवापनम् ।

दर्शमेऽहनि सर्वेषां क्षुरकर्म प्रशस्यते ॥

इति । वपनस्नानमुक्तं स्मृत्यन्तरे—

कूले चतुष्पथे वाऽपि महावृक्षस्य सान्निधौ ।

केशश्मश्रूदिवपनं कुर्युरत्रानुभाविनः ॥

इति । विशेष उक्तस्मृत्यन्तरे—

मातामहापितृव्याणां मातुलाग्रजयोर्मृतौ ।

श्वशुराचार्ययोश्चैषां पवीनां च पितृष्वसुः ॥

मातृष्वसुर्भगिन्याश्च गर्भवानपि वापयेत् ।

विदेशोऽपि मृतिं पित्रोः श्रुत्वा चैवं गुरोर्मृतिम् ।

कुर्याच्च वपनं सयः सचेलस्त्रानमाचरेत् ॥

इति । यत्तु वचनं—

नोदन्वदम्भासि स्त्रानं न च श्मशुनिकृन्तनम् ।

अन्तर्वत्रयाः पतिः कुर्वन् व्रजेत नरकं ध्रुवम् ॥

व्यक्ते गर्भे च सीमन्ते विवाहे क्षौरमाचरेत् ।

क्षौरमा प्रसवान्नोक्तमन्यत्र वचनाद्रवेत् ॥

न विवाहदिने क्षौरं प्रशस्तं निशि काम्यया ।
 पूर्वं कर्त्राऽथ कर्तव्यं पश्चाद्वा पञ्चमेऽहनि ॥

इति, तत् पित्रादिमरणव्यतिरिक्तविषयम् ।

यत्किंचन कृतं पापं नृणां केशेषु तिष्ठति ।
 तस्मात् वपनं कार्यं श्राद्धमावश्यकं ततः ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां वपनविषयः ॥

दशमाहकृत्यम्.

अत्र दशमेऽहनि क्रियाविशेषाः पारस्करेण दार्शिताः—
 दशमेऽहनि पूर्वाले भुरकर्म यथाश्रुति ।
 स्तानं सचेलमाचम्य गृहाशौचं यथोदितम् ॥

ज्ञातिवन्धुजनैस्सार्थं गत्वा तत्र महाजलम् ।

स्नात्वा धर्मोदकं तूष्णीं पितृयज्ञविधानतः ॥

दद्यात्पिण्डत्रयं चाधो दक्षिणो यमदैवतः ।

मध्ये प्रेताय चोत्सुज्य रौद्रमुत्तरवर्द्धिपि ॥

अञ्जनाभ्यक्षने चैव छत्रोपानत्वगादिकान् ।

देवताभ्यस्समुत्सुज्य वारिपूर्णं नवं घटम् ॥

प्रार्थयेच्च ततो वन्धून् प्रार्थिताश्वोदकाञ्जलीन् ।

नामगोत्रे समुच्चार्यं दद्युस्त्रिरपि वा दश ॥

पाषाणं पुरतस्स्थाप्य यदा दर्भास्त्रते भुवि ।
 उपवीतिन उत्थाय पाषाणं तु विनिक्षिपेत् ॥
 जलमध्ये महावृक्षमूले वाऽथ चतुष्पथे ।
 कुर्युरभ्यञ्जनं सर्वे वासांसि कुमुमानि च ॥
 गन्धांश्च मङ्गलान्यन्त्यान् वृद्धस्त्रीकलशादिकान् ।
 पुरस्कृत्य गृहं गत्वा प्राशयेयुर्यवौदनम् ॥
 यदि नष्टो हृतो वाऽपि पाषाणश्च प्रमादतः ।
 पाषाणमन्यमादाय पूर्वदत्ताम्बु निक्षिपेत् ॥
 नवश्राद्धेषु पूर्णेषु कीकसानां च संस्कृतौ ।
 पूर्वं दशाहादुत्कृष्य पुनर्दहनमाचरेत् ॥
 एकादशाहमारभ्य यावद्वादशमासिकम् ।
 कुर्याच्च षोडशश्राद्धं मातुरूर्ध्वं पुनःक्रिया ॥
 एकादशेऽहनि श्राद्धेमेकोद्दिष्टं समाचरेत् ।
 यदि कार्यं न कुर्वीत पुनस्संस्कारमहीति ॥ इति ॥
 इति स्मृतिचन्द्रिकायां दशमाहकृत्यनिरूपणम् ।

मरणविधिवैशष्ट्यमुक्तं महाभारते—

स्यादुत्तरायणे यस्य मृतिस्तस्योत्तमा गतिः ।

शुक्लपक्षे च मध्याह्ने कृष्णेऽप्येकादशीदिने ॥

इति । मार्कण्डेयोऽपि—

उत्तरायणगे सूर्ये उत्तमा गतिरुच्यते ।

शुक्लपक्षे मृतिस्तत्र श्रेष्ठा चाहि मृतिश्थुभा ॥

श्रेष्ठा तत्रापि मध्याह्ने उभयोरापि पक्षयोः ।
 एकादश्यां मृतिश्रेष्ठा मोक्षदा सर्वकामदा ॥
 यदि भद्रान्विताऽन्याऽपि भानुभौमशेनश्वरेः ।
 त्रिपादस्त्वंश्च संयोगे स त्रियोगस्त्रिपुष्करम् ॥
 तत्त्विपुष्करयोगे तु मृतिर्मृत्यन्तरावहा ॥

इति । गर्गः—

कुजार्कार्कियुता भद्रद्वित्रिपादक्षसंयुता ।
 त्रिपुष्करं भवेत्तेषां यद्वाभ्यां तद्विपुष्करम् ॥
 द्वादश्यर्कसमायुक्ता विशालैकादशीन्दुना ।
 कुजद्वादशके चैव द्वितीया भृगुरोहिणी ॥
 तृतीया बुधमूलेन गुरुषष्ठी शतोङ्गुना ।
 अषाढशनिसम्यां संसयोगस्त्रिपुष्कराः ॥
 यस्मिंश्च पुष्करे योगे धनिपृक्षादिपञ्चमु ।
 ज्येष्ठा त्रिपुष्करे योगे दोषभागदहने मृतौ ॥
 तद्विषपरिहाराय स्वर्णदानं समाचरेत् ।
 शवस्य हृदयं स्पृश्वा ततो दहनपार्वतः ॥
 हुत्वा तेषु मुखेष्वाज्यं हिरण्यशकलं क्षिपेत् ।
 यदि न क्रियते शान्तिस्तत्फलेनाशु नश्यति ॥

इति । ज्योतिःपराशरः—

भद्रे त्रिपादनक्षत्रे भृगवज्ञारवृहस्पतौ ।
 मरणे दहने चैव तत्कर्म त्रिगुणं भवेत् ॥

भद्रे तु भूमिदानं स्यात्त्रिपदक्षें हिरण्यकम् ।
 वारे वाराधिदैवत्यं वस्त्रदानं प्रशस्यते ॥ इति ॥
 इति स्मृतिचन्द्रिकायां मरणविधिवैशिष्ठचनिरूपणम्.

अथ दिनाशौचं प्रति कालनिर्णयः पारस्करेणाभिहितः—
 दिवा यदि रजन्यां वा जननं मरणं तथा ।
 तदिनादिकमाशौचं रजनी त्रिदिनं स्मृतम् ॥
 जाते चैव मृते चैव दशरात्रं विशेषनम् ।
 भूपतेर्दादशाहोभिः विशः पञ्चदश स्मृताः ॥
 त्रिशदिनानि शूद्रस्य तदर्थं न्यायवर्तिनः ।
 निशां भागत्रयं कुर्याद्वौ भागौ पूर्ववासरः ।
 शेषः परदिनं ग्राह्यं जाते पाके मृते समम् ॥
 पाके स्थालीपाके ।

अर्धरात्रादधस्त्वावे जनने मरणेऽपि वा ।
 पूर्वमेव दिनं ग्राह्यमित्याह भगवान् यमः ॥
 ओदयादुदयं यावं दिनमिसमिधीयते ।
 तदिनादिकमाशौचमिति वेदविदो विदुः ॥
 रजोदृष्टस्तु रात्रौ चेद्रिभज्य त्रिविधां निशाम् ।
 पूर्वभागद्वये पूर्वमूर्ध्वं चेदुत्तरेऽहनि ॥
 जनने मरणेऽप्येवं प्राप्ते स्त्रावे तथैव च ।
 अर्धरात्रादधस्ताच्चेत्सूतके मृतके तथा ॥

पूर्वमेव दिनं ग्राह्यमूर्ध्वं चेदुत्तरेऽहनि ।
 रात्रावेव समुत्पन्ने मृते रजासि मृतके ।
 पूर्वमेव दिनं ग्राह्यं यावन्नाभ्युदितो रविः ॥
 रात्रिं कुर्यात्रिभागां तु द्वौ भागौ पूर्ववासरः ।
 उत्तरांशः परादिनं जातेषु च मृतेषु च ॥

इति । काश्यपः—

अर्धरात्रादधस्ताचेन्मृतिः प्रसव एव वा ।
 पूर्वमेव दिनं ग्राह्यमूर्ध्वं चेदुत्तरेऽहनि ॥

इति । चसिप्तुः—

उदिते तु यदा सूर्ये नारीणां दृश्यते रजः ।
 जननं वा विपत्तिर्वा यस्याहस्तस्य शर्वरी ॥

इति । रात्रौ रजस्सावे जनने मरणे वा सति रात्रिं त्रिश्चो
 विभज्य पूर्वभागद्ये तत्पूर्वमेव दिनमित्येकः पक्षः । अर्धरा-
 त्रादधस्ताचेत्पूर्वमेव दिनमित्यन्यः पक्षः । सूर्योदयात्पूर्वं चेत्पूर्व-
 मेव दिनमित्यपरः पक्षः । स्मृतीनां समवलत्वोदेशाचारतोऽन्र
 व्यवस्था ॥

इति स्मृतिचट्टिकायामाशौचं प्रति कालनिर्णयविषयाणि.

उदकदानानहाः.

अथोदकदानानहानाह—

पाषण्ड्यनाश्रितस्तेनभर्तृष्ट्यः कामुकादिकाः ।
 सुराप्य आत्मत्यागिन्यो नाशौचोदकभाजनाः ॥

इति । वेदबाह्यलिङ्गेन पापण्ड्यनर्हः । अनाश्रितः सत्यप्यधि-
कारे अकृताश्रमविशेषपरिग्रहः, आनाश्रमीति यावत् । स्तेनः
सुवर्णादेहर्ता । भर्तृग्नी पतिवातिनी । कामुका कुल्टा । सु-
रापी सुरापानरता । आत्मसागिनी कामाद्विषोद्धन्धनादिभिः
प्राणत्यागिनी । मनुः—

वृथासंकरजातानां प्रवर्ज्यासु च तिष्ठताम् ।
आत्मनस्त्यागिनां चैव निर्वर्तेतोदकक्रिया ॥
पापण्डमाश्रितानां च चरन्तीनां च कामतः ।
गर्भभर्तृदुहां चैव सुरापीनां च योषिताम् ॥

इति । परभार्यस्विधर्मोत्पादिता वृथासंकरजाताः । प्रवर्ज्या
पित्रादिवहिष्कारेण स्वेच्छयैव वृत्तिः । तथा यमः—

वृथासंकरजातानामाश्रमान्तस्थिताश्च ये ।
दत्तानां चैव कन्यानां निर्वर्तेतोदकक्रिया ॥
चण्डालादुदकात्सर्पाद्वाह्यणाद्रियुतस्था ।
दंष्ट्रिभ्यश्च पशुभ्यश्च मरणं पापकर्मणाम् ॥
उदकं पिण्डदानं च प्रेतेभ्यो यत्प्रदीयते ।
नोपतिष्ठति तत्सर्वमन्तरिक्षे विनश्यति ॥
नाशौचं नोदकं तेषां न दाहावन्त्यकर्म च ।
ब्रह्मदण्डहतानां च न कुर्यात्कटधारणम् ॥

ब्रह्मदण्डो ब्रह्मशापः अभिचारो वा । कटशब्देन शब्दवहनो-
पयोगि खट्टादिकमभिधीयते । आपस्तम्बः—

व्यापादयेद्य आत्मानं स्वयमग्न्युदकादिभिः ।

विहितं तस्य नाशौचं नापि कार्योदककिया ॥

इति । विष्णुः—‘आत्मत्यागिनो नाशौचोदकभागिनः’ इति ।

गौतमः—‘गोत्राह्वणहतानामन्वक्षं राजक्रोधाचायुद्धे प्रायोऽनाशकशस्त्राग्निविपोदकोद्गन्धनप्रपत्नैश्चेच्छताम्’ इति । प्रायो महाप्रस्थानम् । अनाशकमनशनम् । ब्रह्मपुराणे—

शृङ्गिदंष्ट्रिनस्त्रिव्याक्तिविपवहिमहाजलैः ।

सुदूरात्परिहृतव्यैः कुर्वन् क्रीडां मृतस्तु यः ॥

नागानां विप्रियं कुर्वन् दग्धश्वाप्यथ विद्युता ।

निष्ठृहीताथ ये राजा चौर्यदोषेण कर्दिंचित् ॥

परादारान् हरन्तश्च रोपात्तपतिभिर्हताः ।

असमानैश्च संकीर्णेश्चण्डालाचैश्च विग्रहम् ॥

कृत्वा तैर्निहतास्तद्रच्छण्डालांश्च समाश्रिताः ।

क्रोधात्प्रायं विपं वर्द्धि शस्त्रमुद्गन्धनं जलम् ॥

गिरिश्चप्रपातं वा ये कुर्वन्ति नराधमाः ।

ब्रह्मदण्डहता ये च ये चैव ब्राह्मणेहताः ॥

महापातकिनो ये च पतिरास्ते प्रकीर्तिताः ।

पतितानां न दाहस्स्यानाशौचं नान्यकर्म च ।

न चाश्रुपातः पिण्डो वा कार्यं श्राद्धादिकं च न ॥

इति । चण्डालादिहतानामयमग्निसंस्कारनिपेधोऽनाहिताग्निविपयः ।

आहिताग्निविषये च ‘आहिताग्निमग्निभिर्दहन्ति यज्ञपत्रैश्च’

इति विहिताग्नियज्ञपात्रैः प्रतिपत्तिलोपप्रसङ्गात् । स्मृत्यन्तरे
चण्डालादिहताहिताग्निसंवन्धिनामग्रीनां यज्ञपात्राणां च प्रतिप-
त्तिर्पयन्तं विधानात् ।

वैतानं प्रक्षिपेदप्सु द्यावसर्थं चतुष्पथे ।

पात्राणि तु दहेदग्नौ यजमाने वृथाहते ॥

आत्मनस्त्यागिनां नास्ति पतितानां तथा क्रिया ।

तेषामपि तथा गङ्गातोये संस्थापनं मतम् ॥

इति । वहिपुराणे—

पापण्डपातितानां च चण्डालाद्यैर्हतस्य च ।

शृङ्गिदंष्ट्रयग्निसर्पाद्यैर्मृतानां बुद्धिपूर्वकम् ॥

न कुर्यादहनाशौचं कृतं चेन्नोपतिष्ठुति ।

तेषां शरीरं गङ्गायां महानद्यां विनिक्षिपेत् ॥

प्रेताग्रीनप्सु निक्षिप्य गृह्णामि च चतुष्पथे ।

दहेतु यज्ञपात्राणि शवानां स्पर्शने सति ॥

स्नानालङ्गारवस्त्रार्थरज्जुच्छेदाश्रुपातने ।

महासान्तपनाच्छुद्धिर्ज्ञानात्मं विशोधनम् ॥

मत्याऽभ्यासे तु चान्द्रं च पराकं पादकृच्छ्रकम् ।

एतेष्वेकैककरणे पादकृच्छ्रं विशोधनम् ।

अज्ञानादुपवासस्यात्सचेलं स्नानमेव च ॥

इति । तस्मात्सर्वपामात्मघातकादीनामीवशेषेण दाहोदकपिण्ड

श्राद्धनिषेधो यावत्संवत्सरम् । पूर्णे संवत्सरे पुत्रादिः प्रेतस्य श्राद्धादिकं कुर्यात् । तथा चाह—

विषोद्धन्धनशस्त्राद्यरात्मनस्त्वागिनामपि ।

विधिं विनैवानशनतोयाग्निपत्नैरपि ।

ऊर्ध्वं संवत्सरात्कुर्यात्सर्वमेवौर्ध्वदैहिकम् ॥

इति । संवत्सरादूर्ध्वमपि नारायणवलिं कृत्वा कुर्यात् ।

तथाच व्यासः—

ये मृताः पापमार्गेण तेषां संवत्सरात्परम् ।

नारायणवलिं कृत्वा कुयादूर्ध्वक्रियां द्विजः ॥ इति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायामुदकदानानर्हनिरूपणम्.

अथ पुनर्संस्कारकालनिर्णयः—

वाले वा यदि वा वृद्धे शुक्रे चास्तमुपागते ।

अपूर्वदेवयात्रां च प्रेतकार्याणि वर्जयेत् ॥

वाले वा यदि वा वृद्धे शुक्रे चास्तमुपागते ।

प्रेतकर्म न कार्यं स्यादस्ते च गुहथुक्योः ॥

अतीतकालं श्राद्धं चेत्पुनर्संस्कारमर्हति ।

अर्वाक्रिपक्षात्प्रेतस्य पुर्नदहनकर्मणि ॥

न कालनियमो ज्ञेयो न मौळ्यं गुरुथुक्योः ।

सपिण्डनक्रियाकालेऽप्यौर्ध्वदैहिकमाचेरत् ।

गुहभार्गवमौळ्यादिदोषस्तत्र न विच्यते ॥

एतत् मृतसंवत्सरविपयम्—

चतुर्दशीं तिथिं नन्दां भद्रां शुक्रास्वासरोँ ।
 त्रिपुष्करादिदुष्कर्णान् द्वयद्विभं विपमाद्विभम् ॥
 वसूत्तरार्धतः पञ्च त्रिपदक्षें द्विपुष्करे ।
 पौष्णव्रह्मभयोर्भूयाद्वनात्कुलनाशनम् ॥
 दिनोत्तरार्धे तत्कर्तुश्चन्द्रतारावलान्विते ।
 यत्पुनर्दहनं चोक्त्वा श्राद्धकालमथोच्यते ॥
 त्रिपक्षे वा त्रिमासे वा प४्मासे युग्मपक्षके ।
 एष्वेव कालेष्वेतान्यप्येकोद्दिष्टानि पोडश ॥
 श्राद्धकालाविरोधेन पुनस्संस्कारकर्मापि कार्यमेव—
 कृत्तिकासु च नन्दायां भृगुवारे त्रिजन्मसु ।
 प्रेतकार्यं न कर्तव्यं कुलक्षयकरं भवेत् ॥
 सकृन्महालये काम्ये न्यूनश्राद्धे नवेपु च ।
 अतीतकालविषये चैतत्सर्वं विचिन्तयेत् ॥
 इति स्मृतिचन्द्रिकायां पुनस्संस्कारकालनियमः ॥

अथ पालाशविधिः ॥

तत्र स्मृत्यन्तरम्—

शरीराणि न विन्देरन् देशान्तरमृतस्य चेत् ।
 पलाशपर्णवृत्तैस्तु कुर्यात्तप्रतिरूपकम् ॥

दयाच्छिरस्यशीर्थं ग्रीवायां तु दशैव तु ।
 उरसि त्रिंशतं दयाद्रिंशतिं जरे तथा ॥
 वाहोर्द्योशतं दयादश वाहङ्गुलीपु च ।
 द्रादशार्थं वृषणयोरप्तार्थं शिश्न एव तु ॥
 ऊर्वोर्द्योशतं दयात् पष्टचर्थं जानुजङ्घयोः ।
 दश पादाङ्गुलीपु स्युरुर्णामूत्रेण वन्धयेत् ॥
 स्नाप्यालंकृत्य तद्रूपं कुर्यात्स्याभिमर्शनम् ।
 दयात्पुत्रोऽथवा भ्राताऽप्यन्यो वाऽपि च वान्धवः ।
 यथा दहनसंस्कारस्थाकार्यं विचक्षणेः ॥

इति । हारीतेनापि पलाशवृन्तसंख्या दर्शिता—
 देशान्तरगते विप्रे विपन्ने कालपर्ययात् ।
 शरीरनाशकल्पस्यादाहिताम्रेविशेषतः ॥
 कृष्णाजिनमथास्तीर्य पुरुषाकृतिमेव च ।
 त्रीणि पष्टिशतं वृन्ताः पलाशानां समाहिताः ॥
 दयाच्छिरस्यशीर्थं ग्रीवायां च दशैव तु ।
 वाहुभ्यां तु शतं दयादङ्गुल्योर्दश चैव तु ॥
 उरसि त्रिंशतं दयाज्जठरे त्रिंशतिं तथा ।
 दयादैर्यो वृषणयोः पञ्च मेहे तु विन्यमेत् ॥
 ऊरुभ्यां तु शतं दयात्त्रिंशतं जानुजङ्घयोः ।
 दश पादाङ्गुलीपु स्युरेतत्प्रेतविकल्पनम् ॥
 पात्राणां चमसादीनां निर्णयः कथयतेऽधुना ।

अनुलोमानि सर्वाणि पात्राणि प्रयुनक्ति हि ॥
 ध्रुवां तु दक्षिणे हस्ते स्फयं जुहूं च निधापयेत् ।
 क्षिपेदुपभृतं सव्य उरासि सुक्षुवारणीन् ॥
 मुखेऽग्निहोत्रहवणीं क्षिपेन्नासिकयोस्तुवौ ।
 अक्षणोर्हिरण्यशकले सुचौ वा कर्णयोः क्षिपेत् ॥
 प्राशित्रं हन्वोरुलूखलम् ।
 मुसलं च तथा दत्सु ग्रावणो यदि भवेत्तदा ॥
 कपालानि विनिक्षिप्य शिरस्येकं ललाटके ।
 पिष्टसंयमनीं पात्रीमुदरे तु विनिक्षिपेत् ॥
 आज्यस्थालीं क्षिपेन्नाभ्यां शूर्पं छित्त्वा तु पार्श्वयोः ।
 पक्षयोश्चैव सान्नाय्यकुमौ यदि हि संनयेत् ॥
 शिर्भेऽश्मानं ततो दद्याद०द्योर्द्वपदुपले ।
 स्थापयेत्पृष्ठतश्शम्यां दक्षिणस्थानपादतः ॥
 स्थालीं चैवाग्निहोत्रस्य अन्वाहार्यस्य चैव हि ।
 उत्तरस्यां विनिक्षिप्य कूर्चं च शिरासि क्षिपेत् ।
 दाहातु शवसंस्कारे पुनः कार्ये त्वयं विधिः ॥
 इति । आहिताग्निमरणग्रहणमनाहिताग्नेरप्युपलक्षणम् । उक्तं च
 कात्यायनेन —

आहिताग्निर्यथान्यायं दग्धव्यस्त्रिभिरग्निभिः ।
 अनाहिताग्निरप्येवं स्वेनौपास्येन वह्निना ॥
 पात्राणां चयनस्थाने होमपात्रं विनिक्षिपेत् ॥

इति । पराशरगौतमादिभिरुक्तन्यूनाधिकयोर्विकल्पः । आ-
हिताग्रथादीनां पलाशवृन्तसंख्यावस्थापकहेत्वभावाद्रिकल्पो
द्रष्टव्यः ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां पालाशविधिः ॥

दुर्मृतस्याहिताम्रेविशेषमाह पारस्करः—

चण्डालेन श्वपाकेन गोभिर्विप्रैर्हतो यदि ।

आहिताग्रिश्च यो विप्रो विषेणाकर्षितोपि वा ॥

दहेत्तं ब्राह्मणं विप्रो लोकाग्नौ मन्त्रवर्जितम् ।

दग्धमस्थि पुनर्गृह्ण क्षीरैः प्रक्षाल्येत्ततः ।

पुनर्दहेत्स्याग्रिना तु स्वतन्त्रेण यथाविधि ॥

स्वतन्त्रेण स्वशाखोक्तेन विधिना । हारीतः—

ब्राह्मणेन वधे प्राप्ते चण्डालस्य करेण वा ।

आत्मना शस्त्रनिर्धारिते शूद्रवदाहयेह्विजम् ॥

दग्धमस्थि पुनर्गृह्ण विश्राणामनुशासनात् ।

क्षीरैः प्रक्षालनं कृत्वा तदस्थि प्रेतवदहेत् ॥

पुनर्दहनमन्त्रैश्च यथाविधि समाचरेत् ।

एवमेव विधिं कुर्यान्मरणे गर्हितस्य च ॥

प्राजापत्यत्रयं कुर्यात्पुत्रादिः प्रेतयुद्धये ।

प्रक्षाल्य स्नापयित्वा तु श्वधर्मेण दाहयेत् ॥

कुशैः पलाशैर्वध्वा तं प्रच्छाद्यैव च वाससा ।

नीत्वा स्मशानं कुर्वीत पात्रसंचयनादिकम् ॥

वान्धवैस्तु यथान्यायं द्वितीये सञ्चयस्समृतः ।

तृतीये तूदकं दत्त्वा चतुर्थे श्राद्धमाचरेत् ॥

इति । इदं कृच्छ्रत्रयं प्रमादमृतस्यात्यन्ताशक्तपुत्राविषयम् ।

शक्तस्य तु—

ब्राह्मणादुदकात्सर्पाद्वोभिः पशुषुगादिभिः ।

उद्धन्धनोदकविषेस्सर्पाद्युपलवैश्युतैः ॥

प्रमादमरणे चान्द्रं तस्मकृच्छ्रत्रयं तथा ।

यदा पण्मासकृच्छ्राणि गा दद्यादश पञ्च वा ॥

विधिवद्दहनं कुर्यादुदकं श्राद्धमेव च ॥

इति । पुत्रादिः कृत्वेति शेषः । इत्यादिदुर्मृतिप्रायश्चित्ताविषयक-
बहुवचनविरोधप्रसंगाद्रिकल्पः । द्वितीयेऽस्थिसंचयनं, त्रिरात्रा-
शौचमित्याद्याहिताप्रेमातापितृव्यतिरिक्तविषयम् । आहिताप्रेसं-
स्कारमारभ्याशौचग्रहणं कार्यं अनाहिताप्रेर्मरणप्रभृतिः । तदुक्तं—

अनश्चिमत उत्क्रान्तेस्सोप्रेसंस्कारकर्मणः ।

शुद्धिसंचयनं दाहान्मृताहातु यथाविधि ॥

इति । 'साप्रेसंस्कारकर्मणः' इति श्रवणादाहिताग्रौ पितरि
देशान्तरमृते सति यावद्विधिना संस्कारस्तावत्पुत्रादीनां सं-
ध्यादिलोपो नास्त्येव । अनेन वचनेनाहिताप्रेर्विधिवद्दहनाभावे
आशोचग्रहणं नास्त्येवेत्यनुसंधेयं, दाहादारभ्येति वचनांत् ॥

अनग्निमत उत्कान्तेराशौचं हि द्रिजातिषु ।
दाहादग्निमतो विद्याद्विदेशस्थे मृते सति ॥

तथा—

विदेशस्थे मृते यावाद्विधिना नैव संस्कृतिः ।
पुत्रादीनां तु संध्यादिकर्मलोपो न विद्यते ॥
आहिताग्नेस्तु विधिवहाहान्तं नास्ति चेत्तदा ।
आशौचग्रहणं नास्ति दाहाचाशौचमिष्यते ॥

पारस्करोऽपि—

आहिताग्नेस्तु दहनादशाहाशौचमिष्यते ।
अनाहिताग्नेर्मरणात्पुनर्दाहो यदा भवेत् ॥
अशौचे वर्तमाने चेत्तच्छेषणं विशुद्धयति ।
गते त्वाशौचदिवसे पुनर्दाहो यदा भवेत् ॥
मरणादि गृहीतस्य त्रिरात्राच्छुद्धिरिष्यते ।
अगृहीतस्य पुत्रस्य संपूर्णाशौचमेव हि ॥
दुर्मृतानां द्रिजातीनां दशाहान्तर्वहिस्तु वा ।
नाशुद्धिनैव चाशौचं शुद्धिं लब्ध्वा प्रदाहयेत् ॥
तदादि चोदकं पिण्डमाशौचं श्राद्धमेव च ॥

इति । वृहस्पतिः—

आशौचे वर्तमाने तु पुनर्दाहकिया यदि ।
तच्छेषणैव शुद्धिस्त्वादतीते सूतकं भवेत् ॥

दशाहादि यथावर्णं पित्रोराशौचमाचरेत् ।
 सप्तव्रीनां मिथो ज्ञेयं दम्पत्योश्च परस्परम् ।
 सपिण्डानां त्रिरात्रं स्यादित्युवाच प्रजापतिः ॥

इति । वसिष्ठः—

प्रमीतपितृकः पुत्र और्ध्वदैहिकमाचरेत् ।
 यदि कर्तुमशक्तश्चेदाशौचनियमान्वितः ॥
 आ दशाहादथोर्ध्वं वा यदा कार्यक्षमस्तदा ।
 त्रिरात्रं समातिकम्य श्राद्धं कुर्याद्यथाविधि ॥
 दाहकस्यैतदाशौचमितरेषां न विद्यते ।
 कालातिपत्तिविषये यद्यर्वागपि तत्समम् ॥

इति । अर्वाक् सूतकादर्वाक् शेषाशौचसमकालमित्यर्थः । स-
 पत्रीनां दम्पत्योश्च मिथ इति यदुक्तं तत्पुत्रहीनविषयमित्यनुसंधे-
 यम् । पराशरः—

ऊर्ध्वोच्छिष्टमधोच्छिष्टमन्तरिक्षमृतौ तथा ।
 कुच्छुत्रयं प्रकुर्वीत आशौचमरणऽपिच ॥
 निमित्तद्वितये प्राप्ते प्राजापसार्थमाचरेत् ।
 सर्वेष्वपि निमित्तेषु कुर्यात्पञ्चदशापि च ॥

इति । अन्यत्मर्वमात्मघातप्रायश्चित्ते वक्ष्यते ॥

इति स्मृतिवचन्द्रिकायामाहिताम्बिदुरणादिविषयादि ॥

देशान्तरमृतस्य मृताहायपरिज्ञाने कर्तव्यमाह पराशरः—

देशान्तरगतो विप्रः प्रवासात्कालकारितात् ।

देहनाशमनुप्राप्तः स्थितिर्न ज्ञायते यदि ॥

कृष्णापृष्ठी त्वमावास्या कृष्णा वैकादशी च या ।

उदकं पिण्डदानं च तत्र श्राद्धं समाचरेत् ॥

इति । दहनाशौचं विना कृष्णापृष्ठ्यादिपु त्रिपु पिण्डोदकदानासंभवादहनौशाचस्वीकारोपि तत्र विवक्षित इति गम्यते । द्विविधो हि देशान्तरमृतः, कृतसंसारोऽकृतसंस्कारथेति । कृत-संस्कारश्चाशौचान्ते वक्ष्यते । अकृतसंस्कारोऽपि द्विविधः, मरण-दिवसज्ञानाज्ञानभेदात् । यस्य हि मरणदिवसो ज्ञातः तस्य प्रत्याघिदकादिश्रादं तद्दिन एव कर्तव्यम् । अन्यदिवसे पुनर्दहनमाशौचग्रहणं च । पिण्डोदकादिदानं त्वनिपिण्डदिननक्षत्रवारादिकं प्रत्यालोच्य तत्रानुप्रेयं, स्मृतिपुराणशिष्टाचाराणां तथा प्रवृत्तत्वात् । स्मृत्यन्तरे—

महागुरुनिपाते तु अर्द्धिवस्त्रोपवासिना ।

अतीतेऽब्देऽपि कर्तव्यं प्रेतकार्यं यथाविधि ॥

गृहीत्वाऽशौचनियमं केशश्मश्रुनिकृन्तनम् ।

आदशाहात्प्रतिदिनं यथाविव्युदकाच्छुचिः ॥

एकादशाहे संप्राप्ते सपिण्डीकरणं भवेत् ।

अन्येषां भ्रातृपूर्वाणां प्रतिश्राद्धं तिलोदकम् ॥

कृतसंस्कारकस्येदमकृतस्याधुनोच्यते ।
 समीपस्यासमीपस्य प्रेतकर्म द्विधा स्मृतय् ॥
 समीपस्य च संस्कारे दिनं नैव विशोधयेत् ।
 आशौचदिनमध्ये तु पुनसंस्कारमाचरेत् ॥
 शोधनीयं दिनं तत्र यथासम्भवमादरात् ।
 आशौचविनिवृत्तौ चेत्पुनसंस्क्रियते मृतः ॥
 संशोधयैव दिनं ग्राव्यमूर्ध्वं संवत्सराद्यदि ।
 प्रेतकार्याणि कुर्वन् स्याच्छ्रूयस्तत्रोत्तरायणम् ।
 कृप्णपक्षश्च हि तथा वर्जयेत्त्रिपदक्षकान् ॥

इति । कात्यायनः—

प्रत्यक्षशवसंस्कारे दिनं नैव विशोधयेत् ।
 निर्दिष्टकालवीक्षायां शवः पर्युषितो भवेत् ॥
 दग्धः पर्युषितो यैस्तु पुत्रमित्रैश्च वन्धुभिः ।
 महाभयप्रदस्तेषां तिथ्यादीन्वैव शोधयेत् ॥
 दिवा वा यदि वा रात्रौ शवस्तिपृति कुत्रचित् ।
 तत्पर्युषितमित्याहुर्दहने तस्य का गतिः ॥
 पञ्चगव्येन संस्नाप्य प्राजापत्यं समाचरेत् ।
 पूतिगन्धैस्तथा क्लिन्ने स्नाप्य गोमयवारिणा ॥
 ब्राह्मणरभ्यनुज्ञातस्तप्तकृच्छ्रं समाचरेत् ।
 क्रिमिरूपद्यते यस्य श्वपाकैश्चापि दूषितः ॥
 कृत्वा तु पूर्ववत्स्नानं सर्पिषा मधुना ततः ।

पुण्याद्विरभिषिच्याथ सेचयेद्वन्धवारिणा ॥
 गां दत्त्वा द्रिजमुख्याय तस्मकुच्छ्रं समाचरेत् ।
 इति । एतत्सर्वं दुर्मरणप्रायथित्ते वक्ष्यते ॥
 इति स्मृतिचन्द्रिकायां सृताहाद्यपरिव्वानविधिः ।

अथाशौचानन्तरं पुण्याहवाचनं कार्यम् । संवर्तः—
 आशौचे निर्गते कुर्याद्वहमार्जनलेपने ।
 सवासा जलमाप्लुत्य शुद्धः पुण्याहवाचनेः ॥

वसिष्ठोऽपि—

आशौचान्ते तु कर्तव्यं ब्राह्मणस्याभिषेचनम् ।
 क्रिभर्यजुर्भिश्छन्दोगैरविलङ्घः पावमानिकैः ।
 आशेपश्च गृहीत्वाऽथ श्राद्धकर्म समाचरेत् ॥

इति । व्यासोऽपि—

संपूज्य गन्धपुष्पाद्यैव्राह्मणान् स्वस्ति वाचयेत् ।
 धर्मकर्मणि संकल्पे संग्रामेऽद्वृतदर्शने ॥
 यज्ञार्थे च प्रतिष्ठादौ सर्वमंस्कारकर्मसु ।
 शुद्धिकामस्तुष्टिकामश्श्रेयःकामश्च नित्यशः ॥

इति । यमोऽपि—

पुण्याहवाचनं चैवं ब्राह्मणस्य विधीयते ।
 एतदेव त्रिरोङ्कारं कुर्यात् क्षत्रियवैश्ययोः ॥

मन्त्रवर्जे तु शुद्धाणां कुर्यात्पुण्याहमस्त्वते ।

वचनेनैव विप्रस्य वृद्धिरस्ति त्रिवाचकम् ॥

इति । काश्यपापस्तम्बौ—‘लोकेषु भूतिकर्मस्वेव तदानीं च वा-
क्यानि स्युः पुण्याहं स्वस्त्यृद्धिरस्त्वति’ इति । एतत्सर्वं गृह्ण-
सूत्रे स्पष्टं चोदीरितम् ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायामाशौचान्ते पुण्याहवाचनविधिः ॥

अथैकोद्दिष्टविधिः ॥

तत्र मरीचिः—

आशौचान्ते ततस्सम्यक्षिप्तदानं समापयेत् ।

तत्र श्राद्धं प्रदातव्यं सर्ववर्णेष्वयं विधिः ॥

इति । ततः आशौचानन्तरमेकादशेऽहनि ब्राह्मण एकोद्दिष्टं
कुर्यात् । एकादशेऽहन्येकोद्दिष्टं कुर्यादिस्ययं विधिः क्षत्रि-
यादिष्वापि वर्णेषु समान इर्थः । नन्वाशौचसमाप्तयनन्त-
रमेकोद्दिष्टविधिः सर्वेष्वपि वर्णेषु किं न स्यात्? एकाद-
शेऽहनि क्षत्रियादीनामधिककालाशौचिनां शुद्धयभावात् ।
'शुचिना कर्म कर्तव्यम्' इति शुद्धेः कर्माङ्गत्वविधानात् ।

अथ—

आशौचे निर्गते कुर्याद्गृहमार्जनलेपने ।

इसाशौचानन्तरं गृहशुद्धिः । मैवं, सूतकान्ते पुण्याहवाचन-

मिति साधारण्येनोपक्रम्य एकादशेऽहन्येकोद्दिष्टस्य विष्णुनाऽ-
भिहितत्वात् । तथा—

आयं श्राद्धमशुद्धोऽपि कुर्यादेकादशेऽहनि ।

कर्तुस्तात्कालिकी शुद्धिरथुद्धः पुनरेव सः ॥

इति शङ्खवचनेन आशौचमध्य एकादशेऽहन्येकोद्दिष्टविधाना-
च । नन्विदमसमञ्जसं—

एकादशेऽहि यच्छ्राद्धं तत्सामान्यमुदाहृतम् ।

चतुर्णामपि वर्णानां मूतकं तु पृथक्पृथक् ॥

अस्यायमर्थः—आशौचानन्तरादिने यच्छ्राद्धं विहितं तच्चतु-
र्णामपि वर्णानां साधारणं न व्राह्मणस्यैवोति । कथं तर्हे-
कादशाहशब्दस्योपपत्तिरिति चेत्, लक्षणयाऽशौचानन्तर-
दिनपरत्वोपपत्तेः । अत्रोच्यते—एकादशाहकालविशिष्टैको-
द्दिष्टश्राद्धं चतुर्णामपि वर्णानां विधीयते 'न विधौ पर-
शशब्दार्थः' इति न्यायेनैकादशाहशब्दस्य लक्षणया आशौ-
चानन्तरादिनपरत्वानुपपत्तेः, सति मुख्ये वृत्त्यन्तरकल्पनाया
अन्याय्यत्वाचैकादशाह एव क्षत्रियादिभिरप्येकोद्दिष्टश्राद्धं कर्त-
व्यम् । नन्वेकादशेऽहनि क्षत्रियादीनां शुद्धयभावाच्छ्राद्धाधि-
कारो नास्तीति चेत्, न 'कर्तुस्तात्कालिकी शुद्धिः' इति
तात्कालिक्याथुद्देसस्त्वात् । यतु शङ्खवचनस्य आशौचमध्ये
आशौचानन्तरप्राप्तावेकोद्दिष्टमेकादशेऽहन्यशुद्धोपि कुर्यादिति विष-
यविशेषे तात्पर्यमुच्यते, तन्न, तत्रापि शुद्धयभावादित्यस्य चोद्यस्य

समानत्वात् । सामान्येन प्रवृत्तस्य शङ्खवचनस्य विना कारणं विशेषपरत्वे संकोचकाभावाच्च । यदुक्तं—‘अथाशौचापगमे’ इति सामान्येन प्रक्रम्य विष्णुनैकोद्दिष्टविधानादाशौचानन्तरमेव सर्वेरकोद्दिष्टं कर्तव्यमेवेति । तत्र, विष्णुवचनस्य दशाहाशौचित्राह्यणविषयत्वेनोपपत्तेः । तस्मादेकादशाहे क्षत्रियादिभिरप्येकोद्दिष्टशाद्दं कर्तव्यमिति सुषूक्तम् ।

व्यासः—

सूतकानन्तरं कुर्यादेकोद्दिष्टद्वयं वुधः ।

सूतके पतिते चापि स्वतन्त्रं नातिलङ्घयेत् ॥

इति । स्वतन्त्रं नवश्राद्धादन्यत्, नवश्राद्धं च नवमिश्रद्वयम् । गौतमश्च—

ब्राह्मणं भोजयेदाद्ये होतव्यमनलोऽपि वा ।

पुनश्च भोजयेद्विप्रं द्विरावृत्तिर्भवेदिति ॥

स्वतन्त्रैकोद्दिष्टमाशौचमध्येऽपि कार्यमेव । यतु—

पित्रोस्तु पितृपूर्वत्वं सर्वत्र श्राद्धर्मणि ।

इति, तत् स्वतन्त्रैकोद्दिष्टव्यतिरिक्तनवमिश्रादिसर्वश्राद्धविषयम् । एकादशेऽहनीत्यनेनैकादशाहव्यतिरिक्तनवमिश्रादि आशौचीवन्नसंभवे विश्वोपशमनानन्तरमेव कार्यम् । एकादशेऽहनि स्वतन्त्रैकोद्दिष्टतिक्रमे दोषो वृहस्पतिना दर्शतः—

एकादशाहे यच्छ्राद्धमेकोद्दिष्टं समाचरेत् ।

यदि कार्यं न कुर्वित पुनसंस्कारमर्हति ॥

इति । एकादशेऽहनि पोडशानामात्रस्य तु कालान्तरविधानादाशौचविग्रहसंभवे न कर्तव्यम् ।

एकादशाहे त्वात्रस्य संकटं तु यदा भवेत् ।

द्वादशाहेऽपि कर्तव्यं त्रयोर्विशादिनेऽपि वा ॥

इति । अत्रैकादशेऽहन्येकादशव्रात्यणभोजनं प्रेतोद्देशेन कर्तव्यम् । तदाह सखवतः—“एकादशेऽहनि प्रेतार्थं व्रात्यणानेकादशामन्त्रयं नानाभक्ष्यान्नरसविन्यासैराशयित्वा विधिवत्पृष्ठदानं वासोहिरण्यकांस्योपानच्छत्रोदकुम्भदक्षिणां गुणवति विप्रे वा दद्यात्” इति । विप्राभावेऽग्नौ कार्यम् । तथाऽह काश्यपः—

एकोहिष्टे तु संप्राप्ते विप्राभावे कथं भवेत् ।

अभ्यर्थ्य सुसमिद्देऽग्नौ पायसं जुहुयाद्विः ॥

पोरुषेण तु सूक्तेन द्राविंशद्वाससंमितम् ॥

इति । व्यासोऽपि—

एकादशभ्यो विप्रभ्यो दद्यादेकादशेऽहनि ।

रुद्रमुद्दिश्य कर्तव्यं रुद्रपीतिकरं हि तत् ॥

इति । अस्य देशाचारतो व्यवस्था । शातातपथ—

एकादशसु विप्रपु रुद्रमुद्दिश्य भोजयेत् ।

प्रेतत्वस्य विमोकार्थं मधुक्षीरघृताशनैः ॥

इति । अस्य विषयान्तरमाह प्रचेताः—

विहिते च वृषोत्सर्गे त्वलाभे शक्त्यसंभवे ।

प्रेतत्वस्य विमोकार्थं रुद्रानेकादशाशयेत् ॥ इति ॥

इति स्मृतिचन्कियामेकोहिष्टविधिः

वृषोत्सर्गविधिः.

एकादशोऽहनि वृगोत्सर्गः कर्तव्यः । तत्र पुराणम्—

उत्सृजेत्संभवे नीलं लोहितं कृष्णमेव वा ।

मृतो न पश्येन्नरकं गोघाती ब्रह्महाऽपि वा ॥

पुत्रो वा भ्रातृपुत्रो वा मृतस्यैकादशोऽहनि ।

उत्सृजेद्वृपमं नीलं यथावर्णमसंभवे ॥

प्रेतत्वात्प्रविषुच्यन्ते महायातकिनो नराः ।

इति । व्यासः—

एकादशोऽहि संप्राप्ते प्रेतस्य स्वर्गसाधनम् ।

वृषमेकं समुत्सृज्य श्राद्धे विप्रांश्च भोजयेत् ॥

इति । काश्यपः—

नीलं वाऽप्यथवा कृष्णं मृतस्यैकादशोऽहनि ।

वृषं पापविशुद्धयर्थं रुद्राणामनुशासनात् ॥

होमकर्मसमायुक्तं रुद्रप्रीतिकरं त्यजेत् ।

विप्रो वा क्षत्रियो वाऽपि वैश्यशशुद्रोपि वा तथा ॥

वृषहीनो मृतो याति रौरवं तपसाऽवृतम् ।

पतिपुत्रवती नारी मृता चेज्जीवभर्तुका ॥

पातिव्रस्येन तङ्गोकं वृषहीना न गच्छति ।

समजन्मकृतं पापं यद्वाल्ये यज्ञ वार्धके ॥

तक्षणादेव नश्येत वृषोत्सर्गे पितुः कृते ।
 अशाँचे निर्गते पुत्रो नीलं वृषमलंकृतम् ॥
 पितृनुदिश्य रुद्राय होमकर्मसमन्वितम् ।
 उत्सृजेदथ रुद्रस्य लोकं यात्यन्न मानवः ॥

इति । यत्तु वचनं—

पतिपुत्रवती नारी म्रियते चेद्वयोः पुरा ।
 वृषं नैवोत्सृजेत्तस्या गामेकां तु समुत्सृजेत् ॥

इति, तत् वृषं गां चोत्सृजेदिति शक्ताविपयम् । अशक्तः
 पतिपुत्रवतीविपये वृषोत्सर्गमेव कुर्यात् । व्यासः—

पतिव्रता वन्धुमती पुत्रिणी सुभगा मृता ।
 नोत्सृजेद्वृपमेकं तु सहगामुत्सृजेद्वृपम् ।
 वृपमेकं तु नीलं वा रुद्रमुदिश्य संत्यजेत् ॥

इति । वसिष्ठः—

एकादशोऽहि संप्राप्ते यस्य नोत्सृज्यते वृपः ।
 पिशाचत्वं स्थिरं तस्य दत्तैः श्राद्धशर्तैरपि ॥

इति । लोकाक्षिः—

एकादशे वृषोत्सर्गमहि कुर्वीत यत्रतः ।
 पतिपुत्रवती नारी म्रियते चेद्वयोः पुरा ॥
 वृषं नैवोत्सृजेत्तस्या इति यत्तदसांप्रतम् ।
 न स्त्रियश्च वृषोत्सर्गे भर्ता कुर्यात्कदाचन ॥
 संस्कर्ता तु स्वयं चेत्स्यात्पुत्रहीना भवेद्यदि ।

अन्यो वा तन्नियोगेन दाहादि श्राद्धमाचरेत् ॥
 वृपं रुद्रान् वन्द्यस्त्यक्ता सपिण्डीकरणावर्धि ।
 तत्कुर्याद्यदि मोहेन कुलक्षयकरं भवेत् ॥
 संस्कर्ता यदि पुत्रस्त्याहृपं नलिं समुत्सृजेत् ॥

इति । अत्र पुत्रग्रहणं भ्रातृपुत्रविषयम् । नीलवृषलक्षणमुक्तं
 शातातपेन—

लोहितो यस्तु वर्णेन मुखे पुच्छे च पाण्डरः ।
 श्वेतः खुरविपाणाभ्यां स नीलो वृप उच्यते ॥
 शूलं चक्रं तथाऽन्यद्वा लाङ्घनं तस्य कारयेत् ।
 यस्य देवस्य यो भक्तस्स तच्चिद्वं च कारयेत् ॥
 स्वर्गकामो वृषोत्सर्गे नान्दीमुखविधानतः ।
 प्रेतत्वस्य विमोकार्थं रुद्रं वा वृद्धिरूपतः ॥
 ब्राह्मणान् भोजयेदष्टौ हिरण्येनोदकेन वा ॥

इति । एतत् कालान्तरे पुनः पितृप्रीत्या कृतवृषोत्सर्गविषयम् ॥
 इति स्मृतिचन्द्रिकायां वृषोत्सर्गविधिः ॥

पोडशश्राद्धनिरूपणम्.

द्वादश प्रतिमात्यानि ऊनषाणमासिकं तथा ।
 त्रैपक्षिकमयोनाबदं तथा चैवोनमासिकम् ॥
 सपिण्डीकरणं चैवेत्येवं श्राद्धानि पोडश ।
 एकादशेऽहि मास्यून आद्ये षष्ठे तथाऽन्तिमे ॥

प्रतिमासं मृतेऽहन्तवदं स्युत्तिपक्षे च पोडश ।
 नृणां तु त्यक्तदेहानां श्राद्धं दद्यात् पोडश ॥
 चतुर्थे पञ्चमे चैव नवमैकादशे तथा ।
 तत्र द्वादशभिर्मासैः श्राद्धं द्वादशसंख्यया ॥
 कर्तव्यं श्रुतितस्तेषां तत्र विप्रांश्च तर्पयेत् ।

गालवः—

ऊनपाण्मासिकं पष्टे मास्यूनेऽप्यूनमासिकम् ।
 त्रैपक्षिकं त्रिपक्षे स्यात्प्रवृत्ते विषमे दिने ॥
 प्रतिमासं मृताहे तु न्यूनावदं चेति पोडश ।

इति । भृगुरापि—

आद्यमेकादशेऽहि स्याद्वादशे न्यूनमासिकम् ।
 एकद्वित्रिदिनैरूने त्रिभागे वार्षपि वा भवेत् ॥
 ऊनाविद्कं तथैव स्यादूनपाण्मासिकं तथा ।
 त्रैपक्षिकं त्रिपक्षे स्यान्मृताहे त्वितराणि तु ॥

इति । अङ्गिराः—

एकादशे भवेदाद्यं मास्यूने ह्यूनमासिकम् ।
 त्रैपक्षिकं त्रिपक्षे तु भवेच्च विषमे दिने ॥
 ऊनषष्ठं तथोनावदं मृताहे त्वितराणि तु ॥

इति । यदा संवत्सरादर्वाक् द्वादशाहादिषु सपिण्डोकरणं
 क्रियते तदैकादशाहादिषु पोडश श्राद्धानि दत्त्वैव कार्यम् ।
 तदाह दक्षः—

श्राद्धानि पोडशापाद्य विदधीत सपिण्डनम् ।

इति । पैठीनसिः—

अर्वाक्सपिण्डीकरणात्कुर्याच्छ्राद्धानि पोडश ।

श्राद्धानि पोडशादत्वा नैव कुर्यात्सपिण्डताम् ॥

द्वादशाहे यदा कुर्यात्सपिण्डीकरणं सुतः ।

मध्याहे चैव सर्वाणि कुर्याच्छ्राद्धानि पोडश ॥

इति । यदा त्रिपक्षादौ श्राद्धानि दत्वा सपिण्डीकरणं क्रि
यते तदा तदधोभाविमासिकानां न पुनः कृतिः, स्वकाले
कृतत्वात् । ऊर्ध्वभाविमासिकानामेव पुनःकरणम् । तथाऽऽह
गालवः—

त्रिपक्षादिषु कालेषु सापिण्ड्यं यश्चकीर्षति ।

शिष्टानां मासिकानांच यथाकालं पुनः क्रिया ॥

एकादशे कृतानां तु यथाकालं पुनःकृतिः ।

तान्येव तु पुनः कुर्यात्स्वेस्वे काले यथाविधि ॥

इति । अत्रैव विशेषमाह गालवः—

त्रिपक्षात्पूर्वतस्साग्रेभवेत्संस्कारवासरे ।

ऊर्ध्वं मृतदिनेऽनग्रेस्सर्वाण्येव मृताहतः ॥

इति । जातूकर्ण्यः—

ऊर्ध्वं त्रिपक्षाद्यच्छ्राद्यं मृताहन्येव तद्वेत् ।

अधरस्तु कारयेदाहादाहिताग्रेद्विजन्मनः ॥

इति । सपिण्डीकरणादूर्ध्वभाविमासिकनियममाह प्रजापतिः—

सपिण्डीकरणारभ्य दशमैकादशेऽपि वा ।

ऊनत्रिदिवसं कुर्यात्कर्तव्यं तूनमासिकम् ॥

त्रिपक्षे द्वादशे पक्षे चतुर्विंशतिपक्षके ।

पक्षत्रिपञ्चकं कृत्वा अन्तमध्यादिषु क्रमात् ॥

त्रिभिर्द्वाभ्यामुत्तेकेन मास्यूने ह्यूनमासिकम् ।

त्रिभागशेषे मासे तु कुर्यादिति हि केचन ॥

त्रैपक्षिकं त्रिपक्षे तु प्रवृत्ते विषमे दिने ।

एकादशे भवेदाद्यमिति मासिकनिर्णयः ॥

दशाहादूर्ध्वमित्यर्थः ।

आशौचनिर्गमात्कुर्यादायमेकादशेऽहनि ।

त्रयोविंशादिने वाऽपि सप्तविंशादिनेऽपि वा ॥

ऊनं चैव त्रिपक्षे स्यात् पक्षान्ते विषमेऽहनि ।

ऊनषष्ठं तथोनावदं कुर्याच्चौपमानतः ॥

प्रतिमासं मृताहेषु मासिकान्यपराणि हि ॥

इति । सपिण्डीकरणादूर्ध्वं मासिकानामपकर्षमाह गौतम—

प्रेनसंस्कारकार्याणि यानि श्राद्धानि षोडश ।

यथाकाले तु कार्याणि नान्यथा मुच्यते ततः ॥

देशकालादित्रैषम्यान्मृत्युरोगादिशङ्क्या ।

एकादशेऽहि कार्याणि ह्यपकृष्यापि षोडश ॥

यथोक्तकालकार्याणि पुनश्श्राद्धानि षोडश ।

वृद्धौ तान्यपकृष्यापि चरेत्तन्मृतवासरे ॥

इति । शाश्वायनिः—

सपिण्डीकरणादर्वागपकृष्य कृतान्यपि ।

पुनरप्यपकृष्यन्ते वृद्धुचत्तरनिषेधनात् ॥

इति । विष्णुः—

प्रेतश्राद्धानि सर्वाणि सपिण्डीकरणादनु ।

अपकृष्यापि कुर्वीत कर्ता नान्दीमुखे द्विजः ॥

यः कर्ता तु विना वृद्धिं प्रेतश्राद्धानि कर्षति ।

स श्राद्धी नरके घोरे पितृभिस्सह मज्जति ।

निर्वर्त्य वृद्धितन्त्रं यो मासिकानि समाचरेत् ।

अयातयामं मरणं भवेत्तस्य न संशयः ॥

वृद्धश्राद्धादिहीनस्तु यश्राद्धान्यपकर्षति ।

स श्राद्धी नरके घोरे पितृभिस्सह मज्जति ॥

इति । अनुपस्थितायां वृद्धौ प्रेतश्राद्धं नापकर्षयेदिसर्थः । प्रचेताः—

श्राद्धानि पोडशानीह कुर्यादिकादशेऽहनि ।

सपिण्डीकरणं कुर्याद्वादशाहे तु यवतः ॥

मासिकानि च सर्वाणि यथाकालं समाचरेत् ।

अपकृष्यापि वा कुर्याद्वृद्धिश्राद्ध उपस्थिते ॥

न च जन्मक्षके कुर्यान्नन्दासु न भृगोर्दिने ।

न भानुभौमदिवसे न दोपोऽस्ति मृतेऽहनि ॥

इति । शातातपः—

मासिकान्यपकृष्यापि चरेत्तन्मृतवासरे ।
त्रिपुष्करे च नन्दासु दर्शे भार्गववासरे ॥
चतुर्दश्यां न कुर्वीत ह्यनानि त्रीणि वह्निमे ॥

इति । दक्षः—

त्रिपुष्करे च नन्दासु सिनीवाल्यां भृगोदिने ।
चतुर्दश्यां च नोनानि कृत्तिकासु त्रिपुष्करे ॥

इति । विष्णुः—

सिनीवाल्यां च नोनानि कृत्तिकासु च पुष्करे ।

इति । सपिण्डीकरणात्पूर्वं मासिकान्येकोदिष्टविधिना कुर्यात् ।
सपिण्डीकरणादूर्ध्वं भ्रातृपत्रवादीनामेकोदिष्टविधानेनैव । मा-
तापितृज्येष्ठभ्रातृणां पार्वणविधिनैव । तदाह दक्षः—

पत्रीभ्रातृपितृव्याणां सपिण्डीकरणात्परम् ।
एकोदिष्टविधानेन मासिकानां पुनःक्रिया ॥
पितृमात्रव्रजादीनां पार्वणेन पुनः क्रिया ॥

इति । पैठीनसिः—

सपिण्डीकरणादर्वाग्यानि श्राद्धानि षोडश ।
एकोदिष्टविधानेन कुर्याच्छ्राद्धानि तानि हि ॥
सपिण्डीकरणादूर्ध्वं यदा कुर्यात्तदा पुनः ।
प्रत्यवदं यो यथा कुर्यात्तथा कुर्यात्कृतान्यपि ॥

इति । यथा पुत्रादिः पित्रादीनां प्रत्यवदं पार्वणविधिना

कुर्यात्तथा मासिकान्यपि सपिण्डीकरणादूर्ध्वं कुर्यात् । यथाऽ-
नुजपुत्रपत्रीगुर्वादीनां प्रत्यव्दमेकोदिष्टविधिना कुर्यात्तथा मा-
सिकान्यपि सपिण्डीकरणादूर्ध्वं कुर्यादित्यर्थः । अपराह्ने पा-
र्वणश्राद्धं कर्तव्यमित्युक्तं प्राक् । त्रिविधेष्वेकोदिष्टेषु तिथि-
द्वैषे मध्याहे कर्तव्यमित्याह मनुः—

एकोद्दिष्टं तु मध्याहे नवश्राद्धादिकं चरेत् ।

न सन्ध्यायां तु कर्तव्यं नैव रात्रौ कदाचन ॥

इत्यादिवचनादत्र मृतस्य न दहनादनन्तरं कर्तव्यं नवश्राद्धं
नग्नपञ्चादनं च; किंतु परेऽहनि मध्याहे कर्तव्यम् ।

तिलोदकं तथा पिण्डं नग्नपञ्चादनं नवम् ।

रात्रौ न कुर्यात्सन्ध्यायां यदि कुर्यान्निरर्थकम् ॥

इति जातूकर्णिवचनाच्च । नवमिश्रसंज्ञकपोडशैकोदिष्टेष्वपरा-
ह्नव्यापिनी तिथिग्राहा? किं वा सायाह्नव्यापिनी? इति तिथि-
सन्देहे सामान्येन सायाह्नव्यापिनी तिथिग्राहा पित्र्ये चाप-
राह्निकीति ।

आपराह्निकास्तु तिथयः पित्र्ये तु शुभावहाः ।

अपराह्नः पितृणां तु याऽपराह्नानुयायिनी ॥

सा ग्राहा पितृकार्येषु न पूर्वाह्नानुयायिनी ।

इति । वृद्धमनुरापि—

यस्यामस्तं रवियोति पितरस्तामुपासते ।

तिथिस्तेभ्यो यथा दत्तो ह्यपराह्नस्त्वयंभुवा ॥

इति । सामान्यशास्त्रं विधिमात्रोपजीवनेन प्रवृत्तत्वादपि सामान्यम् । अपराह्नस्त्रिमुहूर्तस्तमयव्यापी । पक्षत्रयं नैकोदिष्टविषयं पित्र्यकर्मसामान्यमुपजीव्य प्रवृत्तत्वात् । एकोदिष्टश्राद्धे मध्याह्नव्यापी पक्षो वाचनिकः ।

शिवराघवसंवादे—

मध्याह्नव्यापिनी या स्यात्सैकोदिष्टे तिथिर्भवेत् ।

अपराह्नव्यापिनी या पार्वणे सा तिथिर्भवेत् ॥

इति । हारीतशातातपौ—

आमश्राद्धं तु पूर्वाह्न एकोदिष्टं तु मध्यमे ॥

पार्वणं चापराह्ने स्यात्प्रातर्वृद्धिनिमित्तकम् ॥

एकमुद्दिश्य यच्छ्राद्धं दैवहीनं विधीयते ।

एकोदिष्टं तु तत्प्रोक्तं मध्याह्ने तत्प्रकीर्तिम् ॥

इति । स तु गान्धर्वकुतपराहैणसंज्ञको मध्याह्नस्त्रिमुहूर्तकः । तस्योपक्रमे कुतपपूर्वोत्तरभागाविच्छया विकलिपतौ । तदाहव्यासः—

कुतपप्रथमे भाग एकोदिष्टमुपक्रमेत् ।

आवर्तनसमीपे वा तत्रैव नियतात्मवान् ॥

इति । समाप्तिकालमाह गौतमः—

आरभ्य कुतपे श्राद्धं कुर्यादारौहिणं बुधः ।

विधिज्ञो विधिमास्थाय रौहिणं तु न लङ्घयेत् ॥

उभयत्र गान्धर्वव्यापित्ये पूर्वविद्धा ग्राहा पूर्वा हि सायाहास्तम-
यव्यापित्वात् । सामान्यशास्त्रवलात् उभयत्र त्रिमुहूर्तव्यापित्वे
पूर्वैव ; सामान्यापराह्ननिर्णयवत् ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां पोडशश्राद्धादिनिरूपणम्.

अथ सपिण्डीकरणकालाः.

तत्राश्वलायनः—‘अथ सपिण्डीकरणं संवत्सरे पूर्णे
द्वादशाहे वा’ इति । काल्यायनः—‘अथ सपिण्डीकरणं संव-
त्सरे पूर्णे द्वादशाहे त्रिपक्षे वा’ इति । वोधायनः—‘अथ
सपिण्डीकरणं पूर्णे संवत्सरे त्रिपक्षे तृतीये मासि द्वादशाह
एकादशाहे वा’ इति । व्यासः—

श्राद्धानि पोडशादत्त्वा नैव कुर्यात्सपिण्डनम् ।

असपिण्डीकृते प्रेते पितृत्वं नोपपद्यते ॥

अकृतस्य तु पुत्रस्य शुभं किंचिन्न विद्यते ।

न च नैमित्तिकं काम्यमिष्टापूर्तादिकं न च ॥

नासपिण्डीकृतौ पित्रोरन्येषां श्राद्धमेव च ।

एकादशे द्वादशे वा त्रयोर्विशदिनेऽपि वा ॥

त्रिपक्षे वा त्रिमासे वा षष्ठे चैकादशेऽपि वा ॥

इति । गौतमः—

एकादशे द्वादशेऽहि त्रिपक्षे वा त्रिमासके ।

पष्टे वैकादशे वाऽन्दे संपूर्णे वा शुभागमे ॥

सपिण्डकरणस्येमे अष्टौ कालाः प्रकीर्तिताः ।

साम्रौ कर्तर्युभावाद्यौ प्रेते साम्रावनन्तरः ।

अनग्रेस्तु द्वितीयाद्यास्सप्त काला उदीरिताः ॥

इति । अत्रैकादशाहे सपिण्डीकरणस्य प्रयोजनमाह हारीतः—

या तु पूर्वममावास्या मृताहाइशमी भवेत् ।

सपिण्डीकरणं तस्यां कुर्यादेव सुतोऽग्निमान् ॥

इति । मृताहाइदृध्वं द्वितीयादिपरिगणने यदा अमावास्यैकाद-
शाहो भवति तस्मिन्नित्यर्थः । वृद्धवसिष्ठः—

प्रथमा स्यादमावास्या मृताहाइशमेऽहीन ।

सपिण्डीकरणं तत्र कुर्यादेव सुतोऽग्निमान् ॥

इति । मृताहादिति मर्यादायां पञ्चमी । मृताहाइदृध्वंदिनमारभ्ये
त्यर्थः । काण्णाजिनिरपि—

सपिण्डीकरणं कुर्यात्पूर्ववच्चाग्निमान् सुतः ।

परतो दशरात्राचेत्कुद्धरब्दोपरीतरः ॥

इति । यद्येकादशेऽहि सपिण्डीकरणं क्रियते तदा पूर्वाङ्गे
सपिण्डीकरणादधोभाविनवश्राद्धादीनि दत्त्वा मध्याहे सपि-
ण्डीकरणं कृत्वा अपराह्ने पिण्डपितृयज्ञं चरेत् । तदाह सख-
व्रतः—

एकादशेऽहि कुर्वाणः पूर्वाङ्गे सर्वमाचरेत् ।

मध्याहे चैव सापिण्ड्यं कुर्यादित्याह शापिण्डिलः ॥

इति । भृगुः—

या तु पूर्वममावास्या मृताहादशमी भवेत् ।
सपिण्डीकरणं तत्र कुर्यादेवाग्निमान् सुतः ॥
सापिण्ड्यं तु विना पुत्रः पितृयज्ञं न चाश्रयेत् ।
न पार्वणं नाभ्युदयं कुर्वन्न लभते फलम् ॥

इति । देवलः—

सपिण्डीकरणात्मेते पैतृकं पदमस्थिते ।
आहिताग्नेस्सिनीवाल्यां पितृयज्ञः प्रवर्तते ॥

इति । यदा दीक्षितस्य पितृमृताहाद्वादशाहे अमावास्या भवति
तत्रैकादशाहे सपिण्डीकरणं कृत्वाऽमावास्यायामपराहे पिण्ड-
पितृयज्ञं कुर्यात् । तथाऽऽह जावालिः—

द्वादशाहादिकालेषु सपिण्डीकरणेष्विमे ।
साग्रह्यनग्नित्वविधयः कर्तुरेव नियामकाः ॥
एकादशाहे कुर्वीत द्वादशे यद्यमा भवेत् ।
सपिण्डीकरणं कृत्वा पितृयज्ञं समाश्रयेत् ॥

इति । एकादशाहद्वादशाहकुहृव्यतिरिक्तविषये साग्निकोऽनग्निको
वाऽपि द्वादशाहादिसप्तसु कालेषु सपिण्डीकरणं कुर्यात् ।
तथाच प्रचेताः—

एकादशेऽहि कुर्वीत साग्निकस्तु सपिण्डनम् ।
द्वादशाहादिकालेषु साग्निकोऽनग्निकोपि वा ॥
सपिण्डीकरणं कृत्वा दार्शिकं कर्म चाचरेत् ॥

इति । अत्र विशेषो महाभारते दर्शितः—

अनप्रिस्तु यदा वीर भवेत्कुर्यात्तदा गृही ।
 प्रेतश्चेदप्रिमांश्च स्याद्वादशाहे सपिण्डनम् ॥
 यजमानोऽप्रिमान् राजन् प्रेतश्चानप्रिमान् भवेत् ।
 एकादशे द्वादशे वा त्रिपक्षे वा त्रिमासि वा ॥
 त्रयोर्विंशदिने वाऽपि पृष्ठासे वत्सरेऽपि वा ।
 प्रमादादकृते तस्मिन् द्वादशैकादशेऽहनि ॥
 त्रयोर्विंशदिने कुर्यात्सपिण्डीकरणं पितुः ।
 द्वादशैकादशाहादौ यदि न स्यात्सपिण्डनम् ।
 उत्तरोत्तरकाले तु यथासंभवमाचरेत् ॥

इति । गृही श्राद्धकर्ता । गर्गः—

अथापव्यकृतं यत्तु द्वादशाहे सपिण्डनम् ।
 त्रयोदशदिने कुर्यात्त्रयोर्विंशदिनेऽपि वा ॥

इति । वृहस्पतिः—

द्वादशाहादिकालेपु सपिण्डीकरणं यदा ।
 तत्र प्रशस्तनक्षत्रं परिशोधय समाचरेत् ॥
 सपिण्डीकरणे त्रीणि क्रक्षाण्याद्वुर्महर्षयः ।
 प्राजापत्यं तथा रौद्रं यद्वक्षं सौम्यदैवतम् ॥
 त्रिपादक्षं विना वाऽपि भानुभौमशनैश्चरान् ।
 सपिण्डीकरणं यद्वा मासिकाहात्परेऽहनि ॥

इति । आङ्गिरा :—

ब्राह्मणक्षत्रियविशां शूद्राणां च सपिण्डने ।

द्वादशाहः प्रशस्तस्त्यात्कर्तुश्चानन्त्यकारणत् ॥

इति । व्यासः—

आनन्त्यात्कुलधर्माणां पुंसां चैवायुपः क्षयात् ।

अस्थिरत्वाच्छरीरस्य द्वादशाहः प्रशस्यते ॥

इति । वृद्धमनुः—

द्वादशेऽहनि विप्राणामाशौचान्ते तु भूभुजाम् ।

वैश्यानां तु त्रिपक्षादावथवा स्यात्सपिण्डनम् ॥

इति । प्रजापतिः—

एकादशेऽहिं विप्राणां द्वादशेऽहनि वा भवेत् ।

आशौचान्ते भवेद्राजां वैश्यानां च सपिण्डनम् ॥

शूद्राणां द्वादशेऽहयेव कर्तुस्तात्कालिकी शुचिः ॥

इति । संवर्तः—

द्वादशेऽहनि विप्राणां सपिण्डीकरणं भवेत् ।

शूद्राणां द्वादशेऽहिं स्यादाशौचान्तेऽपि वा भवेत् ॥

कुर्यादाशौचमध्येऽपि सच्छूद्राणां सपिण्डनम् ।

कर्तुस्तात्कालिकी शुद्धिरशुद्धिः पुनरेव हि ॥

निजर्धमविहीनानां शूद्राणां तु सपिण्डनम् ।

षष्ठे मासे वत्सरान्ते त्रिपक्षादिषु वा भवेत् ॥

भार्यारतिशशुचिर्भृत्यभर्ता श्राद्धक्रियापरः ।

द्वादशेऽहनि वा कुर्यादाशौचान्ते सपिण्डनम् ॥

इति । आपस्तम्बः—

शूद्राणां हीनजातीनामाशौचान्ते सपिण्डनम् ।
पक्षान्नेन न कर्तव्यमामेन आद्वमाचरेत् ॥
प्रियद्वयुवगोधूमव्रीहिभिर्वा समाहितः ।
पक्षान्नेनैव सापिण्डयं निर्वपेत्पितृपूर्वकम् ।
योजयेत्प्रेतपिण्डं तु नाम्ना पित्रादिषु त्रिषु ॥ इति ॥
इति स्मृतिचन्द्रिकायां सपिण्डीकरणकालाः

अथ पुनस्सपिण्डीकरणकालः..

तत्र काश्यपः—

व्युत्क्रमेण प्रमीतानां सपिण्डीकृतिरिष्यते ।
अन्तर्हिते मृते पश्चात्पुनः कुर्यात्सपिण्डनम् ॥

इति । दक्षः—

पितामहं च जीवन्तमतिक्रम्य यदा सुतः ।
अतिक्रम्य द्रयं वाऽपि सपिण्डीकरणं चरेत् ॥
तयोरापन्नयोः काले पुनः कुर्यात्सपिण्डनम् ॥

इति । वृद्धवसिष्ठः—

व्युत्क्रमेणापि सापिण्डयं कर्तव्यमृषिसंमतम् ।
तत्राप्यूर्ध्वस्य सापिण्ड्ये कृतेऽस्य पुनराचरेत् ॥

औरसः क्षेत्रजो वाऽपि धर्म एवं सनातनः ।
 परित्यज्यैव जीवन्तं पुत्रं नान्यैस्तु कारयेत् ॥
 भ्राता वा भ्रातृपुत्रो वा सपिण्डशिश्य एव वा ।
 सपिण्डीकरणं कुर्यात्पुत्रहीनस्य सर्वदा ॥
 अथवा प्रेतभूतस्य पत्नी कुर्याद्मन्त्रकम् ।
 ऋत्विजा कारयेद्यद्वा सपिण्डीकरणं पुनः ॥

इति । प्रजापतिः—

पित्रोस्सपिण्डीकरणं पुत्र एव समाचरेत् ।
 अथवा शिष्यसब्रह्मचारिभृत्यपुरोहितैः ।
 कारयीत दशाहान्तं सपिण्डीकरणं विना ॥

इति । गालवः—

सपिण्डीकरणश्राद्धं पुत्रैः कार्यं न चापरैः ।
 दाहादिकं दशाहान्तं गौणपुत्रैस्तु कारयेत् ॥

इति । अत्र विशेषो गौतमेन दर्शितः—

अग्रजो वाऽनुजो वाऽपि सपिण्डो वाऽपि सोदकः ।
 सपिण्डीकरणं कुर्यात्पुत्रो वा वृद्धच्युपस्थितौ ॥
 सपिण्डीकरणं हित्वा वृद्धश्राद्धमुपक्रमेत् ।
 अयातयामं मरणं भवेत्स्य न संशयः ॥
 वृद्धश्राद्धविहीनो यः पुत्रिणोऽस्य सपिण्डनम् ।
 कृत्वा तु नरके घोरे पितृभिस्सह मज्जति ॥

इति । वृद्धावुपस्थितायां भ्रातृसपिण्डसोदकादिभिः कृतं सपि-
ण्डकिरणं पुनः पुत्रः पृथक् कुर्यात् । तथा—

अग्रजो वाऽनुजो वाऽपि नवथ्रादानि पोदश ।

असंसृष्टधनो वाऽपि सर्वैरपि कृतं भवेत् ॥

इति । विष्णुः—

ज्येष्ठो वाऽप्यनुजो वाऽपि सपिण्डसोदकोऽपि वा ।

यस्तु संनिहितस्तस्य त्वधिकारसपिण्डने ॥

पुनः कुर्युर्यथापूर्वं लेपभाक्त्वप्रसिद्धये ।

श्राद्धाधिकारसिद्धयर्थं प्रेतत्वान्मुच्यतेऽपि वा ॥

इति । आपस्तम्बः—

पितुस्सपिण्डीकरणं वन्धुभिर्वा कदाचन ।

प्रेतत्वस्य विमुक्तस्य पुनः कुर्युस्सपिण्डनम् ॥

इति । यत्तु यमः—

देशान्तरस्थितः पुत्रः श्रुत्वा पितृविपर्ययम् ।

कुर्वीत वपनं सद्य आदशाहात्तिलोदकम् ॥

सपिण्डीकरणश्राद्धं कुर्यादेकादशेऽहनि ।

इति, तत् ज्येष्ठविपयम् । शातातपः—

अग्रजो वाऽनुजो वाऽपि पित्रोदेशान्तरे मृतिम् ।

वापयित्वाऽथ केशादीन् सचेलमवगाहयेत् ॥

श्रवणाहान्नं कुर्वीत भोजनं मैथुनं तथा ।

दशाहान्तेऽनुजः कुर्यात्पार्वणं श्राद्धमादरात् ॥

ज्येष्ठस्सपिण्डीकरणं पुनः कुर्यात्कृतं यदि ।

इति । वृद्धशातातपः—

अग्रजो वाऽनुजो वाऽपि पित्रोद्देशान्तरे मृतिम् ।
श्रुत्वा केशान् वापयित्वा सचेलस्नानमाचरेत् ॥
दशाहं तु ब्रह्मचारी दद्याच्चैव तिळोदकम् ।
सपिण्डीकरणं कुर्यादन्येन च कृतं यदि ॥

इति । गौतमः—

देशान्तरे स्थिते ज्येष्ठे त्वनुजेन कृते सति ।
कृतं श्राद्धं पुनः कुर्यात्सापिण्ड्यं पूर्ववत्सुतः ॥
सपिण्डीकरणं श्राद्धं करिष्य इति कीर्तयेत् ।
उपतिष्ठत्विति स्थाने स्वधाशब्दं प्रयोजयेत् ।
मृतं पितरमुदिश्य पार्वणस्यैकदेशवत् ॥

इति । शातातपः—

सपिण्डीकरणश्राद्धं ज्येष्ठेन न कृतं यदा ।
ज्येष्ठः पुनश्च कुर्वीत पिण्डसंयोजने कृते ॥

इति । वृद्धवासिष्ठः—

यवीयसा कृते श्राद्धे प्रेतशब्दं विहाय च ।
तदग्रजेन कर्तव्यं सपिण्डीकरणं पुनः ॥
सपिण्डीकरणश्राद्धं दैवपूर्वं नियोजयेत् ।
पितृनेवाशयेत्तद् पुनः प्रेतं विनिर्दिशेत् ॥
कनिष्ठोऽपि शिदेशस्थः श्रुत्वा पितृविपर्ययम् ।
दशाहं समतिक्रम्य पार्वणं श्राद्धमाचरेत् ॥

सपिण्डीकरणं नाम श्राद्धं पार्वणवद्वते ।
अर्घ्यसंयोजनं कुर्यात्पिण्डसंयोजनं तथा ॥
प्रेतत्वानु विमुक्तस्यात्पुनः प्रेतं न निर्दिशेत् ।
प्रेतशब्दं विना सर्वं कार्यमित्याह गौतमः ॥

इति । गालवः —

नवश्राद्धं सपिण्डत्वं श्राद्धान्यपिच पोडश ।
एकेनैव तु कार्याणि संविभक्तधनेष्वपि ॥
सपिण्डीकरणादृध्वं प्रतिसंवत्सरं सुतैः ।
मातापित्रोः पृथक्कार्यं त्वेकोद्दिष्टं मृतेऽहानि ॥

इति । गौतमः —

सर्वैरनुमतिं कृत्वा ज्येष्ठेनैव तु यत्कृतम् ।
धनेन वाऽविभक्तेन तत्सर्वैस्तु कृतं भवेत् ॥

इति । अत्र विशेषो वृहस्पतिना दर्शितः —

सपिण्डीकरणं पित्रोः पितृयज्ञविधानतः ।
पुत्रास्सर्वे पृथक्कुर्युर्यदा ज्येष्ठो न कारयेत् ॥
अग्रजेन कृतं कर्म नानुजेन पुनःकृतिः ॥

इति । लोकाक्षिः —

विभक्तो वाऽविभक्तो वा मातापित्रोस्सपिण्डनम् ।
कथंचिदनुजः कुर्याद्ग्रूयः कुर्यात्तदग्रजः ॥
पितामहादिपिण्डेषु मातृपिण्डमिति स्थितिः ॥ इति ॥

इति स्मृतिचान्द्रिकायां पुनर्स्सपिण्डीकरणकालः.

अथ सपिण्डीकरणप्रयोगः । तत्र प्रचेताः—

स्वपितुः प्रेतभूतस्य त्वेकोऽदिष्टविधानतः ।

एषां पितामहादीनां विधिना पार्वणेन तु ॥

श्राद्धद्वयं हि कर्तव्यं सपिण्डीकरणं हि तत् ॥

इति । विष्णुः—

पितृमरणमारभ्य द्वादशे दिवसे चरेत् ।

प्रेतभावविनिर्मोक्षारा प्रेतस्य वै पितुः ॥

पितामहादिभिस्सार्थं सापिण्ड्यस्य प्रसिद्धेये ।

समानोदकभावस्य सिद्धचर्थं च पितुस्सुतः ॥

एषां पितामहादीनां विधिना पार्वणेन तु ।

स्वपितुः प्रेतभूतस्य त्वेकोऽदिष्टविधानतः ॥

इत्थं च पार्वणात्मैकोऽदिष्टात्मोभयरूपकम् ।

कामकालौ वैश्वदेवे निर्दिष्टौ तु सपिण्डने ॥

पितामहादीर्नीर्दिश्य पितुरुचारणं ततः ।

संबन्धगोत्रनामानि वस्वादीश्च प्रकीर्तयेत् ॥

सपिण्डीकरणश्राद्धं पिर्वपूर्वमुदीरितम् ।

प्रेतपूर्वं वदन्त्येके तदसांप्रतमीरितम् ॥

विश्वेदेवार्चनं कृत्वाऽनन्तरं प्रेतपूजनम् ।

पार्वणस्य हि तन्त्रस्य मध्ये तन्त्रान्तरं भवेत् ॥

अवटत्रितयं वाऽपि कुर्याद्वा मण्डलत्रयम् ।

देवार्थानामुत्तरे तु पित्र्यानां तु मध्यमे ॥

दक्षिणे तु निमित्तस्य पादप्रक्षाळनक्रमः ।
 प्राङ्मुखानादितो देवानभ्यच्यर्दद्मुखान् पितृन् ॥
 प्रस्तुत्युखनिविष्टं तु प्रेतं विधिमनुस्मरन् ।
 तिलगन्धादिसंयुक्तं कुर्यात्पात्रचतुष्टयम् ॥
 सादयेत्प्रथमं तत्र पित्रं पैतामहं ततः ।
 प्रपितामहदैवत्यं ततः पैतार्थमुक्तमम् ॥
 पात्रैकदेश उदकं तेभ्यो दद्याद्यथाक्रमम् ।
 गन्धपुष्पाणि धूंपं च दीपमाच्छादनादिकम् ॥
 यथाविभवसारेण दत्त्वा विप्रांस्तु भोजयेत् ।
 एकोद्दिष्टे निमित्तेऽपि यदस्यावाहनादिकम् ॥
 स्वधाशब्दं धूपदीपं नमश्शब्दं प्रयोजयेत् ।
 आवाहनं स्वधाशब्दं धूपदीपौ सपिण्डने ॥
 तैव कुर्यान्निमस्थान उपतिष्ठत्विदं भवेत् ।
 विप्रपाणावथामौ वा चरुं हुत्वाऽऽहुतिद्वयम् ॥
 निरूप्त्वा वह्नेरङ्गारान् प्रेताय च यमाय च ।
 स्वाहोति जुहुयादन्नमुक्त्वा तद्वोत्रनामनी ॥
 प्रेतहस्तेऽपि वा हुत्वा भोजनान्ते यथाक्रमम् ।
 संबुद्ध्या निर्दिशेन्नाम पित्रादीनामसाविति ॥
 यज्ञशर्मन्निमं पिण्डमुपतिष्ठेति चान्ततः ।
 पिण्डं चतुर्थं प्रेताय दद्यादिष्टप्रहस्ततः ॥
 प्रेतपात्रस्थमुदकं पित्राद्यर्थेष्वथानयेत् ।

समानो मन्त्र इसाभ्यां क्रुगभ्यां द्वाभ्यामनुकमात् ॥
 मधुमन्त्रेण चादाय प्रेतपिण्डं त्रिधा कृतम् ।
 संगच्छध्वमिति द्वाभ्यां पितृपिण्डेषु योजयेत् ॥
 ये समाना इति द्वाभ्यां पिण्डोपस्थानमिष्यते ।
 पिण्डसंयोजनादूर्ध्वं प्रेतत्वस्य निवृत्तिः ॥
 मार्जनादिषु सर्वत्र चतुर्थो विनिवर्तते ।
 केवलः पितृशब्दस्तु पितृसामान्यवाचकः ॥
 पितामहादिसंबन्धं मन्त्रसूत्रादिषूहयेत् ।
 देशान्तरस्थिते ज्येष्ठे सपिण्डीकरणे कृते ।
 प्रेतशब्दं विहायैव कुर्यादेवं सपिण्डनम् ॥

इति । यतु कात्यायनवचनं—

सपिण्डीकरणे वृत्ते पृथक्कुं नोपपद्यते ।
 पृथक्कुं तु कृते पश्चात्पुनः पितृसपिण्डता ॥

इति, यतु वचनं—

यस्सपिण्डीकृतं प्रेतं पृथक्किपण्डे नियोजयेत् ।
 विधिग्रस्तेन भवाति पितृहा चोपचायते ॥

इति, तत् ज्येष्ठेन कृतसपिण्डीकरणस्यानुजेन कृतसपिण्डीकरणार्थं पृथगेकोद्दिष्टनिषेधपरं, मृतहे मातापित्रोरेकोद्दिष्टनिषेधपरं च ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां सपिण्डीकरणप्रयोगः.

अथानुगमने सपिण्डीकरणकालःः

अनुगमने पत्या सह सपिण्डीकरणं कार्यम् । तत्र यमः—

पत्या चैकेन कर्तव्यं सपिण्डीकरणं त्रियाः ।

सा मृताऽपि हि तेनैक्यं गता मन्त्राहुतिव्रतेः ॥

इति । शातातपोपि—

मृता याऽनुगता नाथं सा तेन सहपिण्डताम् ।

अर्हति स्वर्गवासेऽपि यावदाभूतसंपुत्रम् ॥

इति । वसिष्ठः—

अनुयाने तु पतिना सपिण्डीकरणं सह ।

अन्तर्धाय त्रुणं मध्ये भर्तृश्वथुरयोरपि ॥

इति । केचिद्व्रादिमिस्सह सापिण्डयमाहुः । यदाह शङ्खः—

मृतं पतिमनुव्रज्य या नारी ज्वलनं गता ।

अस्थिसंचयनान्तेऽस्या भर्तृसंस्कार एव हि ॥

नवश्राद्धं सपिण्डान्तं भिन्नकालमृतौ यथा ।

सपिण्डीकरणश्राद्धं सह भ्रातृदिभित्रिभिः ॥

इति । अत्र केचिदनुयाने एकचित्यारोहणे एकदिनमरणे त्रियाः पृथक्सपिण्डीकरणं नास्ति, भर्तुः कृते त्रिया अपि सापिण्डयं कृतं भवतीत्याहुः । विष्णुः—

कृते पितरि मातुस्तु कुर्यात्सह सपिण्डनम् ।

पितुरेव सपिण्डत्वे तस्या अपि कृतं भवेत् ॥

इति । सुमन्तुरपि—

दम्पत्योरेककाले तु मृतयोर्वा यदि स्त्रियः ।

चित्यारोहणकाले तु पोडशान्तं पृथक्पृथक् ॥

सपिण्डीकरणं तस्या न च भर्तुः कृतं यदि ।

इति । एवमादीनि वचनान्यप्युक्तान्येकचित्यारोहणे स्त्रियाः पृथक्सपिण्डीकरणासमर्थपराणि वेदितव्यानि, भर्तुः कृते स्त्रिया अपि कृतं भवतीति शास्त्रस्य चरितार्थत्वात् । समर्थस्तु पृथगेव कुर्यात् । तत्र स्मृत्यन्तरं—

या समारोहणं कुर्याद्दर्तुश्चित्यां पतिव्रता ।

द्वादशेऽहनि संप्राप्ते पृथक्पिण्डे नियोजयेत् ॥

एकचित्यां समारूढौ दम्पती निधनं गतौ ।

मासिकानि नवश्राद्धं सपिण्डीकरणं पृथक् ॥

इति । शङ्खः—

पितर्युपरते पवत्यां क्रियाः कुर्याद्वयोरपि ।

अनुवृत्तिं वदन्येषां संघातमरणेऽपि च ॥

इति । गौतमः—

पतिव्रता तु या नारी भर्तारमनुगच्छति ।

पिण्डदानादिकं श्राद्धं सपिण्डीकरणं पृथक् ॥

इति । व्याध्रपादः—

दम्पत्योरेकदा मृत्युर्द्देहौपासनादुभौ ।

पृथक्पुत्रेण कर्तव्याः पिण्डदानोदकक्रियाः ॥

इति । पृथक् श्राद्धादिक्रियास्सपिण्डीकरणं च यदा भर्तुः मरणदिनादुत्तरदिनमृतायाः सहगमने परदिने चिसारोहणेनानुगमने वा तत्र द्वादशाहे सपिण्डीकरणं कार्यम् । तदुक्तं स्मृत्यन्तरे—

पित्रोस्संघातमरणे मातुरन्यत्र वा दिने ।

अनुयानमृतौ श्राद्धं यथाकालं समाचरेत् ॥

इति । पित्रोस्संघातमरणे, पितृमरणदिनादुत्तरदिनमरणे परदिनेऽनुगमनमरणे वा मातुस्तत्तदेकादशाहादिकोलं पोडशश्राद्धानि सपिण्डीकरणादीनि कुर्यात् । देवलोपि—

तदिने वाऽपरेद्युर्वा भर्तारमनुगच्छति ।

नवश्राद्धं पोडर्यं च सपिण्डीकरणं यथा ॥

यथाकाले तु कर्तव्यं प्रतिसंवस्तरं यथा ।

इति । वसिष्ठः—

दद्यमानं तु भर्तारं या नारी त्वनुगच्छति ।

मरणादि भवेच्छ्राद्धं दहनादि तयोर्न तु ॥

इति । वह्निपुराणेऽपि—

दद्यमानं तु भर्तारमनुगच्छति या सती ।

तस्याश्श्राद्धं पिण्डदानमुदकं च पृथक्पृथक् ॥

सपिण्डनं तु मरणाद्वादशाहे समापयेत् ॥

इति । एवमादिवचनेभ्यो मातुर्विषप्रदिने नवश्राद्धानि दत्त्वा मातुरेकादशाहे नवामिश्राण्यपकृष्य दत्त्वा मातुर्द्वादशाहे सपि-

०३किरणश्राद्धं कार्यमित्युक्तं भवति । अन्ये तु पितुश्श्राद्धकाले
मातुश्श्राद्धं कर्तव्यमित्याहुः । यदाह शातातपः—

तद्दिने वाऽपरेयुर्वा भर्तारमनुगच्छति ।

भर्ता सहैव शुद्धिस्त्याच्छ्राद्धं चैकदिने भवेत् ॥

इति । प्रचेता अपि—

भर्ता सह प्रभीतायां मृतेऽहन्यपरेऽहिं वा ।

आशौचं मरणादि स्याद्वहनादि तयोर्न तु ॥

इति । भर्तुर्मरणादि भार्याया इत्यर्थः । विश्वादर्शेऽपि—

पतिव्रता त्वन्यदिनेऽनुगच्छेद्या स्त्री पति चित्यधिरोहणेन ।

दशाहतो भर्तुरवस्य शुद्धिः श्राद्धद्रव्यं स्यात्पृथगेककाले ॥

इति । स्मृत्यन्तरेऽपि—

भर्तारमनुगच्छन्ति पक्वी चेत्सार्तवा यदि ।

तैलद्रोण्यां विनिःक्षिप्य लवणे वा मृतं पतिम् ॥

त्रिरात्राद्वहनं कुर्युः चान्धवास्तु तया सह ।

श्राद्धं चैकदिने कुर्याद्वयोरपि हि निर्णयः ॥

इति । गालवः—

एकचित्यां समारूढौ दम्पती निधनं गतौ ।

एकोद्दिष्टं षोडशं च भर्तुरेकादशेऽहनि ॥

द्वादशेऽहनि संप्राप्ते पिण्डमेकं द्रयोः क्षिपेत् ।

पितामहादिपिण्डेषु तं पितुर्विनियोजयेत् ॥

इति । तत्रैकदिनमरणे एकचित्यारोहणे भर्तुर्मरणदिनादुत्तरदिन-

मरणेऽपि वा स्वस्वसवन्धिकाले श्राद्धं कुर्यादित्येकः पक्षः ।
 भर्तुः श्राद्धकाले मातुः श्राद्धं कुर्यादिसन्यः पक्षः । तत्रैव
 सपिण्डीकरणे दम्पत्योरेकं पिण्डं क्षिप्त्वा पितामहादिपिण्डेषु
 तं पिण्डं योजयेदित्यपरः पक्षः । अत्र स्मृतीनां समवलत्वा-
 द्यथेच्छया विकल्पो द्रष्टव्यः । अत्रैव विशेषः प्रचेतसा
 दर्शितः—

दम्पत्योरेकदा मृत्युस्त्याच्चित्यारोहणेन वा ।

पृथग्भातुः पितुः श्राद्धं तथा मातृर्यथा पितुः ॥

इति । अत्रिः—

एककाले गतौ जायापती यदि तदा पुनः ।

पृथक्पाकेन कर्तव्यं पितृश्राद्धपुरस्सरम् ॥

दद्यमानं तु भर्तारं दद्या नारी पतिव्रता ।

अनुगच्छेत्योश्श्राद्धं पृथगेकादशेऽहनि ॥

द्वादशेऽहनि संप्राप्ते सपिण्डीकरणं पितुः ।

निर्वर्त्य मातृपिण्डं तु पितृपिण्डेन योजयेत् ॥

इति । तथा—

पितृमरणकाले तु माता यस्य प्रमीयते ।

घोडशान्तं पृथकृत्वा सपिण्ड्यं द्वादशेऽहनि ॥

प्रेतत्वान्तु विमुक्तेन सह मातुसपिण्डनम् ॥

कुर्यादिति शेषः । अन्ये मृताहवत्तन्त्रेण सपिण्डीकरणमाहुः ।

यदाह काश्यपः—

दशाष्ट द्वादश विप्रान् नियन्त्र्य द्वादशोऽहनि ।
 सर्वोपचारैस्संपूज्य यथाविभवसारतः ॥
 दक्षिणाग्रान् कुशान् द्रेवा आस्तीर्यैव तु पूर्ववत् ।
 पित्रादेः प्राच्यदर्भेषु प्रेतार्थं पश्चिमेषु तु ॥
 पितामहादीनिर्दिश्य त्रीन् पिण्डान् पितृयज्ञवत् ।
 यज्ञशर्मन्निमं पिण्डमुपतिष्ठेति पश्चिमे ॥
 द्विधाऽऽस्तृतेषु दर्भेषु त्वर्ध्यपावृं प्रकल्ययेत् ।
 पित्रादेश्च पुरश्चैव यातुश्च तदनन्तरम् ॥
 पित्रधर्यपात्र उदकं क्रमात्पैतामहादिषु ।
 ये समाना इति द्वाभ्यां मन्त्रार्थां योजयेत्क्रमात् ॥
 योजयेन्मातुरर्थं च क्रुम्भ्यां मात्रादिषु त्रिषु ।
 एवं त्रिधाकृतं पिण्डं पिण्डेषु त्रिषु योजयेत् ॥
 पित्रोसंघातमरणे त्वनुयानविधिः स्मृतः ।
 पृथगेवान्यथा कुर्यादिति प्राह पितामहः ॥

इति । अत्राष्टव्याह्यणपक्षे मातापित्रोः प्रेतार्थमेकमेकं पित्रदिषु
 त्रीन् द्वौ वैश्वदेवे विष्णवर्धमेकम् । दशपक्षे वैश्वदेवं तन्त्रेण,
 अन्यतसर्वं स्पष्टम् । भोजनान्तोपचारैः संपूज्य पिण्डार्थयो-
 जनं तन्त्रेण स्वगृह्यानुसारेण कुर्यादित्यर्थः । सपिण्डीकरणश्राद्धे
 विष्णवर्चनमुक्तं—

आद्यन्ते देवपूजां च सपिण्डीकरणे चरेत् ।

इति । शाण्डिलोपि—

सपिण्डीकरणे तद्राद्रिप्णुमध्यर्चयोदिति ।

इति । अत्र यत्तन्त्रेण मातापित्रोस्सपिण्डीकरणशाद्भुत्तं तत् पूर्वोक्तव्युवचनपर्यालोचनयाऽशक्तविषये योजनीयम् । उक्तं स्मृतिसंग्रहे—

दम्पत्योरेकदा मृत्युर्दहेदौपासनादुभौ ।

ततः पुत्रेण कर्तव्याः पृथक्षिप्णिदोदकक्रियाः ॥

एकोदिष्टं सपिण्डं च वहिरेको द्रिजः पृथक् ।

पित्र्यमुदकं पिण्डं क्षिपेत्पैतामहादिषु ॥

मात्रचर्यपात्र उदकं पिण्डं पित्रादिषु त्रिषु ।

ब्राह्मणांश्चैव संभोज्य दद्याच्छक्तया च दक्षिणाम् ॥

इति । अत्र विशेषमाह पुलस्त्यः—

दुर्मृतसुमृतो वाऽपि पिताऽग्ने यद्यनंस्कृतः ।

कालान्तरे मृता माता तस्या दाहादिकाः क्रियाः ॥

पत्या सहैकचित्यां तु दहेदौपासनादुभौ ॥

इति । संवर्तः—

पिता महीपते ! यस्य चिरकालमसंस्कृतः ।

माता प्रमीता यदि हि तयोर्दाहादिकं सह ॥

उदकं पिण्डदानं च नवश्राद्धं सपिण्डनम् ।

पित्रोः पुत्रेण कर्तव्यमेष धर्मस्सनातनः ॥

इति । यमः—

अस्थिसंचयनादर्वाग्मर्तुः पत्री मृता यदि ।

तस्मिन्नेवानले दद्यादि चाग्निर्न शाम्यति ॥
 शान्तेऽप्नौ पुनरेवास्याः पृथक्चित्यादि कारयेत् ।
 उदकादि सपिण्डान्तं तयोः कार्यं सहैव तु ॥

इति । स्मृत्यन्तरे—

पत्रचाः कुर्यादपुत्रायाः पतिर्मात्रादिभिस्सह ।
 सापिण्डचमनुयाने तु जनकेन सहात्मजः ॥
 पितामहादिभिर्ब्राह्मविवाहोदत्तियस्मुतः ।
 पितृपक्षर्मातृपक्षर्वाऽसुराद्यागतस्मुतः ॥
 विवाहपुत्रभेदेन तद्वोत्रं च व्यवस्थितम् ।
 अपुत्रस्यापि कुर्वीत धर्मपत्री सपिण्डताम् ॥
 न तत्संन्यासिनां कुर्यात्पार्वणं द्वादशेऽहनि ।

अस्यार्थः—पतिरपुत्रायाः पत्रचाः सापिण्डं मात्रादिभिः मातृ-
 पितामहीप्रपितामहीभिस्सह कुर्यात् । तदाह पैठीनसिः—

अपुत्रायां मृतायां तु पतिः कुर्यात्सपिण्डताम् ।
 श्वश्रादिभिस्सहैवास्यास्ताभिस्सह मृतेऽहनि ॥

इति । ब्राह्मदैवर्षप्राजापत्यविवाहोदायाः त्वियः सुतः पितामहा-
 दिभिस्सह सपिण्डीकरणं कुर्यात् । तदाह सत्यवतः—

मातुसपिण्डीकरणं पितामहादिभिस्समृतम् ।
 अपुत्रायां मृतायां तु पतिः कुर्यात्सपिण्डताम् ॥
 श्वश्रादिभिस्सहैवास्या यदि पूर्वं मृतास्तु ताः ।
 भर्ता मृतश्चेत्तेनैव सह तेनैकतां गता ॥

इति । आसुरगान्धर्वराक्षसपैशाचोदायाः स्त्रियस्मुतः पितृपिता-
महपितामहैर्वा पितामहादिभिर्वा (मातामहादिभिर्वा) सह सपि-
ण्डीकरणं कुर्यात् । यमः—

मातुस्सपिण्डीकरणं पित्रैकेन त्रिभिश्च वा ।

आसुराद्यागतः पुत्रः पितामहादिभिस्सह ॥

इति । अस्मन्नेव विषये शातातपः—

मातुस्सपिण्डीकरणं मातामहादिभिः स्मृतम् ।

पितामहादिभिः कुर्याद्यदा पित्रादिभिस्त्रियः ॥

मातामहादिभिर्वाऽपि हासुराद्यागतस्मुतः ।

इति । पुत्रिकापुत्रोऽप्येवमेव । गोत्रनिवृत्यनुवृत्ती विवाहप्रक-
रणे वक्ष्येते ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायामनुगमने सपिण्डीकरणकालः.

अथ सपिण्डीकरणनिषेधे कानिंचिद्वचनानि लिख्यन्ते ।

शातातपः—

क्लीवैश्च पतितैरेव दुष्टाभिः स्त्रीभिरेव च ।

सपिण्डीकरणं कुर्यादेकोद्दिष्टं समाचरेत् ॥

नैष्ठिकानां यतीनां च श्राद्धे नारायणार्पणम् ।

उपकुर्वाणकस्यैव सपिण्डीकरणं विदुः ॥

नैष्ठिको ब्रह्मचारी तु देहं त्यक्ता परं व्रजेत् ।

तस्य श्राद्धं न कार्यं स्यात्सपिण्डीकरणं न च ॥

इति । वृद्धवसिष्ठः—

सपिण्डीकरणं नैव मृतानां ब्रह्मचारिणाम् ।

दाहादि पोडशाहान्तं निर्वत्यैव यथास्मृते ॥

द्वादशेऽहनि संपासे कृत्वा चैव तु पार्वणम् ।

नारायणं समुद्दिश्य विप्रानष्टौ तु भोजयेत् ॥

एकोद्दिष्टविधानेन श्राद्धं वा कारयेद्विजः ॥

इति । अत्रोपकुर्वाणनैषिकानां सपिण्डीकरणं कृताकृतम् । य-
तिविषये पुलस्त्यः—

कुटीचको बहूदश्च हंसः परमहंसकः ।

चतुर्विधानां भिक्षूणामेकदण्डित्रिदण्डनाम् ॥

पोडश्चानि नवश्राद्धं सपिण्डीकरणं च न ॥

हाति । उशना—

कुटीचको बहूदश्च हंसः परमहंसकः ।

सपिण्डीकरणं तेषां न कर्तव्यं सुतेन तु ॥

दण्डग्रहणमात्रेण प्रेतत्वं नैव जायते ।

प्रेतत्वस्य विमोक्षार्थं पोडशश्राद्धको विधिः ॥

पिण्डोदकं नवादीनि भ्रुत्षष्णादिनिवृत्तये ।

सपिण्डीकरणश्राद्धं पितृत्वप्राप्तये विधिः ॥

अवस्थात्रयहीनानां यतीनां द्वादशेऽहनि ।

श्राद्धाधिकारसिद्धचर्यं पार्वणं तु सुतश्चेरत् ॥

चतुर्विधानां भिक्षुणां ज्ञातिवन्धुमुतादिभिः ।
द्वादशोऽहनि कर्तव्यं तेषां श्राद्धं तु पार्वणम् ॥

इति । यमः—

सपिण्डीकरणं नैव कुर्यादेवौरसस्मृतः ।
एकोद्दिष्टं न कुर्वीत यतीनां चैव सर्वदा ॥
अहन्येकादशे प्राप्ते पार्वणश्राद्धमाचरेत् ॥

इति । प्रजापतिः—

सपिण्डीकरणं नैव यतीनां चैव सर्वदा ।
अहन्येकादशे प्राप्ते पार्वणं तु विधीयते ॥

इति । वृहस्पतिः—

नवश्राद्धं यतेर्न स्यात्सपिण्डीकरणं न वा ।
अहन्येकादशे प्राप्ते कुर्यात्तस्य हि पार्वणम् ॥

इति । वसिष्ठः—

एकोद्दिष्टं जलं पिण्डमाशौचं प्रेतकर्म च ।
न कुर्यात्पार्वणादन्यद्रूपभूताय भिक्षवे ॥

ब्रह्मभूतो ब्रह्माहमस्मीत्युपासकः । पुलस्त्यः—

प्रव्रजेयदि संसाराद्रूपविद्यापरायणः ।
कुटीचको भवेद्वाऽपि यद्वा चैव वहूदकः ॥
हंसो भवेत्ततो ज्ञाने परहंसस्ततोऽधिकः ।
एकदण्डी त्रिदण्डी वा मनोदण्डी तु नित्यशः ॥
कुटीचकं तु प्रदहेत्पूरयेच्च वहूदकम् ।

हंसं जले विनिक्षिप्य परहंसं विदारयेत् ॥
 सपिण्डीकरणं नैव सर्वेषां सृतिशासनात् ।
 अहन्येकादशे प्राप्ते पार्वणं श्राद्धमाचरेत् ॥
 पिण्डयज्ञं सुतः कुर्यादर्शश्राद्धं मृतेऽहनि ।
 यतेर्महालये दर्शे वा तस्य मृतवासरे ॥
 पार्वणं स्यादितरेषामेकोद्दिष्टं तु वा भवेत् ॥

इति । सुमन्तुः—

औरसः क्षेत्रजो वाऽपि भ्राता वा तत्सुतोऽपि वा ।
 कुर्यात् पार्वणं श्राद्धं शिष्यान्तेवासिभूमिपाः ॥
 कुटीचके तु दर्शादौ पार्वणश्राद्धमाचरेत् ।
 नारायणवालिं चैव पार्वणं तु वहूदके ॥
 हंसे मृते सुतः कुर्यात्पार्वणं पितृयज्ञवत् ।
 नारायणवालिं चैव तथा परमहंसके ॥
 विष्णुं संपूज्य विधिवदत्त्वाऽर्थ्यं बलिमुत्तमम् ।
 चर्हं हुत्वा तु सूक्तेन पौरुषेण तु पोडश ॥
 द्वादश ब्राह्मणान् भोज्य केशवाद्यैश्च नामभिः ।
 यद्वा सर्वेषु कालेषु ब्राह्मणानेव भोजयेत् ॥

इति । स्कन्दपुराणेऽपि—

चतुर्थमाश्रमं गच्छेद्वाप्तविद्यापरायणः ।
 एकदण्डी त्रिदण्डी वा सर्वसङ्गविवर्जितः ॥
 एकादशेऽहिं संप्राप्ते यदि वा द्वादशेऽहनि ।

पार्वणेन विधानेन श्राद्धं कुर्यात्तदौरसः ॥
 प्रत्यब्दे दार्शिके श्राद्धे तीर्थेष्वापि महालये ।
 संवन्धं नामगोत्रेण श्राद्धकालेषु नित्यशः ॥

इति । ब्रह्माण्डपुराणे—

क्षत्रियो यदि राजा चेद्विप्रधर्मेण पूजयेत् ।
 शूद्रो भवति भूपालो द्विजैर्मान्यस्स वैश्यवत् ॥
 ब्रह्मचार्यनुपेतस्य मान्यस्तस्य तु नैषिकः ।
 द्रयोरपि गृहस्थस्तु त्रयाणां त्ववनीगुरुः ॥
 चतुर्णां तु कुटीचस्यात्तेषां चैत्र वहूदकः ।
 अधिकारस्तु सर्वेषां यतीनां प्रेतकर्मणि ॥
 श्राद्धाधिकारो नैव स्याद्यतीनामौरसं विना ।
 एकादशेऽहनि प्राप्ते विष्णुं संपूज्य यत्नतः ॥
 ब्राह्मणान् भोजयेच्छक्तया विष्णुरूपमनुस्मरन् ॥

इति । स्कान्दे नागरखण्डे—

स तथैवोपनीतस्य गृहस्थाश्रममाश्रितः ।
 गुरुस्तयोर्व्रती श्रेष्ठस्तेषां संन्यासमाश्रितः ॥
 संस्कारेऽपि त्रयो वर्णस्तथैवाश्रमिणश्च ये ।
 यतीनां प्रेतकार्ये तु नरकं याति नान्यथा ॥
 उदकं नात्र दातव्यं सपिण्डं श्राद्धमेव च ।
 नारायणवल्लिं तस्य कुर्यादिकादशेऽहनि ॥ इति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां सपिण्डीकरणनिषेधे कानिचिद्वचनानि.

अथ नवमिश्रेकोद्दिष्टम् । तत्र याज्ञवल्क्यः—

एकोद्दिष्टं दैवहीनमेकार्थ्यैकपवित्रकम् ।

आवाहनाग्रौकरणराहितं हृपसव्यवत् ॥

उत्तिष्ठुतामित्यक्षयस्थाने विप्रविसर्जने ।

अभिरम्यतामिति वदेत् ब्रूयुस्तेऽभिरतास्स्म ह ॥

इति । तदेतत्पकरणवलान्नवश्राद्धनवमिश्राविषयम् । अत्रापि
सपिण्डीकरणार्थेकोद्दिष्टे विशेषो वोधायनेन दर्शितः—

एकोद्दिष्टे निपिद्धेऽपि यद्यप्यावाहनादिके ।

तत्सपिण्डागते त्वेकोद्दिष्टे सर्वं समाचरेत् ॥

आवाहनं स्वधाशब्दं प्रेते वोधायनोऽब्रवीत् ।

न स्नेहपव्वगोधूमविकारो धूप उच्यते ॥

एकोद्दिष्टे न तद्यादेतत्सर्वं सपिण्डने ।

एकोद्दिष्टेषु सर्वेषु न च पूर्वं निमन्त्रणम् ।

सपिण्डीकरणार्थे तु पूर्वेयुस्यान्निमन्त्रणम् ॥

इति । अत्र विशेषमाह व्यासः—

नवश्राद्धाने मिश्राणि सपिण्डकिरणं तथा ।

कृत्वा तु विधिवत्सनायान्नैव स्नायान्मृतेऽहनि ॥ इति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां नवमिश्रेकोद्दिष्टनिरूपणम्.

अथ नवश्राद्धानि.

तत्र तावन्नवसंज्ञकानामन्तर्दशाहे क्रियमाणानां नवश्राद्ध-
संज्ञामभिनिवेशयन्नाश्वलायनो दशाहपर्यन्तं नवश्राद्धं मन्यते ।
शिवस्वामी—

नवश्राद्धानि पञ्चाहुराश्वलायनशाखिनः ।

आपस्तम्वाष्पाडित्याहुर्विभापामैतरोयिणः ॥

इति । प्रजापतिः—

नवश्राद्धं दशाहान्तं मिश्रं संवत्सरादधि ।

एकादशाहमारभ्य कुर्यात्प्रेतत्वमुक्तये ॥

इति । वसिष्ठः—

सूतकान्तं नवश्राद्धं कुर्यादेकादशे शुचिः ।

नवश्राद्धं दशाहानि नवमिश्रं पडन्वहम् ॥

इति । अत्र पण्णवश्राद्धं केचिदाहुः । अङ्गिराः—

प्रथमैऽहि तृतीयेऽहि पञ्चमे सप्तमे तथा ।

नवमैकादशे चैव पण्णवश्राद्धमुच्यते ॥

इति । व्यासः—

आद्वादशाहं मरणाद्विषमेषु दिनेषु पद् ।

नवश्राद्धान्यनुतिष्ठेदेकोद्देष्टविधानतः ॥

इति । स्कन्दपुराणे—

पञ्चमे सप्तमे तद्वत्तृतीये प्रथमे तथा ।

नवमैकादशे चैव नवश्राद्धानि तानि वै ॥

वैतरण्या समं प्राप्तः प्रेतस्तुमिवासुयात् ।

इति । अत्र व्यवस्थामाह काश्यपः—

नवश्राद्धानि पञ्चाहुराश्वलायनशास्त्रिनः ।

आपस्तम्वाष्पाडित्याहुष्पद्वा पञ्चान्यशास्त्रिनः ॥

केचित्पञ्चैव नवमं भवेदन्तरितं यदि ।

एकादशोऽहि तत्कुर्यादिति स्मृतिकृतो विदुः ॥

इति । अत्र नागरखण्डे विशेषोऽभिहितः—

नव सप्त विशां राज्ञां नवश्राद्धान्यनुक्रमात् ।

आद्यन्तयोर्वर्णयोस्तु पडित्याहुर्महर्षयः ॥

इति । स्मृत्यन्तरे—

सूतकान्ते गृहे श्राद्मेकोद्दिष्टं प्रचक्षते ।

इत्यत्र ‘सूतकान्ते गृहे’ इति विशेषोपादानान्वश्राद्धानि मरणस्थाने शमशाने पिण्डोदकस्थाने वा कार्याणि ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां नवश्राद्धनिरूपणम्.

अथ नग्नपच्छादनश्राद्धम् । तत्र गोभिलः—

नग्नपच्छादनं श्राद्धं स्नानान्ते तु मृतेऽहनि ।

घटे तण्डुलपूर्णे वा वाससा परिवेष्टते ॥

पिधाय कांस्यपात्रेण तस्मिन्नाज्यं विनिक्षिपेत् ॥

हिरण्यं तत्र निक्षिप्य यथा विभवसारतः ।
 कुलीनाय दरिद्राय श्रोत्रियाय कुटुम्बिने ॥
 संप्रदद्यात्तदा भक्तया विष्णुं च मनसा स्मरन् ।
 प्रेतमुद्दिश्य संपूज्य व्राह्मणं तु विसर्जयेन् ॥

इति । व्यासः—

वासस्तण्डुलमृत्पात्रं प्रदीपं कांस्यभाजनम् ।
 दहनानन्तरं दद्यान्नप्रच्छादनं हि तत् ॥

इति । संचयनाङ्गमपरं श्राद्धं तथैवोक्तम्—

द्वितीयेऽहनि कर्तव्यं प्रेतदाहादिनाद्विजः ।

इति । कूर्मपुराणे विशेषोऽभिहितः—

प्रेताय च गृहद्वारि चतुर्थे भोजयेद्विजान् ।

द्वितीयेऽहनि कर्तव्यं क्षुरकर्म च वान्धवैः ॥

चतुर्थे वान्धवैस्सर्वैरस्थिसंचयनं चरेत् ।

पूर्वान् विप्रान् नियुज्जीत युग्मांस्तु श्रद्धया शुचीन् ।

पञ्चमे नवमे चैव तथैवैकादशेऽहनि ।

युग्मान्विप्रांस्तु भुज्जयान्नवश्राद्धं ततो विदुः ॥

ब्रह्मपुराणे—

चतुर्थे व्राह्मणानां च पञ्चमेऽहनि भूमुजाम् ।

नवमेऽहनि वैश्यानां शूद्राणां दशमेऽहनि ॥

प्रेतार्थं सूतकान्ते तु व्राह्मणान् भोजयेद्वश ।

नवश्राद्धनिमित्तं तु एकमेकादशेऽहनि ॥ इति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां नग्नप्रच्छादनश्राद्धनिरूपणम्.

अथ नारायणवालिः.

ब्रह्मपुराणे—

नारायणवालिं वक्ष्ये व्यासेनोक्तं यथा पुरा ।
 चण्डालोदकसर्पाद्यैर्विद्युज्ज्वालाविपादिभिः ॥
 गिरिवृक्षाश्मभिश्शस्त्रैः पशुदंष्ट्रिनखिद्विजैः ।
 मृतानां नैष्टिकानां च यतीनां च तपस्विनाम् ॥
 वैष्णवानां विशेषेण चान्येषां मोक्षकाङ्गिणाम् ।
 मृतानां नैष्टिकादीनां द्वादशेऽद्वनि कारयेत् ॥
 संवत्सरात्परं कुर्याच्चण्डालाद्यैर्हतस्य च ।
 आपत्तौ संकटे रोगे यद्वा देशविपर्यये ॥
 कर्तृद्रव्यादिसंदेहे प्राणसंदेहदर्शने ।
 यस्मिन्नकस्मिन् दिने वाऽपि वत्सराद्वहिरेव चेत् ॥
 उत्तरायणे सूर्यं विषुवे चायनेऽपि वा ।
 श्रोणायामथ रोहिण्यामेकादश्यां तु पक्षयोः ॥
 पूर्वेद्युव्राह्मणान् पद्मा निमन्त्रय द्वादशापि वा ।
 एकमाचार्यकं वृत्वा कुलशीलगुणान्वितम् ॥
 सर्वावयवसंपूर्णं वेदशास्त्रार्थपारगम् ।
 तत्र स्नानं मृदाऽद्विश्च विधानेन समाचरेत् ॥
 शुक्लाभ्यरथरस्सम्यकपरिधायोत्तरीयकम् ।
 उपवासं च संकल्प्य कर्ता तावज्जितेन्द्रियः ॥

प्रक्षाळ्य पादावाचम्य उपविश्यासने शुभे ।
 गोचर्ममात्रं संलिप्य गोमयेन च वारिणा ॥
 कुण्डं वा स्थणिलं कुत्वा रक्तवर्णमृदादिभिः ।
 उपलिप्य यथापूर्वं स्वशाखोक्तविधानतः ।
 आहूय विप्रान् संपूज्य स्वस्तिवाचनमाचरेत् ॥
 शोभोपशोभासंयुक्तं मनोहरतरं परम् ।
 तन्मध्ये स्थापयेत्कुम्भं विष्णुं वैवस्वतं यमम् ॥
 स्थापयेत्स्वर्णरौप्यादिकृतं तत्र प्रपूजयेत् ।
 वस्त्राभ्यां स्वर्णरौप्येण गन्धपुष्पाक्षतैश्युभैः ॥
 पञ्चाङ्गुलं क्रमात्कुर्यादात्मशुद्धिपुरस्सरम् ।
 आसाद्य द्रव्यपात्रादि कुर्यान्नयासादिकं ततः ॥
 गन्धपुष्पाक्षतादीन्थ आदायावाहयद्विरिम् ।
 ओं नमो नारायणायेति मूलमन्त्रः प्रकीर्तिः ॥
 वैवस्वताय च नमो यमाय च नमस्तथां ।
 सर्वोपचारैरसंपूज्य गन्धमालयैर्मनोहरैः ॥
 क्रुण्यजुस्साममन्त्रैश्च स्तुत्वा तदैवतैर्हरिम् ।
 नृसगीतादिवायैथ पुराणैतिहासकैः ॥
 विष्णोर्नामसहस्रेण स्तुत्वा स्तोत्रकथादिभिः ।
 त्रिवारं सम्यगभ्यच्यं कुर्याज्जागरणं निशि ॥
 पूर्वादिषु दलेष्वेवं केशवादीन् प्रपूजयेत् ।
 मध्वाज्यतिलमिश्रेण पिण्डान् दद्वात्समाहितः ॥

अपसव्यमवाक्पाणिः पञ्च पिण्डान् कुशेषु तु ।
 दक्षिणाभिमुखो भूत्वा ब्रह्मणे च शिवाय च ॥
 यमाय विष्णवे चैव प्रेतं च मनसा स्परन् ।
 पत्रयादिभ्यो न दद्यातु स्नात्वा गच्छेद्वृहं प्रति ॥
 आचार्यः प्रातरुत्थाय स्नात्वा संध्यादि नैत्यकम् ।
 कृत्वा चैव तु पूर्वाङ्के विष्णुं वैवस्वतं यमम् ॥
 केशवार्दीशं संपूज्य ब्रह्माणं शंकरं तथा ।
 स्वगृहाविधिमाश्रित्य होमं पश्चात्समाचरेत् ॥
 विष्णोर्नुकं परोमात्रेसाभ्यां हुत्वा तु पक्तः ।
 ओं नमो नारायणायैव यमाय ब्रह्मणे शिवे ॥
 सूक्तेन पौरुषेणैव ज्ञुह्यात् पोडशाहुतीः ॥
 नामाभिः केशवायैश्च समिदाज्यैस्समापयेत् ॥
 ततो विश्रान् समाहूय देवार्थमुपवेशयेत् ।
 प्रथमं चैव विष्णुर्थं यमं वैवस्वतं ततः ॥
 विध्यर्थं तु ततो रौद्रं प्रेतार्थमपरं स्मृतम् ।
 प्राङ्गुखान् देवकार्यार्थान् प्रेतार्थं च उदञ्जुखम् ॥
 आवाहनादि यत्प्रोक्तं देवपूर्वं तदाचरेत् ।
 अङ्गुलीयकवस्त्रादीन् यथाशक्ति समर्पयेत् ॥
 अग्नौ करिष्य इत्येताननुज्ञाप्य प्रचोदितः ।
 पितृयज्ञविधानेन कृत्वा संभोजयेद्विजान् ॥
 तृप्तान् ज्ञात्वा ततो विश्रान् तृप्तिं पृष्ठा यथाविधि ।

मध्वाऽयतिलमिश्रेण पिण्डान् दद्यातु वर्द्धिषि ॥
 विष्णवे प्रथमं दद्याद्वृत्त्वणे च शिवाय च ।
 यमाय पञ्चमं पिण्डं दद्याद्वैवस्वताय च ॥
 पष्ठं तु प्रेतमुद्दिश्य नामगोत्रमनुस्मरन् ।
 विष्णोर्नाम गृहीत्वैव जलान्ते तान् समत्सुजेत् ॥
 होमान्ते द्वादशपक्षे विष्णुं वैवस्वतं यमम् ।
 त्रिभिर्विष्णैस्समभ्यर्च्य पित्रादीश्च त्रिभिः पितृन् ॥
 मातामहादिकानन्यानाचार्यं प्रेतस्तपतः ।
 पार्वणेन विधानेन कैश्चाद्यैश्च नामभिः ॥
 संपूज्य भोजयित्वा तु पिण्डान्ते वलिमुत्सुजेत् ।
 औंनमो नारायणायैव पित्रे चैव स्वधा नमः ॥
 एवं मातामहादीनां वलिमुत्सुज्य नामभिः ।
 ब्राह्मणान् भोजयित्वा तान् दद्यात्तेभ्यश्च दक्षिणाम् ॥
 वस्त्रगन्धाक्षतैः पुष्पैराचार्यं सम्यगर्चयेत् ।
 वृषं धेनुमनङ्काहौ स्वर्णं कांस्यमथापि वा ॥
 वासो वा दक्षिणां दद्यात्प्रेतरूपेऽपि शक्तिः ।
 गृहीत्वाऽशिष्यमध्येभ्यः प्रणिपत्य क्षमापयेत् ॥
 मुताद्यो विधिमेतं तु कृत्वा तु प्रामयात्मुतान् ।
 अकालमृत्युदोपाच्च मुच्यते नात्र संशयः ॥
 इदं कर्म कृतं भक्तया विष्णुलोकजिगीषया ।
 इह कामानवामोति विष्णुलोकं स गच्छति ॥

इति । सर्पहते त्वयं विशेषस्त्वपृपुराणे दर्शितः—
सौवर्णभारनिष्पत्तं नागं कृत्वा तथैव गाम् ।
विपाय विविवदत्वा पितुरानृण्यमामुयात् ॥

इति । अत्रापवाद आदित्यपुराणे दर्शितः—
प्रमादादपि निशशङ्कमकस्मान्मृत्युना मृतिः ।
शृङ्गिदंटिनखिव्याळविषाविद्युज्जलादिभिः ॥
चण्डालैरथर्थवा चोरैर्निहतो यत्रकुत्रचित् ।
तस्य दाहादिकं कार्यं यस्मान्न पतितस्तु सः ॥

इति । अङ्गिराः—
यदि कश्चित्प्रमादेन म्रियतेऽग्नयुदकादिभिः ।
तस्याशौचं विधातव्यं दद्यात्पिण्डोदकक्रियाः ॥

इति । तत्रापि प्रायश्चित्तोत्तरकालमेव । गौतमः—‘यस्य तु
प्राणान्तिकं प्रायश्चित्तं स मृतश्शुद्ध्येत्सर्वाण्येवोदकानि प्रेत-
कार्याणि कुर्युः’ इति । शातातपः—
वृद्धशशौचक्रियालुप्तः प्रसाख्यातभिषष्क्रियः ।
आत्मानं घातयेद्यस्तु भृगवग्नशनाम्बुभिः ॥
तस्य त्रिरात्रमाशौचं द्वितीयेऽह्यस्थिसंचयः ।
तृतीये तूदकं दत्त्वा चतुर्थे श्राद्माचरेत् ॥

इति । अस्ति च भृगुपतनादौ विधिः । तथाच पुराणम्—
दुश्चिकित्सैर्महारोगैः पीडितस्तु पुमान् यदि ।
प्रविशेज्ज्वलनं दीप्तं कुर्यादनशनं तथा ॥

अगाधतोयरशिं वा ॥
इसादि उच्यते ।

विप्रामुचदकचण्डालशृङ्गिदंप्रचभिशस्तः ।
अकामतो मृतानां तु दापयेदन्दवद्रुयम् ॥ इति ॥
इति स्मृतिचान्द्रिकायां नारायणवलिविधिः ।

रजस्वलामरणे—

ग्राम्यालंकारसंयुक्तां तूष्णीं निर्हृत्य तां मृताम् ।
यथोक्तविधिना मन्त्रैस्त्वाप्य गव्यैश्च पञ्चभिः ॥
शतकुम्भोदकैस्त्वानं¹ दश द्वादश वा भवेत् ।
मलापनोदनं कृत्वा अलंकारान्तरं तथा ॥
वस्त्रान्तरावृतां कृत्वा दहेदेवं रजस्वलाम् ।

गर्भिणीमृतौ संस्कारः—

मृता चेद्गर्भिणी नारी तस्यास्संस्कार उच्यते ।
वोधायनभरद्वाजशौनकाद्यैर्यथोदितम् ॥
पितृमेधं तु संकल्प्य कृत्वा दारुचितेः क्रियाम् ।
पश्चादारुचितेः प्रेतां दक्षिणे वा यथाविधि ॥
निधाय गृह्यतन्त्राणि कृत्वाऽऽदर्वीविमार्जनम् ।
हिरण्यगर्भमन्त्रेण विलिखेदसिनोदरम् ॥

¹ शतकुम्भोदकैस्त्वानं, पा.

आगर्भदर्शनाद्रामे सृतश्चेदवटे क्षिपेत् ।
 हृष्टाऽथ मम पुत्रोऽसीति जीवन्तमभिमन्त्रयेत् ॥
 अन्तर्धाय हिरण्यं तमभिपिच्य जलैश्चिशथुम् ।
 गत्वा ग्रामं शिशोर्दद्याद्यस्ते स्तन इति स्तनम् ॥
 सुरक्षितं कुमारं तं कृत्वा गत्वा शवान्तिकम् ।
 शतायुधाय स्योनान्तैः पञ्चभिस्तूदरे घृतम् ॥
 यजुर्भिश्च प्रयासाय स्वाहेति द्वादशाहुतीः ।
 प्राणायेत्यादिभिः पञ्च चक्षुपेत्यादिपञ्चभिः ॥
 वोधायनाद्या इत्याहुव्याहृतीभिस्तु शौनकः ।
 अभिपिच्य पुनर्मन्त्रैः द्विजानुज्ञामवाप्य च ॥
 अव्रणं जडरं कृत्वा चितिमारोपयेच्छनैः ।
 मृद्दिक्षिः कुशगोमूत्रैरापोहिष्टादिभिक्षिभिः ॥
 स्नाप्य वाऽऽच्छाद्य वासोभिशशवधर्मेण दाहयेत् ।
 इस्येतच्छौनकः प्राह आहुवर्धायनादयः ॥
 अष्टमे दिवसे दद्यादेनुभूम्यादि च द्विजे ।
 यथाशक्ति भरद्वाज इत्येवं स्मृतिसंग्रहः ॥

स्मृतिकामरणे—

स्मृतिकायां मृतायां तु कथं कुर्वन्ति याज्ञिकाः ।
 कुम्भे सलिलमादाय पञ्चगव्यं तथैव च ॥
 पुण्यर्थभरभिपिच्याथ वाचा शुद्धिं लभेत्ततः ।
 पौरुषेण च सूक्तेन भविष्योक्ताभिरेव च ।

वामनेन च सूक्तेन शतकुम्भोदकेन च ।
 यावदावर्तयेच्छुद्धिस्त्रिवारं न्यूनतोऽशुचिः ॥
 दर्भोदुम्बरपञ्चैश्च पलाशाश्वत्यपञ्चमैः ।
 शतकुम्भोदकैः पश्चात्प्रक्षाळ्याहतवासमा ॥
 आच्छाद्य गन्धपुष्पाद्यैरलंकृत द्विजाङ्गया ।
 दाहयेच्छवधर्मेण इति वाजसनेयिनः ॥
 इति स्मृतिचन्द्रिकायां रजस्वलादिमरणे
 संस्कारविपयाणि.

पर्युषितादिदोपे प्रायश्चित्तम्—

दिवा वा यदि वा रात्रौ शवस्तिष्ठति कर्द्दिचित् ।
 तत्पर्युषितमित्याद्वृद्धने तस्य का गतिः ॥
 पञ्चगव्येन संस्नाप्य प्राजापत्यं समाचरेत् ।
 कुन्ने छिन्नेऽतिदुर्गन्धे स्नाप्य गोमयवारिणा ॥
 तसकुछूं द्विजैर्लब्धवा पुण्याद्विरभिपेचयेत् ।
 क्रिमिरुत्पद्यते यत्र स्नाप्य गोमयवारिणा ॥
 मृद्दस्मकुशगोमूत्रैः प्रक्षाळ्य च पुनःपुनः ।
 तसकृच्छैस्त्रिभिःशुद्धिं लब्धवा दग्धं पुनर्दहेत् ॥
 शवे चण्डालसंस्पृष्टे स्पृष्टो वा म्रियते यदि ।
 चान्द्रायणं द्विजैर्लब्धवा स्नाप्य मन्त्रैः पुरोदितैः ॥
 वस्त्राद्यैर्भूषितं कृत्वा शवधर्मेण दाहयेत् ॥

रजस्वलासूतिकयोः स्पर्शेऽन्त्यजशुनोर्यादि ।
 सृतं वा नियमाणं वा चान्द्रस्सर्वत्र शोधकः ॥
 विधिना तु भृगोःपातं श्वसूकरमृगादिभिः ।
 न शोधयेत्तु संस्पृष्टं पुराणेष्वव्रवीन्मुनिः ॥
 वृद्धो भिषक्तियात्यक्तश्शौचाचारकियाऽक्षमः ।
 स्वहस्तब्रह्महा स्तेयी सुरापी गुरुतल्पगः ॥
 करीषाग्नौ दहेदेहं भृगोः प्रपतनेन वा ।
 नाशयेद्यावदायुष्यं गङ्गायमुनसंगमे ॥
 महानदीं विशेषाऽपि न दोषोऽस्त्यत्र दुर्मृतौ ॥

आदिपुराणे—

दुश्चिकित्सैर्महारोगैः पीडितस्तु पुमान् यदि ।
 प्रविशेज्जवलनं दीप्तं कुर्यादनशनं तथा ॥
 अगाधतोयराशिं वा भृगोः पतनमेव वा ।
 गच्छेन्महापथं वाऽपि तु पारगिरिमादरात् ॥
 प्रयागवटशाखायां देहत्यागं करोति वा ।
 गङ्गायमुनमध्यस्थस्थसरस्वत्यां विशेन्मुदा ॥
 उत्तमानामुयाल्लेकान्नात्मघाती भवेत्कवचित् ॥
 वाराणस्यां मृतो यस्तु प्रत्याख्यातभिषक्तिः ।
 काष्ठापापाणमध्यस्थो* जाह्वीजलमध्यगः ।
 अविमुक्तस्थितस्तस्य कर्णमूलं गतो हरः ॥

* काष्ठपापाणमूतस्तु. पा.

प्रणवं तारकं व्रूते नान्यथा कस्यचित्कवचित् ॥

इति । ब्रह्मगर्भः—

योऽनुष्टुतुमशक्तोऽपि महाव्याध्युपपीडितः ।

अनिधवारिमहायात्रां कुर्वन्नामुत्र दुष्यति ॥ इति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां पर्युषितादिदोषे
प्रायश्चित्तादिनरूपणम्.

अथ यतिसंस्कारविधिः,

तत्र यमः—

सर्वसंगनिवृत्तस्य ध्यानयोगरतस्य च ।

न तस्य दहनं कार्यं नाशाचं नोदकक्रिया ॥

शुचौ देशेऽथ गायत्र्या देहं प्रक्षाल्य वारिणा ।

मधुना सर्पिपाऽभ्यज्य प्रक्षाल्य च सुगन्धिभिः ।

हिरण्यवर्णा इत्याभिरापोदिष्टादिभिस्त्रिभिः ।

पवमानानुवाकेन शुद्धवत्या तरत्समैः ॥

शुचीवोऽग्निशशुचीत्यृग्भिः प्रवदाजातवेदसा ।

पवित्रं तेऽथ चरणं पवित्रमिति च त्रिभिः ॥

अभिपित्य कुशाग्रैर्वा द्विजानुज्ञामवाप्य च ।

अलंकृत्य च गायत्र्या गन्धमाल्यैस्समन्ततः ॥

द्वेष्टि क्षिक्ष्ये निधायाथ वहेयुर्व्रात्मणा दृढम् ॥

तेषां हि वहतामत्र सद्वश्शाँचं विधीयने ॥

खनित्वा तु शर्नैर्भूमि शिरोमात्रं तदन्तरे ।

निक्षिप्य स्नानमात्रेण शुद्धि स्वायम्भुवोऽब्रवीत् ॥

इति । वोधायनः—

अथ संन्यासिनां धर्मो मृतानां विधिरुच्यते ।

ग्रामात्प्राचीमुदीचीं वा गत्वा यद्राऽन्यतो दिशम् ॥

ब्रह्मवृक्षस्य वाऽधस्तादश्वत्थस्य शमीतरोः ।

खात्वा वा यज्ञवृक्षस्य नदीतीरे शुचिस्थले ॥

गर्त्त सप्तव्याहृतिभिः खातं प्रोक्ष्याथ सप्तभिः ।

आस्तीर्याथ कुशानद्धिः प्रणवेनाभिमन्त्रयेत् ॥

शवं पञ्चामृतैः स्नाप्य सूक्तेन पुरुपेण च ।

गन्धमाल्यैरलंकृत्य शिक्येनादाय धार्मिकः ॥

निदधाति शवं श्वर्वे प्राङ्गुखोदञ्चुखं च वा ।

विष्णो हव्यं रक्षस्वेति इदं विष्णुर्विचकमे ॥

अनेन दक्षिणे हस्ते दण्डं स्थाप्याथ कुण्डके ।

यदस्य पारे रजस इति शिक्यं निधापयेत् ॥

येन देवाः पवित्रेण मुखे जलपवित्रकम् ।

सावित्रिच्या प्रणवेनैव उदरे ब्रह्मभाजनम् ॥

भूमिर्भूमिमगान्मातेत्यृचा मध्ये* कमण्डलुम् ॥

चित्तिस्तुगिति दशभिर्होतुभिश्चानुमन्त्रयेत् ॥

सिकतैः पांसुभिश्वभ्रं संपूर्य श्वापदादिभिः ।

* गुह्ये. पा.

अभेदनं यथा तद्रूपतो मार्जनलेपनैः ॥

अलंकृत सुगन्धाद्यैस्ततो गर्त महाजले ।

स्नानमात्रेण शुद्धिस्यान्न विधिर्नोदकक्रिया ॥

इति । अत्र ज्ञातिभिरपि सचेलस्नानमात्रं कर्तव्यम् । तथाच स्मृत्यन्तरं—

पुत्रो भ्रानाऽय दौहित्रस्मपिण्डिशेष्य एव वा ।

यतिं स्पृशन् वहित्वाऽपि सद्यस्नानेन शुद्ध्यति ॥

संनिकृष्टस्तु संन्यस्ते पितर्युपरने सुतैः ।

दहनं चैव कर्तव्यं यच्चान्यच्च स्वशक्तिः ॥

पितृमेधविधानेन दहेदुत्तपनायिना ।

अपि होतृविधानेन गायत्रचा प्रणवेन वा ॥

जलावगाहनादेव स्पृश्वा शुद्धास्तु गोत्रिणः ।

अश्वमेधफलं यान्ति दग्ध्वा संवन्धिनो द्रिजाः ॥

अहन्येकादशे प्राप्ते पार्वणं तु विधीयेत ।

सपिण्डिकरणं तेषां न कर्तव्यं सुतेन तु ।

त्रिदण्डग्रहणादेवाप्रेतमहोशना मुनिः ॥

कुटीचकं च प्रदहेत्पूर्येच्च वहृदकम् ।

हंसो जले विनिक्षेप्यः परं हंसं विदारयेत्* ॥ इति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायां यतिसंस्कारविधिः

* प्रपूरयेत्. पाठान्तरम्.

अथ गङ्गाम्भस्यस्थिनिक्षेपः ॥

तत्र शाण्डिल्यः—

द्वारवत्यां सेतुवन्ये गोदावर्या च पुष्करे ।

अस्थीनि विसृजेवस्य स मृतो मुक्तिमाप्नुयात् ॥

इति । शङ्खलिखितौ—

गङ्गायां च प्रयागे च केदोरे पुष्करोत्तमे ।

अस्थीनि विविवत्यक्ता गयायां पिण्डदो भवेत् ।

पित्रो कृणात्प्रमुच्येत तौ नित्यं मोक्षगामिनौ ॥

इति । योगयाङ्गवल्क्यः—

गङ्गायां यमुनायां वा कावेर्या वा शुतुद्रुतौ ।

सरस्वत्यां विशेषेण ह्यस्थीनि विसृजितसुतः ॥

इति । शालंकायनः—

अस्थिसंचयनं कृत्वा स्वगृह्णोक्तविधानतः ।

कुम्भे निधाय चास्थीनि कुम्भं भूमौ विनिक्षिपेत् ॥

तत्सपृष्ठा शिष्टप्रवाणां जपतः कर्म सिध्यति ।

अस्थिशुद्धिं विधायैव वृक्षाग्रे वा शुभे स्थले ॥

निधाय यात्रापर्यन्तं रक्षां कुर्याद्विचक्षणः ।

निक्षिपेत्पूर्वतो भूमौ पण्मासं नावलोकयेत् ॥

त्रिपक्षं वा त्रिमासं वा भूमेरुद्धरणं न च ।

अनित्यत्वाच्छरीरस्य कालद्रव्यादिसंभवे ॥

मासादिपु व्यतीतेपु अस्थीन्युद्दर्तुमिच्छति ।

व्यवदमबद्वयं चैकं कुछूं मासाद्यनुकमात् ।

कृत्वेति शेषः ।

ततस्तदोपशान्तिस्यादन्यथा नरकं व्रजेत् ।

महातीर्थे दुर्मरणे दशाहाभ्यन्तरे सुतः ॥

अस्थिसंचयनं शुद्धिं कृत्वाऽम्भसि विनिक्षिपेत् ।

अर्धोदके मृतिर्यस्य तं दग्धवा विधिवद्वाहिः ॥

अस्थिसंचयनार्थानां मन्त्राणां जपपूर्वकम् ।

तिलैराज्येन मधुना हिरण्यशकलैर्जलैः ॥

दुधेनाग्निं प्रशाम्यैव गङ्गाम्भसि विनिक्षिपेत् ॥

इति । आपस्तम्बोपि—‘चतुर्थेऽद्वयस्थिसंचयनं तेपां गङ्गाम्भासे प्रक्षेपः’ इति । अस्थयुद्धरणप्रकारमाह जयन्तः—

कर्तुर्जन्मत्रयं भद्रां त्रिपादक्षाणि वार्जयेत् ।

भौमभृग्वर्कवारांश्च भद्रःख्यं करणं तथा ॥

कीकसोद्धरणार्थाय तदेशं वन्धुभिस्सह ।

गत्वा तत्र नमस्कृत्य प्राणायामपुरस्सरम् ॥

संकल्प्याप उपस्थृत्य मन्त्रमेतदुदीरयन् ।

सर्वसहे वसुमति त्वायि सर्वे लयं गतम् ॥

त्वं गर्भरक्षितं देहि मत्पित्राचस्थि पावने ।

इति संप्रार्थ्य भूदेवीं भूमिर्भूर्मिं जपेच्छनैः ॥

काष्ठेन खननं कृत्वा शस्थीन्यादाय कुम्भतः ।

कुम्भो यथा न चलति तथा कार्यं प्रयत्नतः ॥
 कुम्भसंपूरणं कुर्याद्गन्धपुष्पफलैर्मृदा ।
 भूर्मिं पूर्वसमां कुर्याद्विलिं तत्र विनिक्षिपेत् ॥
 वहन्नपानभक्ष्याद्यैर्यथा तृमि प्रयाति सा ।
 ततोऽनुमन्त्रयेदतां वल्लित्थेति त्यृचेन च ॥
 ततो गृहीत्वाऽस्थि सुतो नदीतीरे निधाय तत् ।
 प्रक्षालय पञ्चगव्येन पञ्चामृतविधानतः ॥
 शातकुम्भोदकैस्सम्यगेपाऽन्या शुद्धिरीरिता ।
 स्पृष्टा स्पृष्टा तदसार्थीनि शतवारं मृदादिभिः ॥
 स्नानं कुर्युर्विधानज्ञाः व्राह्मणा भूतभावनाः ।
 अर्द्दवं दैवतं कुर्युदैवतं च सुदैवतम् ॥
 व्राह्मणाश्च महाभागास्तेभ्यो दद्याच्च दक्षिणाम् ।
 कर्ता स्नानं स्वशुद्धयर्थं कुर्याद्वा कारयेत वा ॥
 मृत्तिकारुण्यं स्वशक्तया तु त्रिंशद्वा पञ्चविंशतिः ।
 ततः कुम्भोदकैः कुर्युराभिषेकं शतादिवत् ॥
 श्रीरुद्रपवमानाभ्यां सूक्तैर्विष्णवादिसंज्ञितैः ।
 तेषु ध्यायेद्वसून् रुद्रानादित्यान् पितृदेवताः ॥
 शिवं विष्णुं तथेन्द्रादीन् सर्वाश्रीवेष्टदेवताः ।
 अर्चयेद्गन्धपुष्पाद्यैर्नेवेत्यान्तैर्यथाविधि ॥
 नमस्कृतं विधानज्ञं दक्षिणाभिश्च तोषयेत् ॥
 आविकाजिनवस्त्रैश्च क्षौमकौशयवर्णकैः ।

कुशरज्जा दृढं वध्वा गङ्गाम्भासि विनिक्षिपेत् ॥

इति । आदिपुराणे—

गङ्गा भागीरथी यत्र सन्निधानं करोत्यथ ।

अस्थ्रां तत्राम्भसि क्षेपो ब्रह्मलोकाय केल्पते ॥

अस्थीनि मातापितृपूर्वजानां नयन्ति गङ्गाभ्मसि ये कदाचित् ।
तद्वान्धवस्यापि दयाभिभूतास्तेषां च तीर्थानि फलप्रदाने ॥

स्नात्वा ततः पञ्चगव्यैर्निपिच्य हिरण्यमध्वाज्यतिलैर्विकीर्य ।

अस्थीनि मृत्पिण्डपुटे निधायपश्यन् दिशं पितृराजोपगृहाम् ॥

नमोऽस्तु धर्माय इति प्रविश्य जले स मे प्रीत इति क्षिपेच्च ।

उत्थाय भास्वन्तमवेक्ष्य सूर्यं स दक्षिणां विप्रमुख्याय दद्यात् ॥

एवं कृते प्रेतपुरे स्थितस्य स्वर्गं गतिस्स्याच्च महेन्द्रतुल्या ॥

इति । महाभारते—

यावदस्थि मनुष्यस्य गङ्गातोयेषु तिष्ठति ।

तावद्वर्षसहस्राणि स्वर्गलोके महीयते ॥

इति । ब्रह्मपुराणे—

अस्थीनि मातापितृपूर्वजानां दशाश्वमेधे तु नरो नभस्ये ।

कृष्णाष्टम्यां पञ्चगव्यैर्निपिच्य हिरण्यमध्वाज्यतिलैर्विकीर्य ॥

पुण्ये तु मृत्पिण्डपुटे निधाय नमोऽस्तु धर्माय इति ब्रुवंश्च ।

क्षिपेज्जले पितृतीर्थेन भक्त्या नत्वाऽथ सूर्यं प्रयतः प्रपश्येत् ।

यथाशक्त्या दक्षिणां चापि दत्वा पितृन् सर्वान् ब्रह्मलोकं-
नयेत्सः ॥

नभस्यस्यापरे पक्षे अष्टम्यां मध्यगे रवौ ।
 ब्राह्मणानुज्ञयाऽस्थीनि गङ्गाम्भसि विनिक्षिपेत् ॥
 एवं कृते महापापी सुरापी गुरुतल्पगः ।
 सर्वपांतिकयुक्तोपि मुक्तस्यान्नात्र संशयः ॥

इति । पद्मपुराणे—

अस्थनां कृत्वा तु संथुद्धि केशवाद्यैश्च नामभिः ।
 पञ्चगव्येषु निक्षिप्य गन्धाद्यैसंप्रपूजयेत् ॥
 द्विजानुज्ञामवाप्त्येव गङ्गायां सुसमाहितः ।
 संकल्पप्रयतस्तस्य चोच्चरन् गोत्रनामनी ॥
 अघर्षणसूक्तेन धर्मायैव नमोस्त्वति ।
 विसर्जयेत्ततोऽस्थीनि यावदस्थीनि तज्जपेत् ॥ इति ॥

इति स्मृतिचन्द्रिकायामस्थिनिक्षेपप्रकारः.

अथ गयाश्राद्विधिः

तत्रादिपुराणम्—

उद्यतस्तु गयां गन्तुं श्राद्धं कर्तुं विधानतः ।
 विधाय कर्पटीवेषं ग्रामस्यापि प्रदक्षिणम् ॥
 ततो ग्रामान्तरं गत्वा श्राद्धेष्यस्य भोजनम् ।
 कृत्वा प्रदक्षिणं गच्छेत्प्रतिग्रहविवर्जितः ॥
 स्वगृहे वृतप्रधानद्रव्यं श्राद्धं नवदेवत्यं निर्वर्खं श्राद्धेष्यवृतं
 गृहीत्वा ग्रामं प्रदक्षिणकृत्य ग्रामान्तरं गत्वा तत्र भुक्ता तमपि

प्रदक्षिणीकृत्य प्रतिग्रहादिविवर्जितो गच्छेदित्यर्थः । प्रतिग्रह-
विसर्जनं चागयाश्राद्वपरिसमाप्तेः ।

अनेनैव विधानेन गत्वा चोत्तरमानसम् ।

आचम्य कुशहस्तस्तु शिरस्यभ्युक्ष्य वारिणा ।

अवृवन् स्थानमध्ये तु गच्छेत्कनकसंज्ञितम् ॥

अद्वृवन्निति व्यर्थवाग्व्यवहारनिषेधः ।

तत्राचम्य शिरस्सिक्का वूयादादित्यमीक्ष्य च ।

गयायां सरसो मध्ये स्नात्वा पैतामहं परम् ॥

दृष्टा स्थानं प्रविश्याथ श्राद्धं कुर्याद्यथाविधि ।

पितृव्यमातुलादीनां तथैकोद्दिष्टमेव च ॥

वाप्यां स्नानं मतङ्गस्य धर्मपृष्ठे परेऽहनि ।

श्राद्धपिण्डौ ततः कार्यैः मध्याद्वे कूपयूपयोः ॥

पिण्डदानस्य पृथगुपादानं गयायां तस्य प्राधान्यद्योतनार्थम् ।

ब्रह्मणस्सरसि स्नात्वा कृत्वा यूपप्रदक्षिणम् ।

तृतीयदिवसे कुर्याद्वाद्वं पिण्डावसेचनम् ॥

महानद्यामुपस्पृश्य तर्पयेत्पितृदेवताः ।

अक्षयान् लभते लोकान् कुलं चैव समुद्धरेत् ॥

गयाशिरसि तत्कुर्याच्छ्राद्धपिण्डौ चतुर्थके ।

पञ्चमे दिवसे गच्छेद्रटमक्षयसंज्ञकम् ॥

गयायां मुण्डपृष्ठे च सर्वपापैः प्रमुच्यते ।

गयाशीर्णे यदा श्राद्धं नाम्ना येषां तु निर्विषेत् ॥

नरकस्था दिवं यान्ति स्वर्गस्था मोक्षमाप्नुयुः ।
 स्वर्गपाताळमध्ये तु नास्ति तीर्थं गयासमम् ।
 पितरो यान्ति देवत्वं दत्ते पिण्डे गयाशिरे ॥
 मुण्डपृष्ठे पदं न्यस्तं महादेवेन धीमता ।
 वहून्यवदसहस्राणि तपस्तप्त्वा सुदुष्करम् ॥
 अल्पेनाप्यत्र कालेन नरो धर्मपरायणः ।
 पापाद्विमोचयत्याशु जीर्णा त्वचमिवोरगः ॥
 गयाकूपे नरस्सनात्वा कृत्वा तर्पणमेव च ।
 वटवृक्षतले श्राद्धं ततः कुर्याद्विधानतः ॥
 तत्राक्षयवटो नाम त्रिषु लोकेषु विश्रुतः ।
 पितृणां तत्र यद्दत्तमक्षयं तद्वेषुवम् ॥
 वटमूलं समाश्रित्य शाकेनाप्युदकेन वा ।
 एकस्मिन भोजते विप्रे कोटिर्भवति भोजिता ॥
 तीर्थानामुत्तमं तीर्थं गया त्रैलोक्यविश्रुता ।
 दत्त्वा पिण्डोदके तत्र दृष्ट्वा च प्रपितामहम् ॥
 अक्षयान् लभते लोकान् कुलं चैव समुद्धरेत् ।
 उद्धृताः पितरस्सर्वे धर्मेण किमतः परम् ॥
 श्रूयते पितृभिश्चैव गतिं गाधा महामुने ॥
 अपि नस्ते भविष्यन्ति कुले सन्मार्गगामिनः ।
 गयामुपेत्य ये पिण्डान् दास्यन्त्यस्माकमादरात् ॥
 शुक्लकृष्णावृभौ पक्षौ गयायां यो वसेन्नरः ।

पुनात्याससमं चैव कुलं नास्त्यत्र संशयः ॥
 गयां प्रासं सुतं दृष्टा पितृणामुत्सवो भवेत् ।
 पञ्चयामपि जलं स्पृद्धा अस्मभ्यं किं न दास्याति ॥
 गृहाच्चलितमात्रस्य गयाया गमनं प्रति ।
 स्वर्गारोहणसोपानं पितृणां तु पदेपदे ॥
 ब्रह्मवृत्तस्य मुरापस्य वालवृत्तस्य गुरुद्वृहः ।
 नाशमायाति वै पापं गयां समनुयाति यः ।
 ब्रह्महा च कृतव्यश्च गोवाती पञ्चपातकी ।
 सर्वे ते निष्कृतिं यान्ति गयायां पिण्डपातनात् ॥
 मकरे वर्तमाने तु ग्रहणे चन्द्रमूर्ययोः ।
 दुर्लभं त्रिपु लोकेषु गयायां पिण्डपातनम् ॥
 गयायामक्षयं श्राद्धं जपहोमतपांसि च ।
 पितृक्षयो हि तत्पुण्यं तस्मात्तत्राक्षयं भवेत् ॥
 भरतस्याश्रमे पुण्ये नित्यं पुण्यतर्मैर्वृते ।
 भरतवृत्तस्य पदं पुण्यं दृश्यते सर्वमानुपैः ॥
 ततो गयां समाश्रित्य ब्रह्मचारी जितेन्द्रियः ।
 अश्वमेधमवाग्नोति गमनादेव भारत ॥
 ब्रह्मचर्यं क्रतुकालादन्यत्र वोद्धव्यम् ।
 ततो गच्छेत्तु राजेन्द्र धेनुकं लोकविश्रुतम् ।
 तत्र चिह्नं महाराज अद्यापि सुमहाद्वृतम् ॥
 कपिलायाससवत्साया दृश्यन्ते कुरुनन्दन ।

विचरन्त्याः पदानि स्म कर्दमे नृपसत्तम ॥
 तेषूपस्पृश्य राजेन्द्र पदेषु भरतर्षभ ।
 यत्किञ्चिद्युम्पुंसां तत्प्रणश्यति भारत ॥
 ततो गृध्रवटं गच्छेत् स्थानं देवस्य धीमतः ।
 स्नात्वा तु भस्मना तत्र अभिगम्य वृपध्वजम् ॥
 ब्राह्मणेन भवेच्चीर्ण व्रतं द्वादशवार्षिकं ।
 इतरेषां तु वर्णानां सर्वपापक्षयो भवेत् ॥
 ततो गच्छेत्तमुद्धन्तं पर्वतं लोकाविश्रुतम् ।
 सावित्रयास्तत्र दृश्यन्ते पदानि भरतर्षभ ॥
 तत्र संध्यामुपासीत ब्राह्मणशंसितव्रतः ।
 उपासिता भवेत्संध्या तेन द्वादशवार्षिकी ॥
 योनिद्वारं तु त्रैव विद्यते भरतर्षभ ।
 तत्र गत्वा विमुच्यन्ते पुरुषा योनिसंकटात् ॥
 ततः पक्वाद्वते राजन् तीर्थसेवी यथाक्रमम् ।
 विपुलां धनसिद्धिं च सिद्धिं च महतीं लभेत् ॥
 ततो गच्छेत् राजेन्द्र धर्मपृष्ठं समाहितः ।
 तत्र धर्मो महाराज नित्यमास्ते युधिष्ठिर ॥
 तत्राधिगम्य राजेन्द्र हयमेधफलं लभेत् ।
 ततो विशल्यमासाद्य नरस्त्रैलोक्यविश्रुतम् ॥
 अग्निष्ठोममवाग्नोति स्वर्गलोकं च गच्छति ।
 तथा माहेश्वरं धाम समासाद्य नरश्शुचिः ।

पितृमेधमवाप्नोति कुलं चैव समुद्धरेत् ॥
 दिवौकसान्धंकरणां समासाद्य जितेन्द्रियः ।
 न दुर्गतिमवाप्नोति वाजपेयं च विन्दति ॥
 अथ मापपदं गच्छेत् ब्रह्मचारी दृढव्रतः ।
 तत्र मापपदे स्नात्वा वाजपेयफलं लभेत् ॥
 तत्र कोटिस्तु तीर्थानां विश्रुता भरतर्पम् ।
 तत्राभिपेकं कुर्वीत तीर्थकोटयां श्रितव्रतः ॥
 पुण्डरीकमवाप्नोति विष्णुलोकं च गच्छति ॥
 पुण्डरीकशब्देन पौण्डरीकयागोऽभिधीयते ।
 गोप्रचार.....ब्रह्मप्रकलिपताः ।
 तेषु संसक्तमात्रेषु पितरो मोक्षमान्मुयुः ॥
 एको हृषिस्तु प्रवराग्रहस्त आम्रेषु मध्ये सलिलं ददाति ।
 आग्राश्च सिक्काः पितरश्च तृप्ता एका क्रिया द्रव्यर्थकरी
 वभूव ॥
 या सा वैतरणी नाम नदी वैलोक्यविश्रुता ।
 साऽवतीर्णा महाभागा पितृणां तारणाय वै ॥
 तत्र गत्वा नरः स्नात्वा गोदानं प्रकरोति यः ।
 एकविंशतिवंशयान्वै तारयेन्नात्र संशयः ॥
 महानदी ब्रह्मसरोऽक्षयो वटः प्रभासमुद्यन्तमथो गयाशिरः ।
 सरस्वती वेनुकर्धमपृष्ठे एते कुरुक्षेत्रसमा गयायाम् ॥
 यदि पुत्रो गया गच्छेत्कदाचित्कालपर्ययात् ।

तानेव भोजयेद्विप्रान् ब्रह्मणा ये प्रकल्पिताः ॥
 येषां ब्रह्मसदः स्थानं¹ सोमपानं तथैव च ।
 ब्रह्मकल्पितसंस्काराः विप्रा ब्रह्मसमाः स्मृताः ॥
 वासो देहपरिखागो गयायां तु विधीयते ।
 श्राद्धं पिण्डोदके चैव गयायां परिकीर्तितम् ॥
 यः करोति वृषोत्सर्गं गयाक्षेत्रे हनुन्तमे ।
 अग्निष्ठोमसमं पुण्यं लभते नात्र संशयः ॥
 तत्कूपयूपयोर्मध्ये पिण्डं दद्यान्महीतले ।
 कूपोदकेन तत्कृत्वा पितृणां दत्तमक्षयं ॥
 ब्रह्मणा सदसि ब्राह्मे यूपः पुण्यः प्रकल्पितः ।
 यूपं प्रदक्षिणीकृत्य वाजपेयफलं लभेत् ॥
 नाम्ना कनकनन्देति तीर्थं चातिपवित्रकम् ॥
 उदीच्यां मुण्डपृष्ठस्य ब्रह्मर्पिगणसेवितम् ।
 तत्र स्नात्वा दिवं यान्ति स्वशरीरेण मानवाः ॥
 दत्तं चापि सदा श्राद्धमक्षयं समुदाहृतम् ।
 तत्र पुष्करिणी रम्या सुषुम्ना नाम नामतः ॥
 स्नात्वा क्रणत्रयात्तत्र मुच्यते क्षीणकल्पः ।
 श्राद्धं भवति चानन्तं तत्र दत्तं महोदयम् ॥
 तारयेच्च सदाश्राद्धी दश पूर्वान् दशापरान् ॥
 मानसे सरसि स्नात्वा श्राद्धं निर्वर्तयेत्ततः ।

¹ ब्रह्मसरस्सनानम्.

तीरे तु तस्य सरसो देवस्यायतनं महत् ॥
 आरुह्य तु विमानं च सद्यो याति दिवं नरः ।
 उत्तरं मानसं गत्वा सिद्धिं प्राप्नोति चोत्तमाम् ॥
 तस्मिन्निर्वर्तयेच्छाद्यं यथाविभवमादरात् ।
 कामांश्च लभते दिव्यान् पोक्षोपायं च विन्दति ॥
 मानसे सरसि श्रेष्ठे हृश्यते महदद्वुतम् ।
 दिव्यश्रुतश्च नक्षत्रग्रहशब्दो निशाम्यते ॥
 गयायां गृथवटे च श्राद्यं दत्त्वा महाफलम् ।
 गोगयायाशिशरो यत्र तत्र पुण्या महानदी ॥
 कृषिदेवस्सदा जुष्टं तीर्थं ब्रह्मसरस्तथा ।
 यत्फलं संनिहत्यायां राहुग्रस्ते दिवाकरे ।
 फलं तदखिलं प्रोक्तं गयायां तु दिनेदिने ॥
 नन्दनित पितरस्तस्य सुवृष्टैरिव कर्पकाः ।
 गयागतोऽन्नदाता यः पितरस्तेन पुत्रिणः ॥
 यद्दाति गयास्थश्च सर्वमानन्त्यमभुते ।
 तथा वर्षत्रयोदश्यां मघासु च न संशयः ॥
 इति स्मृतिचन्द्रिकायां गयाश्राद्विधिनिरूपणम्

अथ गयाश्राद्धाधिकारिणः।

तत्र पुत्रादयोऽधिकारिणो ज्ञेयाः । विशेषस्तूच्यते—
 ‘पुत्रेषु विद्यमानेषु नान्यं वै कारयेत्स्वधाम् ।’

इति क्रद्यशृङ्गवचनस्यायमपवादः—

आत्मजो वाऽन्यजो वाऽपि गयाकूपे यदाकदा ।
 यन्नाम्ना पातयेत्पिण्डं तं नयेद्वृह्म शाश्वतम् ॥

इति । तथाऽन्योपि विशेषः—

आत्मनस्तु महावुद्धे गयायां तु तिलैर्विना ।
 पिण्डनिर्वापिणं कुर्यात्तथाऽन्या अपि गोत्रजाः ॥

अन्या इति छान्दसम् । अस्मादेव वचनादन्यत्र आत्मनः पिण्ड-
 दानं न कार्यमियवगम्यते । तथा—

सवर्णा ज्ञातयो मित्रा वान्धवास्सुहृदस्तथा ।
 तेऽपि भूप गयाकूपे पिण्डान् दद्युर्विधानतः ॥

इति । मित्रा इति छान्दसम् ।

‘न पुत्राय पिता दद्यात्त ज्येष्ठस्तु कनीयसे ।
 न पत्रयै च पतिर्दद्यादेष धर्मस्सनातनः’ ॥

इसस्यापि गयायामपवादमाह गोभिलः—

पुत्रेभ्योपि पिता दद्यात्कनिष्ठेभ्योपि पूर्वजः ।
 दद्यात्पिण्डं प्रयत्रेन गयायां तु समाहितः ॥

इति । अपि शब्दात्पत्रया अपि भर्ता पिण्डं दद्यात् । तथा—

पित्रोस्तु जीवतोर्दद्याद्यायायां पिण्डमेव च ।

बदरेण च तद्द्याद्यवान्नेन फलेन वा ॥

उपवीत्येव तत्कुर्याद्यथियुक्तैस्तथा तिलैः ।

अतस्सर्वे दिवं यान्ति पिण्डदानादिति श्रुतिः ॥

तस्मात्तेभ्योपि यन्नेन दद्यात्पिण्डं विधानतः ।

इति । वृद्धशातातपः—

प्रीत्या गयायां पिण्डांस्तु सर्वेषां वर्णलिङ्गिनाम् ।

स्वयं कुर्वन्नरससम्यग्गहतीं श्रियमाप्नुयात् ॥

इति । मरीचिः—

न कर्तव्यं हि विप्रेण शूद्राणामौर्ध्वदैहिकम् ।

शूद्रेण ब्राह्मणस्यापि विना पापवशात्काचित् ॥ इति ॥

इति गयाश्राद्धाधिकारिनिरूपणम् ॥

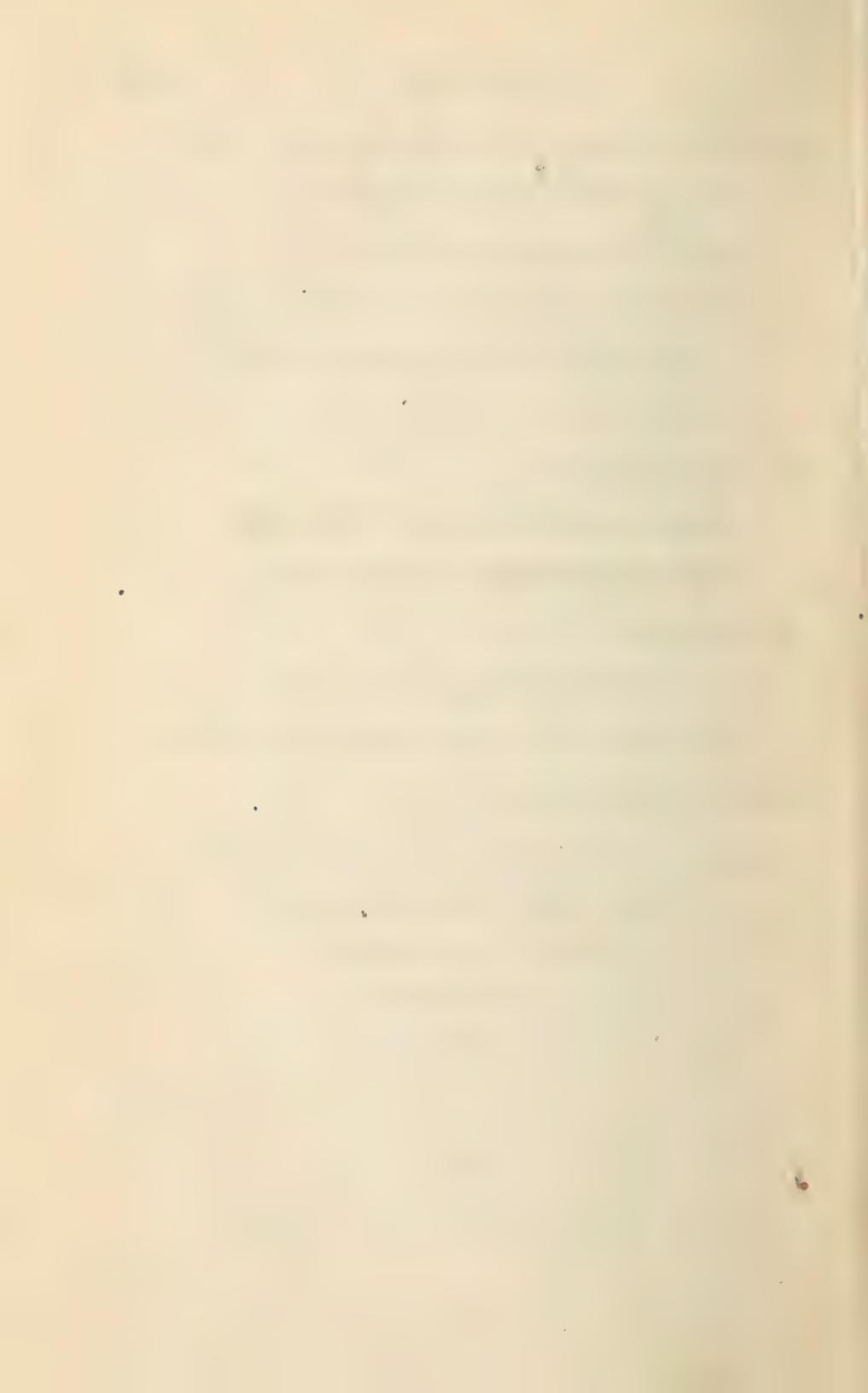
इति श्री सकलविद्याविशारद श्रीकेशवादित्यभट्टोपाध्याय-
सूनु याज्ञिकदेवणभट्टोपाध्यायसोमयाजि-

विरचितायां स्मृतिचन्द्रिकायां

आशौचकाण्डः

समाप्तः ॥

BL
1215
R5D4
1914
v.5

Devanna Bhatta
Smrticandrika

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY
